

EN

OJ L, 19.6.2024

2024/1624

19.6.2024

РЕГЛАМЕНТ (ЕУ) 2024/1624 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 31 травня 2024 року

**про запобігання використанню фінансової системи з метою відмивання грошей
або фінансування тероризму**

(Текст відповідає вимогам ЕЕА)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,
Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114,
Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,
Після передачі проекту законодавчого акту національним парламентам,
Беручи до уваги висновок Європейського центрального банку ⁽¹⁾,
Беручи до уваги висновок Європейського економічного і соціального комітету ⁽²⁾,
Діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури ⁽³⁾,
Оскільки:

- (1) Директива (ЕУ) 2015/849 Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴⁾ є основним правовим інструментом для запобігання використанню фінансової системи Союзу з метою відмивання коштів та фінансування тероризму. Ця Директива встановлює комплексну правову базу, яку Директива (ЕУ) 2018/843 Європейського Парламенту та Ради ⁽⁵⁾ додатково посилила шляхом усунення нових ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму та підвищення прозорості бенефіціарної власності. Незважаючи на досягнення в рамках цієї правової бази, досвід показав, що слід запровадити подальші вдосконалення для належного зменшення ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму та для ефективного виявлення злочинних спроб неправомірного використання фінансової системи Союзу для злочинних цілей.
- (2) Основною проблемою, виявленою щодо застосування положень Директиви (ЕУ) 2015/849, які встановлюють зобов'язання для зобов'язаних суб'єктів, є відсутність прямої застосовності правил, викладених у цих положеннях, та фрагментований підхід за національними принципами. Хоча ці правила існують і розвиваються протягом трьох десятиліть, вони все ще впроваджуються у спосіб, не повністю узгоджений з вимогами інтегрованого внутрішнього ринку. Тому необхідно, щоб правила з питань, які наразі охоплені Директивою (ЕУ) 2015/849, які могли б бути

¹ ОJ C 210, 25.5.2022, с. 5.

² ОJ C 152, 6.4.2022, с. 89.

³ Позиція Європейського Парламенту від 24 квітня 2024 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику) та рішення Ради від 30 травня 2024 року.

⁴ Директива (ЕУ) 2015/849 Європейського Парламенту та Ради від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання коштів або фінансування тероризму, що вносить зміни до Регламенту (ЕУ) № 648/2012 Європейського Парламенту та Ради, та скасовує Директиву 2005/60/ЄС Європейського Парламенту та Ради і Директиву Комісії 2006/70/ЄС (ОJ L 141, 5.6.2015, с. 73).

⁵ Директива (ЕУ) 2018/843 Європейського Парламенту та Ради від 30 травня 2018 року, що вносить зміни до Директиви (ЕУ) 2015/849 про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання коштів або фінансування тероризму, та вносить зміни до Директив 2009/138/ЄС та 2013/36/ЄУ (ОJ L 156, 19.6.2018, с. 43).

безпосередньо застосовані відповідними зобов'язаними суб'єктами, були викладені в Регламенті для досягнення бажаної однастайності щодо застосування.

- (3) Цей новий інструмент є частиною комплексного пакету, спрямованого на посилення системи Союзу для протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму (ПВК/ФТ). Разом цей Регламент, Директива (EU) 2024/1640 Європейського Парламенту та Ради ⁽⁶⁾ та Регламенти (EU) 2023/1113 ⁽⁷⁾ та (EU) 2024/1620 ⁽⁸⁾ Європейського Парламенту та Ради формуватимуть правову базу, що регулює вимоги ПВК/ФТ, яких мають дотримуватися зобов'язані суб'єкти, та підтримує інституційну базу ПВК/ФТ Союзу, включаючи створення Органу з протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму (AMLA).
- (4) Відмивання коштів та фінансування тероризму часто здійснюються в міжнародному контексті. Заходи, що вживаються на рівні Союзу, без урахування міжнародної координації та співпраці, матимуть дуже обмежений ефект. Тому заходи, що вживаються Союзом у цій сфері, повинні бути сумісними та принаймні не менш суворими за дії, що здійснюються на міжнародному рівні. Дії Союзу повинні продовжувати особливо враховувати Рекомендації Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) та інструменти інших міжнародних органів, що діють у сфері боротьби з відмиванням коштів та фінансуванням тероризму. З метою посилення ефективності боротьби з відмиванням коштів та фінансуванням тероризму, відповідні правові акти Союзу повинні, де це доречно, бути узгоджені з Міжнародними стандартами боротьби з відмиванням коштів та фінансуванням тероризму і розповсюдження зброї масового знищення, прийнятими FATF у лютому 2012 року («переглянуті Рекомендації FATF») та подальшими змінами до таких стандартів.
- (5) З моменту прийняття Директиви (EU) 2015/849, останні зміни в кримінально-правовій базі Союзу сприяли посиленню запобігання та протидії відмиванню коштів, його предикатним злочинам та фінансуванню тероризму. Директива (EU) 2018/1673 Європейського Парламенту та Ради ⁽⁹⁾ забезпечила єдине розуміння поняття злочину відмивання коштів та його предикатних злочинів. Директива (EU) 2017/1371 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹⁰⁾ визначила фінансові злочини, що завдають шкоди фінансовим інтересам Союзу, які також слід вважати предикатними злочинами до відмивання коштів. Директива (EU) 2017/541 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹¹⁾ забезпечила єдине розуміння складу злочину фінансування тероризму. Оскільки ці поняття тепер роз'яснені в кримінальному праві Союзу, більше немає потреби визначати відмивання коштів, його предикатні злочини або фінансування тероризму в правилах

⁶ Директива (ЄС) 2024/1640 Європейського Парламенту та Ради від 31 травня 2024 року щодо механізмів, які мають бути запроваджені державами-членами для запобігання використанню фінансової системи з метою відмивання коштів або фінансування тероризму, що вносить зміни до Директиви (ЄС) 2019/1937 та вносить зміни і скасовує Директиву (ЄС) 2015/849 (OJ L, 2024/1640, 19.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj>).

⁷ Регламент (ЄС) 2023/1113 Європейського Парламенту та Ради від 31 травня 2023 року щодо інформації, що супроводжує перекази коштів і певних криптоактивів, та внесення змін до Директиви (ЄС) 2015/849 (OJ L 150, 9.6.2023, с. 1).

⁸ Регламент (ЄС) 2024/1620 Європейського Парламенту та Ради від 31 травня 2024 року про створення Органу з протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму та внесення змін до Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010 (OJ L, 2024/1620, 19.6.2024, <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1620/oj>).

⁹ Директива (ЄС) 2018/1673 Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2018 року про боротьбу з відмиванням коштів кримінально-правовими засобами (OJ L 284, 12.11.2018, с. 22).

¹⁰ Директива (ЄС) 2017/1371 Європейського Парламенту та Ради від 5 липня 2017 року про боротьбу з шахрайством, що завдає шкоди фінансовим інтересам Союзу, кримінально-правовими засобами (OJ L 198, 28.7.2017, с. 29).

¹¹ Директива (ЄС) 2017/541 Європейського Парламенту та Ради від 15 березня 2017 року про боротьбу з тероризмом, яка замінює Рамкове рішення Ради 2002/475/JHA та вносить зміни до Рішення Ради 2005/671/JHA (OJ L 88, 31.3.2017, с. 6).

Союзу у сфері протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму (ПБК\ФТ). Натомість, нормативно-правова база Союзу у сфері ПБК\ФТ має бути повністю узгоджена з кримінально-правовою базою Союзу.

- (6) Гармонізація у відповідній сфері кримінального права дозволяє забезпечити сильний та узгоджений підхід на рівні Союзу до запобігання та протидії відмиванню коштів та його предикатним злочинам, включаючи корупцію. Водночас, такий підхід забезпечує, що держави-члени, які прийняли ширший підхід до визначення кримінальної діяльності, яка становить предикатні злочини для відмивання коштів, можуть продовжувати застосовувати такий підхід. З цієї причини, відповідно до Директиви (EU) 2018/1673, будь-який вид караної участі у вчиненні предикатного злочину для відмивання коштів, як це криміналізовано відповідно до національного законодавства, також повинен вважатися кримінальною діяльністю для цілей цієї Директиви та цього Регламенту.
- (7) Технології постійно розвиваються, пропонуючи приватному сектору можливості розробляти нові продукти та системи для обміну коштами або цінностями. Хоча це є позитивним явищем, воно може створювати нові ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, оскільки злочинці постійно знаходять способи використовувати вразливості для приховування та переміщення незаконних коштів по всьому світу. Постачальники послуг, пов'язаних із криптоактивами та краудфандингові платформи є вразливими до неправомірного використання нових каналів для переміщення незаконних грошей і водночас перебувають у вигідному становищі для виявлення такого переміщення та мінімізації пов'язаних із ними ризиків. Тому сферу застосування законодавства Союзу слід розширити, щоб охопити такі суб'єкти, відповідно до стандартів FATF щодо криптоактивів. Водночас, досягнення в інноваціях, такі як розвиток метавсесвіту, надають нові шляхи для вчинення злочинів та відмивання доходів, що походять від них. Тому важливо проявляти пильність щодо ризиків, пов'язаних із наданням інноваційних продуктів або послуг, будь то на рівні Союзу чи на національному рівні, або на рівні зобов'язаних суб'єктів.
- (8) Установи та особи, на яких поширюється цей Регламент, відіграють ключову роль як «вартові» фінансової системи Союзу і тому повинні вживати всіх необхідних заходів для виконання вимог цього Регламенту з метою запобігання відмиванню злочинцями доходів, одержаних від їхньої незаконної діяльності або фінансуванню тероризму. Також повинні бути вжиті заходи для мінімізації будь-якого ризику невиконання або ухилення від цільових фінансових санкцій.
- (9) Визначення страхового посередника згідно з Директивою (EU) 2016/97 Європейського Парламенту та Ради (¹²) охоплює широке коло фізичних або юридичних осіб, які розпочинають або здійснюють діяльність із розповсюдження страхових продуктів. Деякі страхові посередники розпочинають діяльність із розповсюдження страхових продуктів під повну відповідальність страхових підприємств або страхових посередників та здійснюють таку діяльність відповідно до їхніх політик і процедур. Якщо такі страхові посередники не отримують страхові премії або кошти, призначені для клієнта, страхувальника чи вигодонабувача за договором страхування, вони не мають можливості

¹² Директива (ЄС) 2016/97 Європейського Парламенту та Ради від 20 січня 2016 року про розповсюдження страхових продуктів (Офіційний вісник L 26, 2.2.2016, с. 19).

здійснювати належну перевірку клієнта в достатньому обсязі, а також виявляти та повідомляти про підозрілі операції. З огляду на таку обмежену роль цих посередників та на той факт, що повне застосування вимог ПВК/ФТ забезпечується страховими підприємствами або посередниками, під відповідальністю яких вони надають послуги, посередники, які не здійснюють операції з коштами, як визначено в статті 4, пункт (25), Директиви (ЄУ) 2015/2366 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹³⁾ не повинні вважатися зобов'язаними суб'єктами для цілей цього Регламенту.

- (10) Холдингові компанії, які здійснюють змішану діяльність і мають щонайменше одну дочірню компанію, що є зобов'язаним суб'єктом, повинні самі бути включені до сфери дії цього Регламенту як зобов'язані суб'єкти. З метою забезпечення послідовного нагляду з боку органів фінансового нагляду, якщо серед дочірніх компаній холдингової компанії зі змішаною діяльністю є принаймні одна кредитна або фінансова установа, така холдингова компанія також повинна вважатися фінансовою установою.
- (11) Фінансові операції можуть також здійснюватися в межах однієї групи як спосіб управління її фінансами. Однак такі операції не здійснюються щодо клієнтів і не потребують застосування заходів у сфері протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму (AML/CFT). З метою забезпечення правової визначеності необхідно встановити, що цей Регламент не застосовується до фінансової діяльності або інших фінансових послуг, які надаються учасниками групи іншим учасникам цієї самої групи.
- (12) Незалежні фахівці у сфері права повинні підпадати під дію цього Регламенту, коли вони беруть участь у фінансових або корпоративних операціях, у тому числі під час надання податкових консультацій, оскільки існує ризик використання наданих ними послуг з метою легалізації (відмивання) доходів, одержаних від злочинної діяльності, або фінансування тероризму. Водночас мають бути передбачені винятки з будь-якого обов'язку повідомляти інформацію, отриману до, під час або після судового провадження чи в процесі з'ясування правового становища клієнта, оскільки така інформація охоплюється професійною правничою таємницею. Тому надання правової допомоги повинно й надалі бути предметом обов'язку щодо збереження професійної таємниці, за винятком випадків, коли фахівець у сфері права бере участь у відмиванні коштів або фінансуванні тероризму, коли правова допомога надається з метою відмивання коштів або фінансування тероризму, або коли такий фахівець знає, що клієнт звертається за правовою допомогою з метою відмивання коштів або фінансування тероризму. Про наявність такого знання та такої мети можна зробити висновок на підставі об'єктивних фактичних обставин. Оскільки за правовою допомогою можуть звертатися вже на етапі вчинення злочинної діяльності, яка продукує доходи, важливо, щоб випадки, на які не поширюється професійна правнича таємниця, охоплювали також ситуації, коли правова допомога надається в контексті предикатних злочинів. Правова допомога, за якою звертаються у зв'язку з поточним судовим провадженням, не повинна вважатися правовою допомогою, що надається з метою відмивання коштів або фінансування тероризму.

¹³ Директива (ЄС) 2015/2366 Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2015 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, що вносить зміни до Директив 2002/65/ЄС, 2009/110/ЄС та 2013/36/ЄС і Регламенту (ЄС) № 1093/2010, а також скасовує Директиву 2007/64/ЄС (Офіційний вісник L 337, 23.12.2015, с. 35).

- (13) Для забезпечення поваги до прав, гарантованих Хартією основоположних прав Європейського Союзу ("Хартія"), у випадку аудиторів, зовнішніх бухгалтерів та податкових консультантів, які в деяких державах-членах мають право захищати або представляти клієнта в контексті судових проваджень або з'ясовувати правову позицію клієнта, інформація, яку вони отримують при виконанні цих завдань, не повинна підлягати зобов'язанням щодо звітування. Однак ті самі винятки, що застосовуються до нотаріусів та адвокатів, повинні також застосовуватися до цих фахівців, коли вони діють при здійсненні права на захист або коли вони з'ясовують правову позицію клієнта.
- (14) Директива (ЄС) 2018/843 стала першим правовим актом, який врегулював ризики відмивання коштів і фінансування тероризму, пов'язані з криптоактивами в Союзі. Вона розширила сферу застосування системи протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму (AML/CFT) до двох видів постачальників послуг, пов'язаних із криптоактивами: постачальників, які надають послуги з обміну віртуальних валют на фіатні валюти, та постачальників послуг із зберігання криптогаманців (custodian wallet providers). У зв'язку зі стрімким технологічним розвитком і подальшим розвитком стандартів FATF виникла необхідність переглянути такий підхід. Перший крок для завершення та оновлення правової бази Союзу був досягнутий з Регламентом (ЄУ) 2023/1114 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹⁴⁾, який встановив вимоги для постачальників послуг, пов'язаних з криптоактивами, які бажають подати заявку на отримання дозволу для надання своїх послуг на внутрішньому ринку. Він також запровадив визначення криптоактивів та постачальників послуг, пов'язаних з криптоактивами, що охоплює ширший спектр діяльності. Крім того, Регламент (ЄУ) 2023/1113 розширив вимоги щодо відстежуваності на перекази криптоактивів, що здійснюються постачальниками послуг, пов'язаними з криптоактивами, охопленими Регламентом (ЄУ) 2023/1114, та вніс зміни до Директиви (ЄУ) 2015/849, вимагаючи від держав-членів зробити цих постачальників послуг, пов'язаних з криптоактивами, зобов'язаними суб'єктами. Ці постачальники послуг, пов'язаних з криптоактивами, також повинні бути охоплені цим Регламентом для зменшення будь-якого ризику неправомірного використання криптоактивів для цілей відмивання коштів або фінансування тероризму.
- (15) Створення ринків унікальних та невзаємозамінних криптоактивів розпочалося нещодавно і ще не призвело до прийняття законодавства, яке б регулювало їхнє функціонування. Розвиток цих ринків перебуває під постійним моніторингом, і важливо, щоб він не призвів до виникнення нових ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму, які не були б належним чином мінімізовані. До 30 грудня 2024 року, Комісія повинна подати Європейському Парламенту та Раді звіт про останні зміни у сфері криптоактивів, який, зокрема, має містити оцінку розвитку ринків унікальних і невзаємозамінних криптоактивів, оцінку належного регуляторного режиму для таких криптоактивів, а також оцінку необхідності та доцільності регулювання діяльності постачальників послуг, пов'язаних з унікальними та невзаємозамінними криптоактивами. За потреби, Комісія повинна супроводити цей звіт законодавчою пропозицією.
- (16) Вразливості краудфандингових платформ до ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму є горизонтальними та впливають на внутрішній ринок в цілому. На

¹⁴ Регламент (ЄС) 2023/1114 Європейського Парламенту та Ради від 31 травня 2023 року про ринки криптоактивів та внесення змін до Регламентів (ЄС) № 1093/2010 і (ЄС) № 1095/2010 та Директив 2013/36/ЄС і (ЄС) 2019/1937 (Офіційний вісник L 150, 9.6.2023, с. 40).

сьогоднішній день у державах-членах з'явилися різні підходи щодо управління цими ризиками. Хоча Регламент (ЄУ) 2020/1503 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹⁵⁾ гармонізує регуляторний підхід для бізнес-інвестиційних та кредитних краудфандингових платформ у всьому Союзі та запроваджує низку запобіжних заходів для подолання потенційних ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму, таких як належна перевірка краудфандингових платформ відносно власників проєктів та в рамках процедур авторизації, відсутність правової бази, гармонізованої з надійними зобов'язаннями ПВК/ФТ для краудфандингових платформ створює прогалини та послаблює запобіжні заходи ПВК/ФТ Союзу. Тому необхідно забезпечити, щоб усі краудфандингові платформи, включаючи ті, які вже ліцензовані відповідно до Регламенту (ЄУ) 2020/1503 підпадали під дію законодавства ПВК/ФТ Союзу.

- (17) Краудфандингові посередники, які керують цифровою платформою з метою поєднання або сприяння поєднанню осіб, що надають фінансування, з власниками проєктів, такими як об'єднання чи фізичні особи, які шукають фінансування, є вразливими до ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму. Суб'єкти, які не мають ліцензії відповідно до Регламенту (ЄС) 2020/1503, наразі або взагалі не регулюються, або підпадають під різні регуляторні підходи в державах-членах, зокрема щодо правил і процедур протидії ризикам відмивання коштів та фінансування тероризму. Тому на таких посередників мають поширюватися зобов'язання, передбачені цим Регламентом, зокрема для запобігання нецільовому використанню коштів, як це визначено в пункті 25 статті 4 Директиви (ЄС) 2015/2366, або криптоактивів, залучених злочинцями для незаконних цілей. З метою зменшення таких ризиків, ці зобов'язання застосовуються до широкого кола проєктів, включаючи, серед іншого, освітні чи культурні проєкти, а також до збору таких коштів або криптоактивів для підтримки більш загальних цілей, наприклад у гуманітарній сфері, або для організації чи святкування сімейної або суспільної події.
- (18) Директива (ЄС) 2015/849 мала на меті зменшити ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, пов'язані зі значними готівковими платежами, шляхом віднесення осіб, які здійснюють торгівлю товарами, до числа зобов'язаних суб'єктів у випадках, коли вони здійснюють або отримують готівкові платежі на суму понад 10 000 євро, водночас надаючи державам-членам можливість запроваджувати більш суворі заходи. Такий підхід виявився неефективним через недостатнє розуміння та застосування вимог ПВК/ФТ, відсутність нагляду та обмежену кількість повідомлень про підозрілі операції, поданих до Підрозділу фінансової розвідки (ПФР). Для належного зменшення ризиків, пов'язаних із використанням великих сум готівки, слід встановити на рівні Союзу ліміт на великі готівкові платежі понад 10 000 євро. Внаслідок цього особи, які займаються торгівлею товарами, більше не повинні підпадати під зобов'язання ПВК/ФТ, за винятком осіб, які торгують дорогоцінними металами, дорогоцінним камінням, іншими товарами високої вартості та культурними цінностями.
- (19) Деякі категорії осіб, які торгують товарами, особливо наражаються на ризики відмивання коштів та фінансування тероризму через високу вартість товарів, якими вони торгують, що часто є невеликими за розміром та зручними для транспортування. З цієї причини на осіб, які здійснюють торгівлю дорогоцінними металами, дорогоцінним камінням та іншими

¹⁵ Регламент (ЄС) 2020/1503 Європейського Парламенту та Ради від 7 жовтня 2020 року про постачальників послуг краудфандингу для бізнесу та внесення змін до Регламенту (ЄС) 2017/1129 і Директиви (ЄС) 2019/1937 (Офіційний вісник L 347, 20.10.2020, с. 1).

високовартісними товарами, мають поширюватися вимоги ПВК/ФТ, якщо така торгівля є їхньою регулярною або основною професійною діяльністю.

- (20) Транспортні засоби, водні судна та повітряні судна у сегментах ринку вищого класу вразливі до ризиків неправомірного використання з метою відмивання коштів та фінансування тероризму, зважаючи на їхню високу вартість і транспортабельність. Тому особи, які торгують такими товарами, повинні підлягати вимогам у сфері ПВК/ФТ. Транспортабельний характер таких товарів є особливо привабливим для цілей відмивання коштів та фінансування тероризму, зважаючи на легкість, з якою такі товари можуть переміщуватися через кордони Союзу або за його межі, а також на те, що доступ до інформації про такі товари, зареєстровані в третіх країнах, може бути не завжди легко доступним для компетентних органів. Для зменшення ризиків того, що високовартісні товари Союзу можуть бути неправомірно використані для злочинних цілей, та для забезпечення прозорості щодо права власності на такі товари, необхідно вимагати від осіб, які торгують високовартісними товарами, звітувати про операції з продажу транспортних засобів, водних та повітряних суден. Кредитні установи та фінансові установи надають послуги, які є необхідними для укладення угоди про продаж або передачу права власності на такі товари, і також повинні бути зобов'язані повідомляти про такі операції до ПФР. Хоча товари, призначені виключно для здійснення комерційної діяльності, не повинні підлягати такому розкриттю інформації, продажі для приватного, некомерційного використання не повинні обмежуватися випадками, коли клієнтом є фізична особа, а мають також стосуватися продажів юридичним особам та утворенням, зокрема тим, які створені для управління майном свого бенефіціарного власника.
- (21) Оператори інвестиційної міграції — це приватні компанії, органи або особи, які діють або взаємодіють безпосередньо з національними органами, компетентними у наданні прав на проживання від імені громадян третіх країн, або надають посередницькі послуги громадянам третіх країн, які прагнуть отримати право на проживання в державі-члені в обмін на будь-який вид інвестицій, включаючи перекази капіталу, купівлю або оренду майна, інвестиції в державні облігації, інвестиції в корпоративні суб'єкти, пожертвування або наділення діяльності, що сприяє суспільному благу, та внески до державного бюджету. Схеми надання права на проживання інвесторам створюють ризики та вразливості, зокрема щодо відмивання коштів, корупції та ухилення від сплати податків. Ці ризики посилюються через транскордонні права, пов'язані з проживанням у державі-члені. Тому необхідно, щоб оператори інвестиційної міграції підпадали під зобов'язання у сфері ПВК/ФТ. Цей Регламент не повинен застосовуватися до схем отримання громадянства інвесторами, які призводять до набуття громадянства в обмін на такі інвестиції, оскільки такі схеми слід вважати такими, що підривають фундаментальний статус громадянства Союзу та щире співпрацю між державами-членами.
- (22) Хоча кредитори іпотечних та споживчих кредитів зазвичай є кредитними установами або фінансовими установами, існують посередники споживчого та іпотечного кредитування, які не кваліфікуються як кредитні установи або фінансові установи і не підпадали під вимоги ПВК/ФТ на рівні Союзу, але підлягали таким зобов'язанням у деяких державах-

членах через їхню вразливість до ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму. Залежно від їхньої бізнес-моделі, такі посередники споживчого та іпотечного кредитування можуть піддаватися значним ризикам відмивання коштів та фінансування тероризму. Важливо забезпечити, щоб суб'єкти господарювання, які здійснюють подібну діяльність і піддаються таким ризикам, були охоплені вимогами щодо ПВК/ФТ, незалежно від того, чи кваліфікуються вони як кредитні установи або фінансові установи. Тому доцільно включити посередників споживчого та іпотечного кредитування, які не є кредитними установами або фінансовими установами, але внаслідок своєї діяльності піддаються ризикам відмивання коштів та фінансування тероризму. Однак, у багатьох випадках, кредитний посередник діє від імені кредитної установи або фінансової установи, яка надає та обробляє кредит. У таких випадках, вимоги щодо ПВК/ФТ не повинні застосовуватися до посередників споживчого та іпотечного кредитування, а лише до кредитних установ або фінансових установ.

- (23) Для забезпечення послідовного підходу, необхідно уточнити, які суб'єкти господарювання в інвестиційному секторі підпадають під вимоги щодо ПВК/ФТ. Хоча колективні інвестиційні підприємства вже підпадають під дію Директиви (ЄУ) 2015/849, необхідно узгодити відповідну термінологію з чинним законодавством Союзу про інвестиційні фонди, а саме Директивами 2009/65/ЄС⁽¹⁶⁾ та 2011/61/ЄУ⁽¹⁷⁾ Європейського Парламенту та Ради. Оскільки фонди можуть створюватися без юридичної особи, також необхідно включити їхніх керуючих до сфери застосування цього Регламенту. Вимоги щодо ПВК/ФТ повинні застосовуватися незалежно від форми, в якій паї або акції фонду надаються для придбання в Союзі, включаючи випадки, коли паї або акції прямо або опосередковано пропонуються інвесторам, які перебувають у Союзі, або розміщуються серед таких інвесторів за ініціативою керуючого або від його імені. Оскільки і фонди, і керуючі фондами підпадають під вимоги щодо ПВК/ФТ, доцільно уточнити, що слід уникати дублювання зусиль. З цією метою заходи щодо ПВК/ФТ, що вживаються на рівні фонду та на рівні його керуючого, не повинні бути однаковими, а повинні відображати розподіл завдань між фондом та його керуючим.
- (24) Діяльність професійних футбольних клубів та футбольних агентів піддається ризикам відмивання коштів та його предикатних злочинів через низку факторів, притаманних футбольному сектору, таких як глобальна популярність футболу, значні суми, грошові потоки та фінансові інтереси, поширеність транскордонних операцій, а також іноді непрозорі структури власності. Усі ці фактори роблять футбол вразливим до можливого зловживання злочинцями для легалізації незаконних коштів і, таким чином, роблять цей вид спорту вразливим до відмивання коштів та його предикатних злочинів. До ключових сфер ризику належать, наприклад, операції з інвесторами та спонсорами, включно з рекламодавцями, а також трансфери гравців. Тому професійним футбольним клубам та футбольним агентам слід впровадити надійні заходи з протидії відмиванню коштів, зокрема здійснювати належну перевірку клієнтів щодо інвесторів, спонсорів, включно з рекламодавцями, та інших партнерів і контрагентів, з якими вони здійснюють операції. Щоб уникнути надмірного тягаря для менших клубів, які менш схильні до ризиків

¹⁶ Директива 2009/65/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 13 липня 2009 року про координацію законів, нормативних актів та адміністративних положень, що стосуються підприємств колективного інвестування в переказні цінні папери (UCITS) (Офіційний вісник L 302, 17.11.2009, с. 32).

¹⁷ Директива 2011/61/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 8 червня 2011 року про керуючих альтернативними інвестиційними фондами та внесення змін до Директив 2003/41/ЄС і 2009/65/ЄС та Регламентів (ЄС) № 1060/2009 і (ЄС) № 1095/2010 (Офіційний вісник L 174, 1.7.2011, с. 1).

злочинного зловживання, держави-члени повинні мати можливість, на основі доведеного нижчого рівня ризику відмивання коштів, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, звільняти певні професійні футбольні клуби від вимог цього Регламенту — повністю або частково.

- (25) Діяльність професійних футбольних клубів, які змагаються у найвищих дивізіонах своїх національних футбольних ліг, піддає їх вищим ризикам відмивання коштів та його предикатних злочинів порівняно з футбольними клубами, які беруть участь у нижчих дивізіонах. Наприклад, футбольні клуби найвищого рівня, які здійснюють більш масштабні фінансові операції, такі як дорогі трансфери гравців та спонсорські угоди, можуть мати складнішу корпоративну структуру з кількома рівнями власності, а також частіше здійснюють транскордонні операції. Ці фактори роблять такі клуби найвищого рівня привабливішими для злочинців та надають більше можливостей для приховування незаконних коштів. Тому держави-члени повинні мати можливість звільняти професійні футбольні клуби, які беруть участь у найвищому дивізіоні, лише у випадках доведеного низького ризику та за умови, що такі клуби мають оборот менше 5 000 000 євро або еквівалент у національній валюті за кожен з попередніх 2 років. Тим не менш, ризик відмивання коштів не визначається виключно дивізіоном, у якому змагається футбольний клуб. Клуби нижчих дивізіонів також можуть бути піддані значним ризикам відмивання коштів та його предикатних злочинів. Тому держави-члени повинні мати можливість звільняти від вимог цього Регламенту лише ті футбольні клуби нижчих дивізіонів, які пов'язані з доведеним низьким ризиком відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму.
- (26) Цей Регламент гармонізує заходи, які мають бути запроваджені для запобігання відмиванню коштів, його предикатним злочинам та фінансуванню тероризму на рівні Союзу. Водночас, відповідно до ризик-орієнтованого підходу, держави-члени повинні мати можливість встановлювати додаткові вимоги в обмежених випадках, коли вони стикаються з певними ризиками. Для належного зменшення таких ризиків, зобов'язані суб'єкти, головний офіс яких розташований в іншій державі-члені, повинні застосовувати такі додаткові вимоги, незалежно від того, чи здійснюють вони діяльність в цій іншій державі-члені на основі свободи заснування, чи на основі свободи надання послуг, за умови, що вони мають інфраструктуру в цій іншій державі-члені. Крім того, з метою уточнення взаємозв'язку між цими свободами внутрішнього ринку, важливо уточнити, яка діяльність вважається заснуванням.
- (27) Відповідно до практики Суду Європейського Союзу, якщо галузеве законодавство не встановлює інше, заснування не обов'язково має набувати форми дочірньої компанії, філії чи агентства, а може становити собою офіс, яким керує власний персонал зобов'язаного суб'єкта або особа, яка є незалежною, але уповноважена діяти на постійній основі в інтересах зобов'язаного суб'єкта. Згідно з цим визначенням, яке вимагає фактичного провадження економічної діяльності за місцем заснування постачальника, проста поштова скринька не є заснуванням. Так само офіси чи інша інфраструктура, що використовується для допоміжної діяльності, така як звичайні операції бек-офісу, IT-центри або центри обробки даних, що експлуатуються зобов'язаними суб'єктами, не є заснуванням. І навпаки, така діяльність, як надання послуг, пов'язаних з криптоактивами через банкомати, є заснуванням, враховуючи обмежене фізичне обладнання, необхідне для операторів, які переважно обслуговують своїх клієнтів через Інтернет, як це відбувається у випадку постачальників послуг, пов'язаних з криптоактивами.

- (28) Важливо, щоб вимоги ПВК/ФТ застосовувалися пропорційно, а запровадження будь-якої вимоги було пропорційним до тієї ролі, яку зобов'язані суб'єкти можуть відігравати у запобіганні відмиванню коштів та фінансуванню тероризму. Для цього держави-члени повинні мати можливість, відповідно до ризик-орієнтованого підходу цього Регламенту, звільняти певних операторів від вимог ПВК/ФТ у випадках, коли діяльність, яку вони здійснюють, становить низький ризик відмивання коштів та фінансування тероризму, а сама діяльність має обмежений характер. Для забезпечення прозорого та узгодженого застосування таких звільнень у межах усього Союзу, необхідно запровадити механізм, що дозволить Комісії перевіряти необхідність надання таких звільнень. Комісія також повинна щорічно публікувати перелік таких звільнень в Офіційному віснику Європейського Союзу.
- (29) Єдиний набір правил щодо внутрішніх систем і контролю, що застосовується до усіх зобов'язаних суб'єктів, які працюють на внутрішньому ринку, посилить дотримання вимог ПВК/ФТ і зробить нагляд ефективнішим. Для належного зменшення ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму, а також ризиків невиконання або ухилення від цільових фінансових санкцій, зобов'язані суб'єкти повинні мати внутрішню систему контролю, що складається з політик, процедур і контролів, заснованих на оцінці ризиків, а також чіткий розподіл обов'язків у межах організації. Відповідно до ризик-орієнтованого підходу цього Регламенту, ці політики, процедури та контролі повинні бути пропорційними до характеру бізнесу, включаючи його ризики та складність, а також розміру зобов'язаного суб'єкта, і відповідати ризикам відмивання коштів та фінансування тероризму, з якими стикається суб'єкт, включаючи, для постачальників послуг, пов'язаних з криптоактивами, операції з некастодіальними гаманцями.
- (30) Належний ризик-орієнтований підхід вимагає від зобов'язаних суб'єктів виявляти притаманні їхній діяльності ризики відмивання коштів і фінансування тероризму, а також ризики невиконання або обходу цільових фінансових санкцій, з якими вони стикаються у зв'язку зі своєю діяльністю, з метою їх ефективного зменшення та забезпечення відповідності їхньої політики, процедур і механізмів внутрішнього контролю цим притаманним ризикам. При цьому зобов'язані суб'єкти повинні враховувати характеристики своїх клієнтів, продукти, послуги або операції, що пропонуються, зокрема для постачальників послуг, пов'язаних із криптоактивами, операції із самостійно розміщеними (self-hosted) адресами, відповідні країни чи географічні зони, а також канали розповсюдження, що використовуються. З огляду на мінливий характер ризиків, така оцінка ризиків повинна регулярно оновлюватися.
- (31) З метою підтримки зобов'язаними суб'єктами послідовного та ефективного підходу до ідентифікації ризиків, що впливають на їхню діяльність, AMLA має видавати керівні настанови щодо мінімальних вимог до змісту оцінки ризиків на рівні всього бізнесу та додаткових джерел інформації, які слід враховувати. Ці джерела можуть включати інформацію від міжнародних інституцій, які встановлюють стандарти у сфері ПВК/ФТ, таку як звіти про взаємні оцінки FATF, а також інші надійні джерела, що надають інформацію про типології, нові ризики та злочинну діяльність, включаючи корупцію, наприклад, звіти від організацій громадянського суспільства, ЗМІ та наукових установ.

- (32) Важливо враховувати особливості та потреби менших зобов'язаних суб'єктів, і забезпечити ставлення, що відповідає їхнім конкретним потребам, та характеру діяльності. Це може включати звільнення певних зобов'язаних суб'єктів від проведення оцінки ризиків, якщо ризики в секторі, в якому вони працюють, добре зрозумілі.
- (33) FATF розробила для юрисдикцій стандарти щодо ідентифікації та оцінки ризиків потенційного невпровадження або ухилення від цільових фінансових санкцій, пов'язаних із фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення, та вжиття заходів для зменшення цих ризиків. Ці нові стандарти, запроваджені FATF, не замінюють і не підривають існуючі суворі вимоги до країн щодо впровадження цільових фінансових санкцій для дотримання відповідних резолюцій Ради Безпеки ООН, що стосуються запобігання, припинення та зриву розповсюдження зброї масового знищення та його фінансування. Ці існуючі зобов'язання, що впроваджуються на рівні Союзу Рішеннями Ради 2010/413/CFSP ⁽¹⁸⁾ та (CFSP) 2016/849 ⁽¹⁹⁾ а також Регламентами Ради (ЄС) № 267/2012 ⁽²⁰⁾ та (EU) 2017/1509 ⁽²¹⁾, залишаються обов'язковими для всіх фізичних та юридичних осіб у межах Союзу. З огляду на конкретні ризики невпровадження та ухилення від цільових фінансових санкцій, яким піддається Союз, доцільно розширити оцінку ризиків, щоб охопити всі цільові фінансові санкції, прийняті на рівні Союзу. Ризик-орієнтований характер заходів ПВК/ФТ, пов'язаних із цільовими фінансовими санкціями, не скасовує заснованого на правилах обов'язку, покладеного у всіх фізичних або юридичних осіб у Союзі, заморожувати кошти чи інші активи та не надавати їх, прямо чи опосередковано, у розпорядження визначених осіб чи суб'єктів.
- (34) З метою забезпечення належного зменшення ризиків невпровадження або ухилення від цільових фінансових санкцій важливо встановити заходи, які зобов'язані суб'єкти повинні впроваджувати, зокрема заходи для перевірки своєї клієнтської бази за списками осіб або суб'єктів, визначених у зв'язку з цільовими фінансовими санкціями. Вимоги, що покладаються на зобов'язані суб'єкти за цим Регламентом, не скасовують заснованого на правилах зобов'язання заморожувати та не надавати кошти та інші активи, безпосередньо або опосередковано, фізичним або юридичним особам, які підпадають під цільові фінансові санкції, що застосовуються до всіх фізичних або юридичних осіб у Союзі. Крім того, вимоги цього Регламенту не мають на меті замінювати зобов'язання щодо перевірки клієнтів для впровадження цільових фінансових санкцій відповідно до інших правових актів Союзу або національного законодавства.
- (35) З метою відображення останніх змін на міжнародному рівні, цим Регламентом запроваджується вимога ідентифікувати, розуміти, управляти та зменшувати ризики

¹⁸ Рішення Ради 2010/413/CFSP від 26 липня 2010 року щодо обмежувальних заходів проти Ірану та скасування Загальної позиції 2007/140/CFSP (Офіційний вісник L 195, 27.7.2010, с. 39).

¹⁹ Рішення Ради (CFSP) 2016/849 від 27 травня 2016 року щодо обмежувальних заходів проти Демократичної Народної Республіки Корея та скасування Рішення 2013/183/CFSP (Офіційний вісник L 141, 28.5.2016, с. 79).

²⁰ Регламент Ради (ЄС) № 267/2012 від 23 березня 2012 року щодо обмежувальних заходів проти Ірану та скасування Регламенту (ЄС) № 961/2010 (Офіційний вісник L 88, 24.3.2012, с. 1).

²¹ Регламент Ради (ЄС) 2017/1509 від 30 серпня 2017 року щодо обмежувальних заходів проти Демократичної Народної Республіки Корея та скасування Регламенту (ЄС) № 329/2007 (Офіційний вісник L 224, 31.8.2017, с. 1).

потенційного невпровадження або ухилення від цільових фінансових санкцій на рівні зобов'язаних суб'єктів.

- (36) Включення або визначення для включення осіб чи суб'єктів Радою Безпеки ООН або санкційним Комітетом для включення інтегрується в законодавство Союзу шляхом рішень і регламентів, прийнятих відповідно до статті 29 Договору про Європейський Союз (TEU) та статті 215 Договору про функціонування Європейського Союзу (TFEU), які накладають цільові фінансові санкції на такі особи та суб'єкти. Процес прийняття таких актів на рівні Союзу вимагає перевірки відповідності будь-якого визначення для включення або включення основним правам, гарантованим Статутом. У проміжку часу між публікацією ООН та набранням чинності актами Союзу, що імплементують включення чи визначення для включення ООН, з метою забезпечення ефективного застосування цільових фінансових санкцій, зобов'язані суб'єкти повинні вести облік коштів чи інших активів, які вони утримують для клієнтів, включених до списку чи визначених для включення згідно з фінансовими санкціями ООН, або клієнтів, що належать чи контролюються включеними чи визначеними для включення особами чи суб'єктами, будь-яких спроб проведення операцій та операцій, що здійснюються для клієнта, зокрема для задоволення базових потреб клієнта.
- (37) Оцінюючи, чи клієнт, який є юридичною особою, належить чи контролюється фізичними особами, визначеними для включення в рамках цільових фінансових санкцій, зобов'язані суб'єкти повинні враховувати Керівні принципи Ради щодо імплементації та оцінки обмежувальних заходів (санкцій) у рамках спільної зовнішньої та безпекової політики Союзу та Найкращі практики щодо ефективної імплементації обмежувальних заходів.
- (38) Важливо, щоб зобов'язані суб'єкти вживали всіх заходів на рівні свого керівництва для впровадження внутрішньої політики, процедур і засобів контролю та виконання вимог ПВК/ФТ. Хоча відповідальність за впровадження внутрішньої політики, процедур і засобів контролю зобов'язаного суб'єкта повинна покладатися на визначеного члена керівного органу, відповідальність за дотримання вимог ПВК/ФТ має врешті-решт покладатися на керівний орган суб'єкта. Такий розподіл відповідальності не повинен зашкоджувати національним положенням щодо солідарної цивільної чи кримінальної відповідальності керівних органів. Виконання завдань, пов'язаних із повсякденним впровадженням внутрішньої політики, процедур і засобів контролю зобов'язаного суб'єкта у сфері ПВК/ФТ має покладатися на працівника, відповідального за дотримання вимог (комплаєнс-офіцера).
- (39) Кожна держава-член має право встановити у своєму національному законодавстві, що зобов'язані суб'єкти, які підпадають під пруденційні правила, що вимагають призначення працівника, відповідального за комплаєнс або керівника внутрішнього аудиту, можуть покладати на цих осіб функції та обов'язки відповідального за виконання вимог ПВК/ФТ та внутрішній аудит з питань ПВК/ФТ. У випадках підвищеного ризику, або коли це виправдано розміром зобов'язаного суб'єкта, повинна існувати можливість покладення відповідальності за контроль дотримання вимог та за повсякденне функціонування політики й процедур ПВК/ФТ зобов'язаного суб'єкта на двох різних осіб.

- (40) Для ефективного впровадження заходів ПВК/ФТ, також важливо, щоб працівники зобов'язаних суб'єктів, а також їхні агенти та дистриб'ютори, які беруть участь у реалізації цих заходів, розуміли вимоги та внутрішні політики, процедури і засоби контролю, що діють у суб'єкті. Для цієї мети, зобов'язані суб'єкти мають впроваджувати заходи, включаючи навчальні програми. За потреби, зобов'язані суб'єкти повинні забезпечувати базове навчання з питань ПВК/ФТ для всіх, хто бере участь у реалізації таких заходів. Це стосується не лише працівників зобов'язаних суб'єктів, а й їхніх агентів і дистриб'юторів.
- (41) Особи, яким доручено виконання завдань, пов'язаних із дотриманням зобов'язаним суб'єктом вимог ПВК/ФТ, повинні проходити оцінку їхніх навичок, знань, компетентності, доброчесності та поведінки. Виконання працівниками завдань, пов'язаних із дотриманням зобов'язаним суб'єктом вимог у сфері ПВК/ФТ, стосовно клієнтів, з якими вони мають тісні особисті чи професійні стосунки, може призводити до конфлікту інтересів і підривати цілісність системи. Такі стосунки можуть існувати на момент встановлення ділових відносин, але можуть виникати й згодом. Тому зобов'язані суб'єкти повинні мати процеси для управління та вирішення конфліктів інтересів. Ці процеси мають забезпечувати, щоб працівникам не дозволялося виконувати будь-які завдання, пов'язані з дотриманням зобов'язаним суб'єктом вимог у сфері ПВК/ФТ, стосовно таких клієнтів.
- (42) Можуть траплятися ситуації, коли фізичні особи, які за своїми характеристиками відповідали б критеріям зобов'язаних суб'єктів, надають свої послуги на внутрішній (штатній) основі суб'єктам господарювання, діяльність яких не підпадає під сферу дії цього Регламенту. Оскільки такі суб'єкти господарювання не виконують функції посередників фінансової системи Союзу, важливо уточнити, що вимоги цього Регламенту не поширюються на таких працівників, наприклад на штатних юристів. Так само фізичні особи, які здійснюють діяльність, що підпадає під сферу дії цього Регламенту, не повинні вважатися зобов'язаними суб'єктами самі по собі, якщо ця діяльність здійснюється в рамках їхніх трудових відносин із зобов'язаним суб'єктом, наприклад у випадку юристів чи бухгалтерів, які працюють у юридичній чи бухгалтерській фірмі.
- (43) Послідовне впровадження загальногрупових політик і процедур у сфері ПВК/ФТ є ключем до надійного та ефективного управління ризиками відмивання коштів та фінансування тероризму в межах групи. З цією метою загальногрупові політики, процедури та засоби контролю мають бути прийняті та впроваджені материнською компанією. Суб'єкти в межах групи повинні обмінюватися інформацією, якщо такий обмін є релевантним для запобігання відмиванню коштів та фінансуванню тероризму. Обмін інформацією має супроводжуватися достатніми гарантіями щодо конфіденційності, захисту даних та використання інформації. AMLA повинна мати завдання розробляти проекти регуляторних стандартів, що визначають мінімальні вимоги до загальногрупових процедур і політик, включаючи мінімальні стандарти обміну інформацією в межах групи та критерії ідентифікації материнських компаній для груп, головні офіси яких розташовані за межами Союзу.

- (44) Для забезпечення ефективного застосування вимог у сфері ПВК/ФТ у випадках, коли кілька зобов'язаних суб'єктів безпосередньо або опосередковано пов'язані між собою і становлять, або є частиною групи суб'єктів, необхідно розглядати найширше можливе визначення групи. З цією метою, зобов'язані суб'єкти мають дотримуватися застосовних бухгалтерських правил, які дозволяють вважати структури з різними типами економічних зв'язків групами. У той час, як традиційна група включає материнську компанію та його дочірні компанії, інші типи групових структур також є однаково важливими, наприклад, групові структури, у яких кілька материнських суб'єктів володіють єдиною дочірньою компанією, що позначаються як суб'єкти, постійно афілійовані з центральним органом, у статті 10 Регламенту (ЄС) № 575/2013 Європейського Парламенту та Ради (²²), або фінансові установи, які є членами однієї й тієї самої інституційної схеми захисту, зазначеної у статті 113(7) цього Регламенту. Усі ці структури є групами відповідно до бухгалтерських правил, і тому їх слід вважати групами для цілей цього Регламенту.
- (45) Окрім груп, існують інші структури, такі як мережі або партнерства, в яких зобов'язані суб'єкти можуть мати спільну власність, управління та комплаєнс-контроль. Для забезпечення рівних умов у секторах та уникнення надмірного навантаження на ці сектори, AMLA має визначати такі ситуації, коли подібні загальногрупові політики мають застосовуватися до цих структур, з урахуванням принципу пропорційності.
- (46) Існують випадки, коли філії та дочірні компанії зобов'язаних суб'єктів розташовані в третіх країнах, де мінімальні вимоги у сфері ПВК/ФТ, включно з обов'язками щодо захисту даних, є менш суворими, ніж у системі ПВК/ФТ Союзу. У таких ситуаціях, та з метою повного запобігання використанню фінансової системи Союзу для відмивання коштів та фінансування тероризму і забезпечення найвищого рівня захисту персональних даних громадян Союзу, ці філії та дочірні компанії повинні дотримуватися вимог у сфері ПВК/ФТ, встановлених на рівні Союзу. Якщо законодавство третьої країни не дозволяє дотримуватися цих вимог, наприклад через обмеження доступу групи до інформації, її обробки або обміну нею через недостатній рівень захисту даних або банківської таємниці в цій третій країні, зобов'язані суб'єкти повинні вживати додаткових заходів для ефективного управління ризиками у філіях та дочірніх компаніях, розташованих у цій країні. AMLA має розробити проекти регуляторних технічних стандартів, які визначають тип таких додаткових заходів з урахуванням принципу пропорційності.
- (47) Зобов'язані суб'єкти можуть передавати на аутсорсинг завдання, пов'язані з виконанням певних вимог у сфері ПВК/ФТ, постачальнику послуг. У випадку договірних відносин аутсорсингу між зобов'язаними суб'єктами та постачальниками послуг, на яких не поширюються вимоги у сфері ПВК/ФТ, будь-які зобов'язання у сфері ПВК/ФТ для таких постачальників послуг впливають лише з договору між сторонами, а не з цього Регламенту. Тому відповідальність за дотримання вимог у сфері ПВК/ФТ повинна повністю залишатися на зобов'язаному суб'єкті. Зобов'язаний суб'єкт повинен, зокрема, забезпечити, щоб у разі залучення постачальника послуг для цілей дистанційної ідентифікації клієнта дотримувався ризик-орієнтований підхід. Процеси або механізми, які сприяють виконанню вимоги згідно з цим Регламентом, але за яких виконання самої вимоги не здійснюється постачальником послуг, наприклад використання чи придбання

²² Регламент (ЄС) № 575/2013 Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про пруденційні вимоги до кредитних установ та інвестиційних фірм, що вносить зміни до Регламенту (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 176, 27.6.2013, с. 1).

програмного забезпечення третьої сторони або доступ зобов'язаного суб'єкта до баз даних чи послуг скринінгу, не вважаються аутсорсингом.

- (48) Можливість передавати завдання постачальнику послуг дозволяє зобов'язаним суб'єктам вирішувати, як розподіляти свої ресурси для дотримання цього Регламенту, але не звільняє їх від обов'язку розуміти, чи заходи, яких вони вживають, включно з тими, що передані на аутсорсинг, зменшують виявлені ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, і чи є ці заходи належними. Для забезпечення наявності такого розуміння, остаточні рішення щодо заходів, що впливають на впровадження політик, процедур і засобів контролю, повинні завжди залишатися за зобов'язаним суб'єктом.
- (49) Повідомлення про аутсорсингові домовленості наглядовому органу не означає прийняття цих домовленостей. Однак інформація, що міститься в такому повідомленні, особливо якщо аутсорсинг стосується критичних функцій або якщо зобов'язаний суб'єкт систематично передає свої функції на аутсорсинг, може бути врахована наглядовими органами при оцінці систем і засобів контролю зобов'язаного суб'єкта, а також при визначенні залишкового ризику або підготовці до перевірок.
- (50) Для ефективного функціонування аутсорсингових відносин необхідно чіткіше визначити умови, за яких відбувається аутсорсинг. AMLA має розробити керівні принципи щодо умов, за яких може відбуватися аутсорсинг, а також ролей і відповідальностей відповідних сторін. Для забезпечення послідовного нагляду за практиками аутсорсингу в усьому Союзі, керівні принципи мають також чітко визначати, як наглядові органи повинні враховувати такі практики та перевіряти дотримання вимог у сфері ПВК/ФТ, коли зобов'язані суб'єкти вдаються до таких практик.
- (51) Вимоги належної перевірки клієнтів є необхідними для того, щоб зобов'язані суб'єкти ідентифікували, перевіряли та контролювали свої ділові відносини зі своїми клієнтами з урахуванням ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму, які вони становлять. Точна ідентифікація та перевірка даних потенційних і існуючих клієнтів є необхідними для розуміння ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму, пов'язаних із клієнтами, незалежно від того, чи є вони фізичними чи юридичними особами. Зобов'язані суб'єкти також повинні розуміти, від імені кого або на користь кого здійснюється операція, наприклад, у випадках, коли кредитні або фінансові установи надають рахунки представникам юридичних професій для цілей отримання або зберігання коштів їхніх клієнтів, як визначено в статті 4, пункті (25) Директиви (EU) 2015/2366. У контексті належної перевірки клієнтів, особа, на користь якої здійснюється операція або діяльність, не означає отримувача або бенефіціара операції, здійсненої зобов'язаним суб'єктом для свого клієнта.
- (52) Необхідно досягти єдиного та високого стандарту належної перевірки клієнтів у Союзі, спираючись на гармонізовані вимоги щодо ідентифікації клієнтів та перевірки їхньої особи, а також зменшити національні розбіжності для забезпечення рівних умов на внутрішньому ринку та послідовного застосування положень у всьому Союзі. Водночас важливо, щоб зобов'язані суб'єкти застосовували заходи належної перевірки клієнтів на основі оцінки ризиків. Ризик-орієнтований підхід не є надмірно ліберальним варіантом

для зобов'язаних суб'єктів. Він передбачає використання доказової бази для прийняття рішень з метою більш ефективного спрямування на ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, з якими стикається Союз та його суб'єкти.

- (53) Організації громадянського суспільства, які здійснюють благодійну або гуманітарну діяльність у третіх країнах, сприяють цілям Союзу щодо досягнення миру, стабільності, демократії та добробуту. Кредитні та фінансові установи відіграють важливу роль у забезпеченні того, щоб такі організації могли продовжувати свою діяльність, надаючи доступ до фінансової системи та важливих фінансових послуг, які дозволяють спрямовувати фінансування на розвиток та гуманітарну допомогу у країни, що розвиваються або зон конфліктів. Хоча зобов'язані суб'єкти повинні усвідомлювати, що діяльність, яка провадиться у певних юрисдикціях піддає їх підвищеному ризику відмивання коштів або фінансування тероризму, діяльність організацій громадянського суспільства в цих юрисдикціях не повинна сама по собі призводити до відмови у наданні фінансових послуг або припинення таких послуг, оскільки ризик-орієнтований підхід вимагає комплексної оцінки ризиків, пов'язаних з окремими діловими відносинами, та застосування адекватних заходів для зменшення конкретних ризиків. У той час, як кредитні та фінансові установи залишаються вільними у виборі контрагентів для укладення договорів, вони також повинні усвідомлювати свою центральну роль у функціонуванні міжнародної фінансової системи та у забезпеченні руху коштів, як визначено в пункті (25) статті 4 Директиви (EU) 2015/2366, або криптоактивів, для важливих цілей розвитку та гуманітарної допомоги, які переслідують організації громадянського суспільства. Тому такі установи повинні використовувати гнучкість, дозволена ризик-орієнтованим підходом, для пропорційного зменшення ризиків, пов'язаних із діловими відносинами. За жодних обставин причини ПВК/ФТ не повинні використовуватися для обґрунтування комерційних рішень щодо потенційних або існуючих клієнтів.
- (54) Зобов'язані суб'єкти повинні ідентифікувати та вживати обґрунтованих заходів для перевірки особи бенефіціарного власника за допомогою надійних документів та джерел інформації. Консультація центральних реєстрів інформації про бенефіціарну власність ("центральні реєстри") дозволяє зобов'язаним суб'єктам забезпечити узгодженість з інформацією, отриманою в процесі перевірки, і не повинна бути для зобов'язаного суб'єкта основним джерелом перевірки. Якщо зобов'язані суб'єкти виявляють розбіжності між інформацією, що міститься в центральних реєстрах, та інформацією, отриманою від клієнта або з інших надійних джерел під час належної перевірки клієнта, вони повинні повідомляти про такі розбіжності суб'єкту, відповідальному за відповідний центральний реєстр, щоб можна було вжити заходів для усунення невідповідностей. Цей процес сприяє якості та надійності інформації, що міститься в цих реєстрах, як частина багатогранного підходу до забезпечення того, що інформація, яка міститься в центральних реєстрах є точною, достатньою та актуальною. У ситуаціях низького ризику та коли бенефіціарні власники відомі зобов'язаному суб'єкту, зобов'язані суб'єкти повинні мати можливість дозволити клієнту повідомляти про розбіжності, якщо виявлені незначні відмінності, що складаються з друкарських помилок або подібного технічного характеру.
- (55) Ризики, пов'язані з іноземними юридичними особами та іноземними правовими утвореннями, мають бути належним чином зменшені. Якщо юридична особа, створена за межами Союзу, або явний траст чи подібне правове утворення, що адмініструються за

межами Союзу, або довірчий власник чи особа, що займає еквівалентну посаду, проживає або заснована за межами Союзу, збирається вступити у ділові відносини із зобов'язаним суб'єктом, реєстрація інформації про бенефіціарну власність у центральному реєстрі держави-члена має бути передумовою для вступу у такі ділові відносини. Однак для юридичних осіб, створених за межами Союзу, ця вимога має застосовуватися лише у випадках середнього-високого або високого ризику відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, пов'язаних із категорією іноземної юридичної особи, сектором, у якому вона працює, або у випадках середнього-високого або високого ризику відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, пов'язаних із сектором, у якому провадить діяльність зобов'язаний суб'єкт. Реєстрація інформації про бенефіціарну власність також має бути передумовою для продовження ділових відносин із юридичною особою, створеною за межами Союзу, у разі, якщо такі відносини після їх встановлення пов'язані з такими середньо-високими або високими ризиками.

- (56) Процес встановлення ділових відносин або здійснення кроків, необхідних для проведення разової операції, розпочинається, коли клієнт висловлює зацікавленість у придбанні продукту або отриманні послуги від зобов'язаного суб'єкта. Послуги, що надаються агентами з нерухомості, включають допомогу клієнтам у пошуку нерухомості для купівлі, продажу, оренди або лізингу. Такі послуги стають релевантними для цілей ПВК/ФТ, коли є чітка ознака того, що сторони готові продовжити купівлю, продаж, оренду або лізинг або здійснити необхідні підготовчі кроки. Це може бути, наприклад, момент, коли пропозиція щодо купівлі або оренди нерухомості зроблена і прийнята сторонами. До цього моменту не потрібно проводити належну перевірку будь-якого потенційного клієнта. Аналогічно, було б непропорційно проводити належну перевірку осіб, які ще не висловили зацікавленість у купівлі або оренді конкретного майна.
- (57) Операції з нерухомістю піддаються ризикам відмивання коштів та фінансування тероризму. Для зменшення цих ризиків оператори нерухомості, які виступають посередниками при купівлі, продажу та здачі в оренду нерухомого майна, повинні підпадати під вимоги цього Регламенту, незалежно від їхнього статусу, основної діяльності чи професії, включаючи девелоперів, коли та якщо вони виступають посередниками при купівлі, продажу та здачі в оренду нерухомого майна.
- (58) Анонімність, пов'язана з певними продуктами електронних грошей, піддає їх ризикам відмивання коштів та фінансування тероризму. Однак у секторі існують значні відмінності, і не всі продукти електронних грошей мають однаковий рівень ризику. Наприклад, деякі продукти електронних грошей з низькою вартістю, такі як передплачені подарункові картки або ваучери, можуть мати низькі ризики відмивання коштів або фінансування тероризму. Для забезпечення того, щоб вимоги, що накладаються на сектор, відповідали його ризику і не перешкоджали його функціонуванню, повинна бути можливість, за певних доведених низькоризикових обставин і за суворих умов зменшення ризиків, звільняти ці продукти від деяких заходів належної перевірки клієнтів, таких як ідентифікація та верифікація клієнта та бенефіціарного власника, але не від моніторингу операцій або ділових відносин. Таке звільнення може надаватися наглядовими органами лише після перевірки доведеного низького рівня ризику з урахуванням відповідних факторів ризику, які має визначити AMLA, і таким чином, щоб ефективно зменшувати будь-який ризик відмивання коштів або фінансування тероризму та запобігати обходу

правил ПВК/ФТ. У будь-якому разі, будь-яке звільнення повинно бути обумовлене суворими обмеженнями щодо максимальної вартості продукту, його виключного використання для придбання товарів чи послуг, за умови, що збережену суму не можна обміняти на іншу вартість.

- (59) Зобов'язані суб'єкти не повинні мати обов'язок застосовувати заходи належної перевірки клієнтів до осіб, які здійснюють разові або пов'язані операції на суму нижче певного порогу, якщо немає підозри щодо відмивання коштів або фінансування тероризму. Хоча поріг у 10 000 євро, або еквівалент у національній валюті застосовується до більшості разових операцій, зобов'язані суб'єкти, які працюють у секторах або здійснюють операції з підвищеним ризиком відмивання коштів та фінансування тероризму, повинні застосовувати заходи належної перевірки клієнтів для операцій із нижчими порогами. Для визначення таких секторів або операцій, а також відповідних порогів для них, AMLA має розробити спеціальні проекти регуляторних технічних стандартів.
- (60) Існують конкретні ситуації, коли для цілей належної перевірки клієнт не обмежується особою, яка здійснює операцію із зобов'язаним суб'єктом. Це, наприклад, випадок, коли в операції з нерухомістю бере участь лише один нотаріус. У таких випадках, щоб забезпечити належну перевірку операції для виявлення можливих випадків відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, зобов'язані суб'єкти повинні розглядати клієнта як покупцем, так і продавцем та застосовувати заходи належної перевірки клієнтів до обох сторін. Цей Регламент має містити перелік таких ситуацій, коли клієнт не є або не обмежується прямим клієнтом зобов'язаного суб'єкта. Такий перелік повинен доповнювати розуміння того, хто є клієнтом у типових ситуаціях, і не повинен розглядатися як такий, що охоплює вичерпне тлумачення цього терміна. Аналогічно, ділові відносини не завжди повинні вимагати договірних відносин або іншої формальної угоди, за умови що послуги надаються повторно або протягом певного періоду часу так, щоб це передбачало елемент тривалості. Якщо національне законодавство забороняє зобов'язаним суб'єктам, які є публічними посадовими особами, вступати в договірні відносини з клієнтами, таке національне законодавство не повинно тлумачитися як таке, що забороняє зобов'язаним суб'єктам розглядати серію операцій як ділові відносини для цілей ПВК/ФТ.
- (61) Введення ліміту на рівні Союзу на великі готівкові платежі зменшує ризики, пов'язані з використанням таких платежів. Однак зобов'язані суб'єкти, які здійснюють готівкові операції на суми нижче цього ліміту, залишаються вразливими до ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму, оскільки вони забезпечують точку входу у фінансову систему Союзу. Тому необхідно вимагати застосування заходів належної перевірки клієнтів для зменшення ризиків неправомірного використання готівки. Щоб забезпечити пропорційність заходів до ризиків, пов'язаних з операціями на суму менше 10 000 євро, такі заходи мають обмежуватися ідентифікацією та верифікацією клієнта та бенефіціарного власника при здійсненні разових готівкових операцій на суму щонайменше 3 000 євро. Це обмеження не звільняє зобов'язаного суб'єкта від застосування всіх заходів належної перевірки клієнтів у разі підозри у відмиванні коштів або фінансуванні тероризму, або від повідомлення ПФР про підозрілі операції.

- (62) Деякі бізнес-моделі ґрунтуються на тому, що зобов'язаний суб'єкт має ділові відносини з торговцем для надання послуг ініціювання платежу, за допомогою яких торговець отримує оплату за надання товарів чи послуг, а не з клієнтом торговця, який уповноважує послугу ініціювання платежів на здійснення окремої або одноразової операції на користь торговця. У такій бізнес-моделі клієнтом зобов'язаного суб'єкта в контексті правил ПВК/ФТ є торговець, а не клієнт торговця. Тому щодо послуг ініціювання платежу, заходи належної перевірки клієнтів повинні застосовуватися зобов'язаним суб'єктом стосовно торговця. Стосовно інших фінансових послуг, що підпадають під сферу дії цього Регламенту, у тому числі якщо вони надаються тим самим оператором, визначення клієнта повинно здійснюватися з урахуванням наданих послуг.
- (63) Азартні ігри мають різний характер, географічний масштаб і пов'язані ризики. Для забезпечення пропорційного та ризик-орієнтованого застосування цього Регламенту держави-члени повинні мати можливість визначати послуги азартних ігор, пов'язані з низькими ризиками відмивання коштів та фінансування тероризму, такі як державні або приватні лотереї чи азартні ігри, що адмініструються державою, та вирішувати не застосовувати до них усі або деякі вимоги цього Регламенту. З огляду на потенційні транскордонні наслідки національних винятків, необхідно забезпечити послідовне застосування суворого ризик-орієнтованого підходу на всій території Союзу. З цією метою Комісії слід надати повноваження затверджувати рішення держав-членів або відхиляти їх, якщо виняток не обґрунтований доведеним низьким рівнем ризику. У будь-якому разі не слід надавати винятки щодо діяльності, пов'язаної з підвищеними ризиками. Це стосується таких видів діяльності, як казино, онлайн-азартні ігри та спортивні ставки, але не стосується випадків, коли онлайн-азартні ігри адмініструються державою, чи то через безпосереднє надання цих послуг, чи через регулювання способу організації, здійснення та адміністрування цих азартних ігор. З огляду на ризики для здоров'я населення або кримінальної діяльності, які можуть бути пов'язані з азартними іграми, національні заходи, що регулюють організацію, здійснення та адміністрування азартних ігор, якщо вони справді переслідують цілі суспільної політики, громадської безпеки або охорони здоров'я населення, можуть сприяти зменшенню ризиків, пов'язаних із цією діяльністю.
- (64) Поріг у 2 000 євро або еквівалент у національній валюті, що застосовується до постачальників послуг азартних ігор, досягається незалежно від того, чи здійснює клієнт одну операцію на суму не менше цього порогу, чи кілька менших операцій, що в сумі дорівнюють цьому порогу. З цією метою постачальники послуг у сфері азартних ігор повинні мати можливість прив'язувати операції до конкретного клієнта, навіть якщо вони ще не перевірили його особу, щоб мати змогу визначити, чи було досягнуто цей поріг і коли саме. Отже, постачальники послуг у сфері азартних ігор повинні мати системи, які дозволяють прив'язувати та відстежувати транзакції до того, як буде застосовано вимогу щодо проведення належної перевірки клієнта. У випадку казино або інших фізичних ігрових закладів перевірка особистості клієнта під час кожної транзакції може бути недоцільною. У таких випадках має бути можливим ідентифікувати клієнта та перевірити його особистість під час входу до ігрового закладу, за умови наявності систем, що дозволяють прив'язувати транзакції, здійснені в ігровому закладі, включаючи придбання або обмін ігрових фішок, до цього клієнта.
- (65) Директива (EU) 2015/849, незважаючи на те, що в певній мірі гармонізувала правила ідентифікації клієнтів у державах-членах, не встановила детальних правил щодо процедур, яких мають дотримуватися зобов'язані суб'єкти. З огляду на вирішальне

значення цього аспекту для запобігання відмиванню коштів та фінансуванню тероризму, доцільно, відповідно до ризик-орієнтованого підходу, запровадити більш конкретні та детальні положення щодо ідентифікації клієнта та перевірки його особи, незалежно від того, чи йдеться про фізичних або юридичних осіб, правові утворення, такі як трасти, чи суб'єктів, які мають правоздатність відповідно до національного законодавства.

- (66) Технологічний розвиток та прогрес у цифровізації дозволяють безпечно ідентифікувати та перевіряти потенційних і існуючих клієнтів дистанційно або електронними засобами, а також полегшують дистанційне проведення належної перевірки клієнтів. Рішення для ідентифікації, викладені в Регламенті (ЄУ) № 910/2014 Європейського Парламенту та Ради ⁽²³⁾ уможливають безпечні та надійні засоби ідентифікації та перевірки клієнтів як потенційних, так і існуючих, і можуть полегшувати дистанційне проведення належної перевірки клієнтів. Електронна ідентифікація, передбачена цим Регламентом, має враховуватися та прийматися зобов'язаними суб'єктами для процесу ідентифікації клієнта. Використання таких засобів ідентифікації може, за наявності відповідних заходів зменшення ризиків, знизити рівень ризику до стандартного або навіть низького. Якщо клієнт не має доступу до такої електронної ідентифікації, наприклад через особливості свого статусу проживання в певній державі-члені або проживання в третій країні, перевірка має здійснюватися через відповідні кваліфіковані довірчі послуги.
- (67) Для забезпечення того, щоб система ПВК/ФТ запобігала надходженню незаконних коштів у фінансову систему, зобов'язані суб'єкти мають проводити належну перевірку клієнтів перед встановленням ділових відносин з потенційними клієнтами, відповідно до ризик-орієнтованого підходу. Тим не менш, щоб не затримувати без потреби звичайний хід ведення діяльності, зобов'язані суб'єкти повинні мати можливість збирати інформацію від потенційного клієнта під час встановлення ділових відносин. Кредитні установи та фінансові установи повинні мати можливість отримувати необхідну інформацію від потенційних клієнтів після встановлення відносин, за умови що операції не ініціюються до успішного завершення процесу належної перевірки клієнтів.
- (68) Процес належної перевірки клієнтів не обмежується ідентифікацією та верифікацією особи клієнта. Перед встановленням ділових відносин або проведенням разових операцій, зобов'язані суб'єкти також повинні оцінити мету та характер ділових відносин або разової операції. Договірна або інша інформація про пропонований продукт чи послугу, що надається потенційному клієнту, може сприяти розумінню цієї мети. Зобов'язані суб'єкти завжди повинні мати змогу однозначно оцінити мету та характер потенційних ділових відносин або разової операції. Якщо запропонована послуга або продукт дозволяє клієнтам здійснювати різні типи операцій або діяльності, зобов'язані суб'єкти повинні отримувати достатню інформацію про наміри клієнта щодо використання цих відносин.
- (69) Для забезпечення ефективності системи ПВК/ФТ, зобов'язані суб'єкти мають регулярно переглядати інформацію, отриману від своїх клієнтів, відповідно до ризик-орієнтованого підходу. Ділові відносини, ймовірно, розвиватимуться в міру зміни обставин клієнта та діяльності, яку він здійснює в рамках цих відносин. Щоб підтримувати всебічне розуміння

²³ Регламент (ЄС) № 910/2014 Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку та скасування Директиви 1999/93/ЄС (Офіційний вісник L 257, 28.8.2014, с. 73).

профілю ризику клієнта та здійснювати змістовний контроль за операціями, зобов'язані суб'єкти мають регулярно переглядати інформацію, отриману від клієнтів, відповідно до ризик-орієнтованого підходу. Такі перегляди мають проводитися періодично, а також ініціюватися у разі змін у відповідних обставинах клієнта, коли факти та інформація вказують на потенційну зміну профілю ризику або ідентифікаційних даних клієнта. З цією метою, зобов'язаний суб'єкт має розглянути необхідність перегляду справи клієнта у відповідь на суттєві зміни, такі як зміна юрисдикцій, з якими здійснюються операції, зміна вартості або обсягу операцій, запити на нові продукти чи послуги, які суттєво відрізняються за рівнем ризику, або зміни у бенефіціарній власності.

- (70) У випадку повторних клієнтів, для яких нещодавно були проведені заходи належної перевірки, ці заходи можуть бути виконані шляхом отримання підтвердження від клієнта, що інформація та документи, що зберігаються у записах, не змінилися. Такий метод полегшує застосування зобов'язань ПВК/ФТ у ситуаціях, коли зобов'язаний суб'єкт впевнений, що інформація про клієнта не змінилася, оскільки на зобов'язаних суб'єктах лежить обов'язок забезпечити належне проведення заходів належної перевірки клієнтів. У всіх випадках отримане від клієнта підтвердження та будь-які зміни в інформації про клієнта мають бути зафіксовані.
- (71) Зобов'язані суб'єкти можуть надавати більше, ніж один продукт або послугу в рамках ділових відносин. У таких випадках, вимога оновлювати інформацію, дані та документи на регулярній основі стосується не окремого продукту чи послуги, а ділових відносин у цілому. Зобов'язані суб'єкти повинні оцінювати, з урахуванням усього спектру продуктів чи послуг, що надаються, коли відбуваються відповідні зміни в обставинах клієнта, або коли виконуються інші умови, що зумовлюють необхідність оновлення процедури належної перевірки клієнта, та переходити до перегляду досьє клієнта стосовно ділових відносин у цілому.
- (72) Зобов'язані суб'єкти також мають запровадити систему моніторингу для виявлення операцій, які можуть викликати підозри у відмиванні коштів або фінансуванні тероризму. Для забезпечення ефективності моніторингу операцій, моніторингова діяльність зобов'язаних суб'єктів має, як правило, охоплювати всі послуги та продукти, що пропонуються клієнтам, а також усі операції, які здійснюються від імені клієнта або пропонуються клієнту зобов'язаним суб'єктом. Однак, не всі операції потребують індивідуального контролю. Інтенсивність моніторингу має відповідати ризик-орієнтованому підходу і базуватися на чітких та релевантних критеріях, враховуючи, зокрема, характеристики клієнта та рівень ризику, пов'язаний із ним, пропоновані продукти та послуги, а також країни чи географічні регіони. AMLA має розробити настанови для забезпечення того, щоб інтенсивність моніторингу ділових відносин та операцій була належною та пропорційною рівню ризику.
- (73) Припинення ділових відносин у разі неможливості виконання заходів належної перевірки клієнта, знижує ризик впливу на зобов'язаного суб'єкта, спричинений можливими змінами профілю клієнта. Однак, можуть бути ситуації, коли припинення не слід здійснювати через цілі суспільного інтересу. Це, наприклад, стосується договорів страхування життя, де зобов'язані суб'єкти, за необхідності, як альтернативу припиненню,

мають вживати заходів щодо заморожування ділових відносин, включаючи заборону на подальше надання послуг цьому клієнту та утримання виплат бенефіціарам, доки заходи належної перевірки клієнтів не будуть виконані. Крім того, певні продукти та послуги вимагають, щоб зобов'язаний суб'єкт продовжував утримувати або отримувати кошти клієнта, як визначено в статті 4, пункті (25) Директиви (EU) 2015/2366, наприклад у контексті кредитування, платіжних рахунків або прийняття депозитів. Однак, це не повинно розглядатися як перешкода для вимоги щодо припинення ділових відносин, яке може бути досягнуто шляхом забезпечення відсутності операцій або діяльності на користь клієнта.

- (74) Для забезпечення послідовного застосування цього Регламенту, на AMLA має бути покладено завдання розробити проекти регуляторних технічних стандартів щодо належної перевірки клієнтів. Ці регуляторні технічні стандарти мають визначати мінімальний обсяг інформації, яку зобов'язані суб'єкти повинні отримувати для встановлення нових ділових відносин з клієнтами або оцінки існуючих відносин відповідно до рівня ризику, пов'язаного з кожним клієнтом. Крім того, проекти регуляторних технічних стандартів мають забезпечувати достатню ясність, щоб дозволити учасникам ринку розробляти безпечні, доступні та інноваційні засоби ідентифікації особи клієнтів та проведення належної перевірки клієнтів, у тому числі дистанційно, з дотриманням принципу технологічної нейтральності. Ці конкретні завдання відповідають ролі та обов'язкам AMLA, передбаченим у Регламенті (EU) 2024/1620.
- (75) Гармонізація заходів належної перевірки клієнтів сприятиме досягненню послідовного та однаково ефективного розуміння ризиків, пов'язаних із існуючим або потенційним клієнтом, незалежно від того, де у Союзі встановлено ділові відносини. Ця гармонізація також має забезпечити, щоб інформація, отримана під час проведення належної перевірки клієнтів, не використовувалася зобов'язаними суб'єктами для впровадження практик зниження ризиків, які можуть призвести до обходу інших правових зобов'язань, зокрема встановлених у Директиві 2014/92/EU Європейського Парламенту та Ради ⁽²⁴⁾ або Директиві (EU) 2015/2366, без досягнення цілей Союзу у запобіганні відмиванню коштів та фінансуванню тероризму. Для належного нагляду за дотриманням зобов'язання щодо належної перевірки клієнтів важливо, щоб зобов'язані суб'єкти вели облік вжитих заходів та отриманої інформації у процесі належної перевірки клієнтів, незалежно від того, чи встановлено з ними нові ділові відносини, та чи подали вони повідомлення про підозрілу операцію після відмови від встановлення ділових відносин. Якщо зобов'язаний суб'єкт приймає рішення не вступати у ділові відносини з потенційним клієнтом, або припинити існуючі ділові відносини, відмовити у проведенні разової операції, або застосувати заходи, альтернативні припиненню ділових відносин, документація щодо належної перевірки клієнтів повинна містити підстави для такого рішення. Це дозволить наглядовим органам оцінити, чи належним чином зобов'язані суб'єкти налаштували свої практики належної перевірки клієнтів і як змінюється рівень ризику суб'єкта, а також допоможе сформувати статистичні дані щодо застосування правил належної перевірки клієнтів зобов'язаними суб'єктами на всій території Союзу.

²⁴ Директива 2014/92/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року щодо порівнянності комісій, пов'язаних із платіжними рахунками, зміною платіжного рахунку та доступом до платіжних рахунків з базовими функціями (Офіційний вісник ЄС L 257, 28.8.2014, с. 214).

- (76) Підхід до перегляду існуючих клієнтів у чинній системі ПВК/ФТ вже є ризик-орієнтованим. Однак, з огляду на підвищений ризик відмивання коштів, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, притаманний певним посередницьким структурам, такий підхід може не забезпечувати своєчасного виявлення та оцінки ризиків. Тому важливо забезпечити, щоб чітко визначені категорії наявних клієнтів також підлягали регулярному моніторингу.
- (77) Ризик має змінний характер, і змінні, самі по собі або в комбінації, можуть збільшувати або зменшувати потенційний ризик, що впливає на відповідний рівень превентивних заходів, таких як заходи належної перевірки клієнтів.
- (78) У ситуаціях низького ризику, зобов'язані суб'єкти повинні мати можливість застосовувати спрощені заходи належної перевірки. Це не означає звільнення від обов'язку або відсутність заходів належної перевірки клієнтів, а скоріше спрощений або зменшений набір заходів контролю, які, однак, мають охоплювати всі компоненти стандартної процедури належної перевірки. Відповідно до ризик-орієнтованого підходу, зобов'язані суб'єкти повинні мати можливість зменшувати частоту або інтенсивність контролю клієнтів чи операцій або покладатися на належні припущення щодо мети ділових відносин чи використання простих продуктів. Регуляторні технічні стандарти щодо належної перевірки клієнтів мають визначати конкретні спрощені заходи, які зобов'язані суб'єкти можуть застосовувати у випадках ситуацій низького ризику, визначених у оцінці ризиків на рівні Союзу, проведений Комісією. При розробці проєктів регуляторних технічних стандартів, AMLA має враховувати збереження соціальної та фінансової інклюзії.
- (79) Слід визнати, що певні ситуації мають підвищений ризик відмивання коштів або фінансування тероризму. Хоча особу та бізнес-профіль усіх клієнтів слід встановлювати шляхом регулярного застосування заходів належної перевірки, існують випадки, коли необхідні особливо суворі процедури ідентифікації та верифікації клієнтів. Тому необхідно встановити детальні правила щодо таких посиленних заходів належної перевірки, включно з конкретними посиленими заходами для транскордонних кореспондентських відносин.
- (80) Транскордонні кореспондентські відносини з установою-респондентом третьої країни характеризуються їхньою постійною, повторюваною природою. Крім того, не всі транскордонні кореспондентські банківські послуги мають однаковий рівень ризику відмивання коштів та фінансування тероризму. Тому інтенсивність посиленних заходів належної перевірки має визначатися з урахуванням принципів ризик-орієнтованого підходу. Однак, ризик-орієнтований підхід не повинен застосовуватися при взаємодії з установами-респондентами третіх країн, які не мають фізичної присутності за місцем створення, або з незареєстрованими та неліцензованими суб'єктами, що надають послуги, пов'язані з криптоактивами. З огляду на високий ризик відмивання коштів та фінансування тероризму, притаманний фіктивним установам, кредитні та фінансові установи повинні утримуватися від встановлення будь-яких кореспондентських відносин з такими фіктивними установами, а також з контрагентами в третіх країнах, які дозволяють їхнім рахункам використовуватися фіктивними установами. Щоб уникнути зловживання фінансовою системою Союзу для надання нерегульованих послуг, постачальники послуг, пов'язаних з криптоактивами також повинні забезпечити, щоб їхні рахунки не

використовувалися вкладеними (nested) обмінниками, і мати політики та процедури для виявлення таких спроб.

- (81) У контексті виконання своєї функції нагляду, органи нагляду можуть виявляти ситуації, коли порушення вимог у сфері ПВК/ФТ з боку установ-респондентів третіх країн, або недоліки у виконанні ними вимог у сфері ПВК/ФТ, створюють ризики для фінансової системи Союзу. З метою пом'якшення цих ризиків, AMLA повинна мати можливість надавати рекомендації кредитним установам та фінансовим установам у Союзі, щоб поінформувати їх про свою позицію щодо недоліків таких установ-респондентів третіх країн. Такі рекомендації повинні видаватися у випадках, коли AMLA та фінансові органи нагляду в Союзі погоджуються, що наявні порушення та недоліки в установах-респондентах третіх країн можуть вплинути на рівень ризику кореспондентських відносин кредитних установ та фінансових установ Союзу, і за умови, що установа-респондент третьої країни та її орган нагляду мали можливість висловити свою позицію. З метою збереження належного функціонування фінансової системи Союзу, кредитні установи та фінансові установи повинні вживати адекватних заходів у відповідь на рекомендації AMLA, зокрема відмовлятися від встановлення або продовження кореспондентських відносин, якщо вони не можуть впровадити достатні заходи пом'якшення для усунення ризиків, пов'язаних із такими кореспондентськими відносинами.
- (82) У контексті заходів посиленої належної перевірки, отримання погодження від керівництва вищого рівня для встановлення ділових відносин не обов'язково повинне у всіх випадках означати отримання погодження від ради директорів. Таке схвалення може надаватися особою, яка має достатні знання про ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, притаманні такому суб'єкту і достатній рівень повноважень для прийняття рішень, що впливають на рівень ризику.
- (83) Для захисту належного функціонування фінансової системи Союзу від відмивання коштів та фінансування тероризму, Комісія повинна бути уповноважена приймати делеговані акти для визначення третіх країн, недоліки національних режимів AML/CFT яких становлять загрозу цілісності внутрішнього ринку Союзу. Мінливий характер загроз відмивання коштів та фінансування тероризму, що походять із-за меж Союзу, які посилюються постійним розвитком технологій та засобів, доступних злочинцям, вимагає швидкої та постійної адаптації правової бази щодо третіх країн з метою ефективного усунення наявних ризиків та запобігання виникненню нових. Комісія повинна враховувати, як базову основу для своєї оцінки, інформацію від міжнародних організацій та органів, що встановлюють стандарти у сфері AML/CFT, таких як публічні заяви FATF, звіти про взаємну оцінку чи детальну оцінку, або опубліковані звіти про прогрес, та адаптувати свою оцінку до змін у них, де це доцільно.
- (84) Треті країни, відносно яких діє «заклик до дії» відповідної міжнародної організації зі встановлення стандартів, а саме FATF, мають значні стратегічні недоліки стійкого характеру у своїх правових та інституційних системах у сфері ПВК/ФТ та їхньому впровадженні, що, ймовірно, становлять високий ризик для фінансової системи Союзу. Постійний характер цих значних стратегічних недоліків, що відображає відсутність зобов'язань або тривалу нездатність третьої країни їх усунути, свідчить про підвищений рівень загрози з боку цих третіх країн, і вимагає ефективною, послідовною та узгодженою

реакції щодо пом'якшення на рівні Союзу. Тому, зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати повний комплекс доступних посилених заходів належної перевірки до разових операцій та ділових відносин, пов'язаних із цими високоризиковими третіми країнами, для управління та зменшення відповідних ризиків. Крім того, високий рівень ризику виправдовує застосування додаткових конкретних контрзаходів, як на рівні зобов'язаних суб'єктів, так і держав-членів. Такий підхід дозволить уникнути розбіжностей у визначенні відповідних контрзаходів, що могло б піддати всю фінансову систему Союзу ризикам. Якщо держави-члени виявляють конкретні ризики, які не знижуються, вони мають право застосовувати додаткові контрзаходи, про що повинні повідомити Комісію. Якщо Комісія вважає, що ці ризики мають значення для внутрішнього ринку, вона має право оновити відповідний делегований акт, включивши необхідні додаткові контрзаходи для їх пом'якшення. Якщо Комісія вважає, що ці контрзаходи не є необхідними і підривають належне функціонування внутрішнього ринку Союзу, вона повинна бути уповноважена вирішувати, щоб держава-член припинила застосування конкретного контрзаходу. До ініціювання процедури для цього рішення, Комісія повинна надати заінтересованій державі-члену можливість подати свої зауваження щодо розгляду Комісією цього питання. Враховуючи свою технічну експертизу, AMLA може надати Комісії корисні рекомендації щодо визначення відповідних контрзаходів.

- (85) Недоліки у дотриманні вимог ПВК/ФТ у правовій та інституційній системі та її імплементації в третіх країнах, які перебувають під «посиленим моніторингом» FATF, є вразливими до використання злочинцями. Це, ймовірно, створює ризик для фінансової системи Союзу, який потрібно тримати під контролем та зменшувати. Зобов'язання цих третіх країн усувати виявлені недоліки, хоча й не усуває ризик повністю, виправдовує застосування менш суворих заходів, ніж для високоризикових третіх країн. Якщо такі треті країни зобов'язуються усувати недоліки, зобов'язані суб'єкти мають застосовувати посилені заходи належної перевірки до разових операцій та ділових відносин з фізичними або юридичними особами, заснованих в цих третіх країнах, які відповідають конкретним виявленим недолікам у кожній третій країні. Такий детальний підхід до визначення посилених заходів належної перевірки відповідатиме ризик-орієнтованому підходу і забезпечить пропорційність заходів до рівня ризику. Для забезпечення послідовного та пропорційного підходу, Комісія повинна мати можливість визначати, які конкретні посилені заходи належної перевірки необхідно застосовувати для пом'якшення ризиків, характерних для конкретної країни. З огляду на технічну експертизу AMLA, вона може надати Комісії корисні рекомендації щодо визначення відповідних посилених заходів належної перевірки.
- (86) Країни, які не ідентифіковані публічно як такі, щодо яких діє заклик до дії або перебувають під посиленим моніторингом FATF, можуть все ж становити конкретну та серйозну загрозу цілісності фінансової системи Союзу, що може бути пов'язано з недоліками у дотриманні вимог у сфері ПВК/ФТ або значними стратегічними недоліками постійного характеру в їхніх системах ПВК/ФТ. Для пом'якшення таких конкретних ризиків, які не можуть бути пом'якшені заходами, що застосовуються до країн зі стратегічними недоліками або країнами з недоліками у дотриманні вимог, Комісія повинна мати можливість вживати заходів у виняткових випадках, ідентифікуючи такі треті країни на основі чітких критеріїв та за підтримки AMLA. Залежно від рівня ризику для фінансової системи Союзу, Комісія повинна вимагати застосування або всіх посилених заходів належної перевірки та

конкретних контрзаходів щодо високоризикових третіх країн, або специфічних посилених заходів належної перевірки щодо третіх країн з недоліками у дотриманні вимог.

- (87) Для забезпечення послідовної ідентифікації третіх країн, які становлять конкретну та серйозну загрозу фінансовій системі Союзу, але не ідентифіковані публічно як такі, щодо яких діє заклик до дії або перебувають під посиленим моніторингом FATF, Комісія повинна мати можливість встановлювати, шляхом імплементаційного акту, методологію ідентифікації таких третіх країн у виняткових випадках. Ця методологія має включати, зокрема, як оцінюються критерії, процес взаємодії з такими третіми країнами та залучення держав-членів і AMLA на підготовчих етапах такої ідентифікації.
- (88) Враховуючи, що можуть відбуватися зміни у системах ПВК/ФТ третіх країн, ідентифікованих за цим Регламентом, або у їхньому впровадженні, наприклад у зв'язку з зобов'язанням країни усунути виявлені недоліки або прийняттям відповідних заходів у сфері ПВК/ФТ для їх подолання, які можуть змінити характер і рівень ризиків, що походять від них, Комісія має регулярно переглядати ідентифікацію цих конкретних посилених заходів належної перевірки, щоб забезпечити їхню пропорційність та належність.
- (89) Потенційні зовнішні загрози фінансовій системі Союзу не лише походять з третіх країн, а можуть виникати у зв'язку з конкретними факторами ризику клієнтів або продуктів, послуг, операцій чи каналів постачання, які спостерігаються щодо певної географічної зони за межами Союзу. Тому існує потреба в ідентифікації тенденцій, ризиків і методів відмивання коштів та фінансування тероризму, яким можуть піддаватися зобов'язані суб'єкти Союзу. AMLA має найкращі можливості для виявлення будь-яких нових типологій відмивання коштів та фінансування тероризму за межами Союзу з метою моніторингу їх розвитку, аби надавати зобов'язаним суб'єктам Союзу рекомендації щодо необхідності застосування заходів посиленої належної перевірки, спрямованих на пом'якшення таких ризиків.
- (90) Відносини з особами, які обіймають або обіймали важливі публічні посади в Союзі або на міжнародному рівні, і, зокрема, особами з країн, де поширена корупція, можуть піддавати фінансовий сектор значним репутаційним і правовим ризикам. Міжнародні зусилля з боротьби з корупцією також обґрунтовують необхідність приділяти особливу увагу таким особам і застосовувати відповідні посилені заходи належної перевірки щодо осіб, які обіймають або обіймали видатні публічні посади, а також щодо високопосадовців міжнародних організацій. Тому, необхідно визначити заходи, які зобов'язані суб'єкти мають застосовувати щодо операцій або ділових відносин з політично значущими особами. Для полегшення ризик-орієнтованого підходу, на AMLA має бути покладено завдання розробити керівні принципи щодо оцінки рівня ризиків, пов'язаних із певною категорією політично значущих осіб, їхніми членами сім'ї або особами, відомими як їхні близькі особи.
- (91) Ризики, пов'язані з особами, які обіймають або обіймали видатні публічні посади, не обмежуються національним рівнем, а можуть існувати також на регіональному або муніципальному рівнях. Це особливо актуально на місцевому рівні у густонаселених районах, таких як міста, які поряд із регіональним рівнем часто управляють значними

державними коштами та мають доступ до критичних послуг або дозволів, що створює ризик корупції та пов'язаного з нею відмивання коштів. Тому до категорії осіб, які обіймають або обіймали видатні публічні посади, слід включити керівників регіональних та місцевих органів влади, включно з об'єднаннями муніципалітетів та метрополійними регіонами з населенням не менше 50 000 осіб. Водночас слід враховувати, що географія та адміністративна організація держав-членів значно відрізняються, і держави-члени мають право, за наявності підстав, встановлювати нижчий поріг для охоплення відповідних місцевих органів влади на основі оцінки ризику. Якщо держави-члени вирішують встановити нижчі пороги, вони повинні повідомити про це Комісію.

- (92) Члени адміністративних, керівних або наглядових органів підприємств, що контролюються державою або регіональними чи місцевими органами влади, також можуть піддаватися ризикам корупції та пов'язаного з нею відмивання коштів. З огляду на розмір бюджету таких підприємств та коштів під управлінням, ці ризики особливо гострі щодо вищих керівників підприємств, що контролюються державою. Ризики також можуть виникати у підприємствах значного розміру, що контролюються регіональними та місцевими органами влади. Внаслідок цього вищі керівники підприємств, що контролюються регіональними або місцевими органами влади, мають вважатися політично значущими особами, якщо ці підприємства відповідають визначенню середніх або великих підприємств чи груп, наведеному в статті 3 Директиви 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради (²⁵). Водночас, враховуючи географічні та адміністративні відмінності, а також повноваження і відповідальність, пов'язані з цими підприємствами та їхніми керівниками, держави-члени мають право встановлювати нижчий річний поріг обороту на основі оцінки ризику. У такому разі держави-члени повинні повідомити про це Комісію.
- (93) Для ідентифікації політично значущих осіб у Союзі держави-члени мають видавати списки, що вказують конкретні посади, які відповідно до національного законодавства, нормативних актів та адміністративних положень кваліфікуються як видатні публічні посади. Держави-члени мають запитувати у кожної міжнародної організації, акредитованої на їхній території, видавати та підтримувати в актуальному стані список видатних публічних посад у цій міжнародній організації. Комісія має бути уповноважена складати та видавати список, який буде дійсним у всьому Союзі, щодо осіб, які обіймають видатні публічні посади в установах або органах Союзу. Для забезпечення гармонізованого підходу до ідентифікації та повідомлення про видатні публічні посади Комісія має мати можливість встановлювати, шляхом імплементаційного акта, формат, який має використовуватися для повідомлень держав-членів, а також бути уповноваженою приймати делеговані акти, що доповнюють категорії видатних публічних посад, визначені цим Регламентом, якщо вони є спільними для держав-членів.
- (94) Якщо клієнти більше не обіймають видатну публічну посаду, вони все одно можуть становити підвищений ризик, наприклад через неформальний вплив, який вони можуть продовжувати чинити, або через зв'язок між їхніми попередніми та поточними посадами. Важливо, щоб зобов'язані суб'єкти враховували ці продовжувані ризики та застосовували один або кілька посиленних заходів належної перевірки до тих пір, поки ці особи не будуть

²⁵ Директива 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність та пов'язані звіти певних типів підприємств, внесення змін до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради та скасування Директив Ради 78/660/ЄЕС і 83/349/ЄЕС (Офіційний вісник L 182, 29.6.2013, с. 19).

визнані такими, що не становлять подальшого ризику, але не менше ніж протягом 12 місяців після припинення обіймання видатної публічної посади.

- (95) Страхові компанії часто не мають ділових відносин із бенефіціарами страхових полісів. Однак вони повинні мати можливість ідентифікувати випадки підвищеного ризику, наприклад коли доходи за полісом отримує політично значуща особа. Для визначення цього випадку страховий поліс має містити розумні заходи для ідентифікації бенефіціара, як якщо б ця особа була новим клієнтом. Такі заходи можуть бути вжиті під час виплати або при передачі полісу, але не пізніше.
- (96) Тісні приватні та професійні зв'язки можуть бути використані для відмивання коштів та фінансування тероризму. З цієї причини заходи, що стосуються політично значущих осіб, мають також застосовуватися до їхніх членів сім'ї та осіб, які як відомо є тісно пов'язаними з політично значущою особою. Правильна ідентифікація членів сім'ї та таких осіб може залежати від соціально-економічної та культурної структури країни політично значущої особи. З огляду на це, AMLA має розробити керівні принципи щодо критеріїв, які слід використовувати для ідентифікації осіб, які мають вважатися тісно пов'язаними з політично значущою особою.
- (97) Відносини з членами сім'ї, якими можуть зловживати політично значущі особи, охоплюють не лише батьків і нащадків, а й можуть включати братів і сестер. Це особливо стосується категорій політично значущих осіб, які обіймають високі посади в центральних органах влади. Водночас, враховуючи різноманітність соціально-економічних та культурних структур на національному рівні, які можуть впливати на потенціал зловживання братськими зв'язками, держави-члени мають право встановлювати ширший обсяг для визначення братів і сестер як членів сім'ї політично значущих осіб з метою належного зменшення ризиків зловживання цими зв'язками. Якщо держави-члени вирішують встановити ширший обсяг, вони повинні повідомити про це Комісію.
- (98) Вимоги, що стосуються політично значущих осіб, їхніх членів сім'ї та осіб, які як відомо є тісно пов'язаними з політично значущою особою, мають превентивний, а не кримінальний характер і не повинні тлумачитися як свідчення причетності цих осіб до злочинної діяльності. Відмова від ділових відносин з особою лише на підставі того, що вона є політично значущою особою, членом її сім'ї або особою, яка як відомо є тісно пов'язаною з політично значущою особою, суперечить духу та букві цього Регламенту.
- (99) З огляду на вразливість схем надання права на проживання в обмін на інвестиції до відмивання коштів, податкових злочинів, корупції та ухилення від цільових фінансових санкцій, а також потенційні значні загрози безпеці для Союзу в цілому, доцільно, щоб зобов'язані суб'єкти здійснювали, як мінімум, специфічні посилені заходи належної перевірки щодо клієнтів — громадян третіх країн, які перебувають у процесі отримання права на проживання в державі-члені в рамках таких схем.
- (100) Надання персоналізованих послуг з управління активами особам із високим рівнем багатства може піддавати кредитні установи, фінансові установи та постачальників трастових або корпоративних послуг специфічним ризикам, зокрема через складний і часто персоналізований характер таких послуг. Тому необхідно визначити набір посиленних заходів належної перевірки, які мають застосовуватися, як мінімум, у

випадках, коли такі ділові відносини вважаються такими, що становлять високий ризик відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму. Визначення, що клієнт володіє активами вартістю щонайменше 50 000 000 євро або еквівалентом у національній чи іноземній валюті, враховує фінансові та інвестиційні активи, включно з готівкою та її еквівалентами, що зберігаються у вигляді депозитів або заощаджень, а також інвестиції, такі як акції, облігації та взаємні фонди, навіть якщо вони утримуються за довгостроковими угодами з цим зобов'язаним суб'єктом. Крім того, слід враховувати вартість нерухомого майна клієнта, за винятком його приватного житла. Для визначення цього кредитні установи, фінансові установи та постачальники трастових або корпоративних послуг не зобов'язані проводити або замовляти точний розрахунок загального багатства клієнта. Натомість такі суб'єкти мають вживати заходів для встановлення факту володіння клієнтом активами вартістю щонайменше 50 000 000 євро або еквівалентом у національній чи іноземній валюті у вигляді фінансових, інвестиційних або нерухомих активів.

- (101) З метою уникнення повторних процедур ідентифікації клієнтів доцільно, за наявності відповідних гарантій, дозволити зобов'язаним суб'єктам покладатися на інформацію про клієнтів, зібрану іншими зобов'язаними суб'єктами. Якщо зобов'язаний суб'єкт покладається на іншого зобов'язаного суб'єкта, остаточна відповідальність за належну перевірку клієнтів має залишатися за зобов'язаним суб'єктом, який обирає покладатися на перевірку, проведену іншим зобов'язаним суб'єктом. Зобов'язаний суб'єкт, на якого покладаються, також зберігає власну відповідальність за дотримання вимог ПВК/ФТ, включно з обов'язком повідомляти про підозрілі операції та зберігати записи.
- (102) Впровадження гармонізованих вимог ПВК/ФТ у всьому Союзі, включно з політиками та процедурами на рівні груп, обміном інформацією та покладанням відповідальності, дозволяє зобов'язаним суб'єктам, які працюють у групі, максимально використовувати наявні в групі системи у випадках, що стосуються одних і тих самих клієнтів. Ці правила дозволяють не лише послідовне та ефективне впровадження вимог ПВК/ФТ у межах групи, а й отримувати економії за рахунок масштабу на рівні групи, наприклад, даючи змогу зобов'язаним суб'єктам у групі покладатися на результати процесів, прийнятих іншими зобов'язаними суб'єктами групи, для дотримання вимог ідентифікації та верифікації клієнтів.
- (103) Для ефективного функціонування покладання відповідальності на третю сторону необхідно чіткіше визначити умови, за яких таке покладання відбувається. AMLA має розробити керівні принципи щодо умов, за яких може відбуватися покладання відповідальності на третю сторону, а також ролей і відповідальностей відповідних сторін. Для забезпечення послідовного нагляду за практиками покладання відповідальності в усьому Союзі ці керівні принципи мають також чітко визначати, як наглядові органи повинні враховувати такі практики та перевіряти дотримання вимог ПВК/ФТ, коли зобов'язані суб'єкти вдаються до таких практик.
- (104) Поняття бенефіціарної власності було введено для підвищення прозорості складних корпоративних структур. Необхідність доступу до точної, актуальної та адекватної інформації про бенефіціарного власника є ключовим фактором у виявленні злочинців, які

інакше могли б приховувати свою особу за такими непрозорими структурами. Держави-члени наразі зобов'язані забезпечити, щоб корпоративні та інші юридичні особи, а також прямі трасти та інші подібні правові утворення отримували та зберігали адекватну, точну та актуальну інформацію про своїх бенефіціарних власників. Однак ступінь прозорості, встановлений державами-членами, варіюється. Правила підлягають різним тлумаченням, що призводить до різних методів ідентифікації бенефіціарних власників конкретної юридичної особи або правового утворення. Це зокрема пов'язано з непослідовними методами розрахунку непрямої власності юридичної особи або правового утворення та відмінностями між правовими системами держав-членів. Це ускладнює досягнення бажаної прозорості. Тому необхідно уточнити правила для досягнення послідовного визначення бенефіціарного власника та його застосування на внутрішньому ринку.

- (105) Застосування правил ідентифікації бенефіціарної власності юридичних осіб та правових утворень може викликати питання щодо впровадження, коли зацікавлені сторони стикаються з конкретними випадками, особливо у випадках складних корпоративних структур, де співіснують критерії володіння та контролю, або для визначення непрямої власності чи контролю. Для підтримки застосування цих правил юридичними особами, довірчими власниками або особами, що займають еквівалентні посади в подібних правових утвореннях, та зобов'язаними суб'єктами, а також у відповідності з метою гармонізації цього Регламенту, Комісія має мати можливість приймати керівні принципи, які визначають, як застосовувати правила ідентифікації бенефіціарних власників у різних ситуаціях, включно з використанням прикладів із практики.
- (106) Значуща ідентифікація бенефіціарних власників вимагає визначення, чи здійснюється контроль іншими засобами. Визначення наявності права власності або контролю через право власності є необхідним, але недостатнім і не виключає необхідності перевірок для визначення бенефіціарних власників. Тест на те, чи здійснює будь-яка фізична особа контроль іншими засобами, не є додатковим тестом, який слід проводити лише у випадках, коли неможливо визначити право власності. Обидва тести — наявність права власності або контролю через право власності та контроль іншими засобами — мають проводитися паралельно.
- (107) Володіння 25 % або більше акцій, прав голосу чи іншого права власності загалом встановлює бенефіціарну власність корпоративної особи. Права власності мають охоплювати як права контролю, так і права, що мають значення з точки зору отримання вигоди, наприклад право на частку прибутку або інших внутрішніх ресурсів чи ліквідаційний баланс. Однак можуть бути ситуації, коли ризик зловживання певними категоріями корпоративних осіб для відмивання коштів або фінансування тероризму є вищим, наприклад через специфічні високоризикові сектори, у яких ці корпоративні особи працюють. У таких випадках необхідні посилені заходи прозорості, щоб відлякати злочинців від створення або проникнення в ці особи, як через пряме, так і непряме володіння або контроль. Для забезпечення того, щоб Союз міг належним чином зменшувати такі різні рівні ризику, необхідно надати Комісії повноваження визначати категорії корпоративних осіб, які мають підпадати під нижчі пороги прозорості бенефіціарної власності. Для цього держави-члени мають інформувати Комісію, якщо вони виявляють категорії корпоративних осіб, які піддаються підвищеним ризикам відмивання коштів та фінансування тероризму. У таких повідомленнях держави-члени можуть вказувати нижчий поріг володіння, який, на їхню думку, зменшить ці ризики. Таке визначення має бути постійним і базуватися на результатах оцінки ризиків на рівні Союзу

та національної оцінки ризиків, а також на відповідних аналізах і звітах, підготовлених AMLA, Європолом чи іншими органами Союзу, які беруть участь у запобіганні, розслідуванні та переслідуванні відмивання коштів та фінансування тероризму. Цей нижчий поріг має бути достатньо низьким, щоб зменшити підвищені ризики зловживання корпоративними особами у злочинних цілях. Для цього нижчий поріг зазвичай не повинен перевищувати 15 % акцій, прав голосу чи іншого права власності. Однак можуть бути випадки, коли на основі оцінки ризику більш пропорційним буде вищий поріг. У таких випадках Комісія може встановлювати поріг від 15 % до 25 % права власності.

- (108) Через свою складну природу, багаторівневі структури власності та контролю ускладнюють ідентифікацію бенефіціарних власників. Поняття «структура власності або контролю» має на меті описати спосіб, у який юридична особа опосередковано належить або контролюється, або правове утворення опосередковано контролюється внаслідок відносин між юридичними особами або утвореннями на кількох рівнях. Для забезпечення послідовного підходу в усьому внутрішньому ринку необхідно уточнити правила, що застосовуються до таких ситуацій. З цією метою необхідно одночасно оцінювати, чи має будь-яка фізична особа пряме або опосередковане володіння 25 % або більше акцій, прав голосу чи іншого права власності, а також чи контролює будь-яка фізична особа прямого акціонера, який володіє 25 % або більше акцій, прав голосу чи іншого права власності в корпоративній особі. У випадку опосередкованого володіння бенефіціарні власники мають ідентифікуватися шляхом множення часток у ланцюгу власності. Для цього всі акції, що належать безпосередньо або опосередковано одній і тій самій фізичній особі, мають бути додані разом. Це вимагає врахування часток на кожному рівні власності. Якщо 25 % акцій, прав голосу чи іншого права власності в корпоративній особі належать акціонеру, який є юридичною особою, відмінною від корпоративної особи, бенефіціарна власність має визначатися з урахуванням конкретної структури акціонера, включно з тим, чи здійснює будь-яка фізична особа контроль іншими засобами над акціонером.
- (109) Визначення бенефіціарного власника корпоративної особи у випадках, коли акції корпоративної особи належать правовому утворенню або утримуються фондом чи подібною юридичною особою, може бути складнішим з огляду на різну природу та критерії ідентифікації бенефіціарної власності між юридичними особами та правовими утвореннями. Тому необхідно встановити чіткі правила для таких багаторівневих структур. У таких випадках всі бенефіціарні власники правового утворення або подібною юридичної особи, такої як фонд, мають вважатися бенефіціарними власниками корпоративної особи, акції якої належать цьому правовому утворенню або фонду.
- (110) Спільне розуміння поняття контролю та більш точне визначення засобів контролю необхідні для забезпечення послідовного застосування правил у всьому внутрішньому ринку. Контроль слід розуміти як ефективну здатність нав'язувати свою волю при прийнятті корпоративною особою рішень з суттєвих питань. Звичайним засобом контролю є більшість прав голосу. Позиція бенефіціарного власника також може бути встановлена контролем іншими засобами без наявності значної або будь-якої власності.

З цієї причини для визначення всіх фізичних осіб, які є бенефіціарними власниками юридичної особи, контроль має ідентифікуватися незалежно від права власності. Контроль може здійснюватися будь-якими засобами, включно з правовими та неправовими. Ці засоби можуть враховуватися при оцінці того, чи здійснюється контроль іншими засобами, залежно від конкретної ситуації кожної юридичної особи.

- (111) Опосередковане володіння або контроль може визначатися кількома ланками в ланцюгу або кількома окремими чи пов'язаними ланцюгами. Ланка в ланцюгу може бути будь-якою фізичною або юридичною особою чи правовим утворенням. Відносини між ланками можуть складатися з права власності, прав голосу або інших засобів контролю. У таких випадках, коли у структурі власності співіснують право власності та контроль, потрібні конкретні та детальні правила ідентифікації бенефіціарної власності для підтримки гармонізованого підходу до ідентифікації бенефіціарних власників.
- (112) Для забезпечення ефективної прозорості слід охопити якомога ширший спектр юридичних осіб та правових утворень, створених або заснованих на території держав-членів, правилами щодо бенефіціарної власності. Це включає корпоративні особи, які характеризуються можливістю володіння в них правом власності, а також інші юридичні особи та правові утворення, подібні до прямих трастів. Через відмінності в правових системах держав-членів ці широкі категорії охоплюють різноманітні організаційні структури. Держави-члени мають повідомити Комісію про перелік типів юридичних осіб, де бенефіціарні власники ідентифікуються відповідно до правил ідентифікації бенефіціарних власників як для корпоративних, так і для інших юридичних осіб.
- (113) Особливий характер деяких юридичних осіб, таких як асоціації, профспілки, політичні партії чи церкви, не дає змоги змістовно ідентифікувати бенефіціарних власників на основі прав власності або членства. У таких випадках, однак, може бути так, що вищі керівні посадові особи здійснюють контроль над юридичною особою іншими засобами. У таких випадках такі посадові особи мають бути вказані як бенефіціарні власники.
- (114) Для забезпечення послідовної ідентифікації бенефіціарних власників прямих трастів та подібних юридичних осіб, таких як фонди, або подібних правових утворень, необхідно встановити гармонізовані правила щодо бенефіціарної власності. Держави-члени мають бути зобов'язані повідомляти Комісію про перелік типів юридичних осіб та правових утворень, подібних до прямих трастів, де бенефіціарні власники ідентифікуються відповідно до правил ідентифікації бенефіціарних власників прямих трастів та подібних юридичних осіб або утворень. Комісія має мати можливість приймати, шляхом імплементаційного акта, перелік правових утворень та юридичних осіб, що регулюються законодавством держав-членів, які мають структуру або функції, подібні до прямих трастів.
- (115) Дискреційні трасти надають своїм довірчим власникам дискреційні повноваження щодо розподілу активів трасту або вигод, отриманих від них. Таким чином, жоден бенефіціар або клас бенефіціарів не визначається заздалегідь, а існує пул осіб, з якого довірчі власники можуть обирати бенефіціарів, або осіб, які стануть бенефіціарами, якщо довірчі

власники не скористаються своїм дискреційним правом. Як визнано в нещодавньому перегляді стандартів FATF щодо правових утворень, така дискреція може бути зловживана і дозволяти приховувати бенефіціарних власників, якщо не встановлено мінімальний рівень прозорості для дискреційних трастів, оскільки прозорість щодо бенефіціарів досягається лише при здійсненні довірчими власниками дискреції. Тому, щоб забезпечити належну та послідовну прозорість для всіх типів правових утворень, важливо, щоб у випадку дискреційних трастів збиралася також інформація про об'єкти повноважень довірчого власника та про осіб за замовчуванням, які отримують активи або вигоди, якщо довірчі власники не скористаються своїм правом. Існують ситуації, коли об'єкти повноважень або особи за замовчуванням можуть не бути ідентифіковані індивідуально, а як клас. У таких випадках слід збирати інформацію про клас, а також про окремих осіб, які обираються з цього класу.

(116) Характеристики прямих трастів та подібних правових утворень у державах-членах різняться. Для забезпечення гармонізованого підходу доцільно встановити спільні принципи ідентифікації таких утворень. Прямі трасти — це трасти, створені за ініціативою засновника (settlor). Трасти, створені за законом або які не є результатом явного наміру засновника, слід виключити зі сфери дії цього Регламенту. Прямі трасти зазвичай створюються у формі документа, такого як письмовий акт або інструмент трасту, і зазвичай задовольняють бізнесові або особисті потреби. Правові утворення, подібні до прямих трастів, — це утворення без юридичної особи, які подібні за структурою або функціями. Визначальним є не назва типу правового утворення, а наявність основних ознак визначення прямого трасту, а саме намір засновника передати активи під управління та контроль певній особі для визначеної мети, зазвичай бізнесової або особистої, наприклад на користь бенефіціарів. Для забезпечення послідовної ідентифікації бенефіціарних власників правових утворень, подібних до прямих трастів, держави-члени мають повідомити Комісію про перелік типів таких правових утворень. Таке повідомлення має супроводжуватися оцінкою, що обґрунтовує ідентифікацію певних правових утворень як подібних до прямих трастів, а також поясненням, чому інші правові утворення вважаються відмінними за структурою або функціями від прямих трастів. При проведенні такої оцінки держави-члени мають враховувати всі правові утворення, що регулюються їхнім законодавством.

(117) Щодо деяких типів юридичних осіб, таких як фонди, прямі трасти та подібні правові утворення, неможливо ідентифікувати окремих бенефіціарів, оскільки вони ще не визначені. У таких випадках інформація про бенефіціарну власність має містити опис класу бенефіціарів та його характеристики. Як тільки бенефіціари в межах класу будуть визначені, вони стануть бенефіціарними власниками. Крім того, існують специфічні типи юридичних осіб та правових утворень, де бенефіціари існують, але їх ідентифікація не є пропорційною з огляду на ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, пов'язані з цими юридичними особами або правовими утвореннями. Це стосується, наприклад, регульованих продуктів, таких як пенсійні схеми в межах Директиви (ЄУ) 2016/2341 Європейського Парламенту та Ради (²⁶), а також може стосуватися схем фінансової участі працівників або юридичних осіб чи правових утворень з некомерційною або благодійною метою, за умови, що ризики, пов'язані з такими юридичними особами

²⁶ Директива (ЄС) 2016/2341 Європейського Парламенту та Ради від 14 грудня 2016 року про діяльність та нагляд за установами професійного пенсійного забезпечення (IORPs) (Офіційний вісник L 354, 23.12.2016, с. 37).

та правовими утвореннями, є низькими. У таких випадках достатньо ідентифікації класу бенефіціарів.

- (118) Пенсійні схеми, регульовані Директивою (EU) 2016/2341, є регульованими продуктами, які підпадають під суворі наглядові стандарти і мають низькі ризики відмивання коштів та фінансування тероризму. Якщо такі пенсійні схеми створені у формі правового утворення, їхніми бенефіціарами є працівники, які покладаються на ці продукти, пов'язані з їхніми трудовими договорами, для управління своїми пенсійними виплатами. Через специфіку пенсійних виплат, які мають низький ризик відмивання коштів та фінансування тероризму, не було б пропорційно вимагати ідентифікації кожного з цих бенефіціарів, і достатньо ідентифікації класу та його характеристик для виконання зобов'язань щодо прозорості.
- (119) Для забезпечення послідовної ідентифікації бенефіціарних власників компаній колективного інвестування необхідно встановити гармонізовані правила щодо бенефіціарної власності. Незалежно від того, чи існують компанії колективного інвестування у державі-члені у формі юридичної особи з правоздатністю, у формі правового утворення без правоздатності чи в іншій формі, підхід до ідентифікації бенефіціарного власника має відповідати їхній меті та функції.
- (120) Послідовний підхід до режиму прозорості бенефіціарної власності також вимагає забезпечення збору однакової інформації про бенефіціарних власників у всьому внутрішньому ринку. Доцільно запровадити точні вимоги щодо інформації, яка має збиратися в кожному випадку. Ця інформація включає мінімальний набір персональних даних про бенефіціарного власника, інформацію про характер та обсяг бенефіціарного інтересу в юридичній особі або правовому утворенні, а також інформацію про юридичну особу або правове утворення, необхідну для належної ідентифікації фізичної особи, яка є бенефіціарним власником, та причин, з яких ця фізична особа була ідентифікована як бенефіціарний власник.
- (121) Ефективний режим прозорості бенефіціарної власності вимагає збору інформації через різні канали. Такий багатогранний підхід включає інформацію, що зберігається у самій юридичній особі або довірчому власнику прямого трасту чи особах, що займають еквівалентні посади в подібних правових утвореннях, інформацію, отриману зобов'язаними суб'єктами в контексті належної перевірки клієнтів, а також інформацію, що зберігається в центральних реєстрах. Перехресна перевірка інформації між цими складовими сприяє забезпеченню того, що кожна складова містить адекватну, точну та актуальну інформацію. З цією метою, а також щоб уникнути розбіжностей, спричинених різними підходами, важливо визначити категорії даних, які завжди мають збиратися для забезпечення адекватності інформації про бенефіціарну власність. Це включає базову інформацію про юридичну особу та правове утворення, що є передумовою для розуміння їхньої структури, як через власність, так і через контроль.
- (122) У разі, якщо юридичні особи та правові утворення є частиною складної структури, важливо мати чіткість щодо їхньої структури власності або контролю, щоб визначити, хто є їхніми бенефіціарними власниками. Для цього важливо, щоб юридичні особи та правові утворення чітко розуміли відносини, за якими вони опосередковано належать або

контролюються, включно з усіма проміжними ланками між бенефіціарними власниками та самою юридичною особою або правовим утворенням, незалежно від того, чи ці відносини мають форму інших юридичних осіб і правових утворень, чи номінальних відносин. Ідентифікація структури власності та контролю дозволяє визначити способи встановлення власності або здійснення контролю над юридичною особою і є необхідною для всебічного розуміння статусу бенефіціарного власника. Інформація про бенефіціарного власника має завжди включати опис структури відносин.

- (123) Основою ефективної системи прозорості бенефіціарної власності є знання юридичними особами фізичних осіб, які є їхніми бенефіціарними власниками. Тому всі юридичні особи в Союзі мають отримувати та зберігати адекватну, точну та актуальну інформацію про бенефіціарних власників. Ця інформація має зберігатися протягом 5 років, а особа, відповідальна за зберігання інформації, має бути зареєстрована в центральних реєстрах. Цей термін зберігання відповідає терміну зберігання інформації, отриманої в рамках застосування вимог ПВК/ФТ, таких як заходи належної перевірки клієнтів. Для забезпечення можливості перехресної перевірки та верифікації інформації, наприклад через механізм повідомлення про розбіжності, доцільно узгодити відповідні терміни зберігання даних.
- (124) Для забезпечення актуальності інформації про бенефіціарних власників юридична особа має оновлювати таку інформацію негайно після будь-яких змін і періодично перевіряти її, наприклад під час подання фінансової звітності або у разі інших повторюваних взаємодій з державними органами. Термін оновлення інформації має бути розумним з урахуванням можливих складних ситуацій.
- (125) Юридичні особи мають вживати всі необхідні заходи для ідентифікації своїх бенефіціарних власників. Однак можуть бути випадки, коли не вдається ідентифікувати жодну фізичну особу, яка в кінцевому підсумку володіє або здійснює контроль над суб'єктом. У таких виняткових випадках, за умови вичерпання всіх засобів ідентифікації, має бути можливість замість бенефіціарних власників повідомляти про вищих керівних посадових осіб під час надання інформації про бенефіціарну власність зобов'язаним суб'єктам у процесі належної перевірки клієнтів або при поданні інформації до центрального реєстру. Хоча в таких випадках вони ідентифікуються, вищі керівні посадові особи не є бенефіціарними власниками. Юридичні особи мають вести записи про вжиті заходи для ідентифікації бенефіціарних власників, особливо коли вони покладаються на цей останній захід, який має бути належним чином обґрунтований і задокументований.
- (126) Труднощі з отриманням інформації не повинні бути підставою для уникнення зусиль з ідентифікації та звернення до повідомлення про вищих керівних посадових осіб. Тому юридичні особи завжди мають мати можливість обґрунтувати свої сумніви щодо достовірності зібраної інформації. Таке обґрунтування має бути пропорційним до ризику юридичної особи та складності її структури власності. Зокрема, записи про вжиті заходи мають бути своєчасно надані компетентним органам, якщо це необхідно, і на основі оцінки ризиків такі записи можуть включати рішення ради директорів і протоколи їхніх засідань, партнерські угоди, трастові документи, неформальні домовленості, що визначають повноваження, еквівалентні довіреності, або інші договірні угоди та документацію. У випадках, коли відсутність бенефіціарних власників є очевидною з

огляду на конкретну форму та структуру юридичної особи, обґрунтування має розумітися як посилання на цей факт, а саме що юридична особа не має бенефіціарного власника через свою специфічну форму та структуру. Відсутність бенефіціарних власників може виникати, наприклад, якщо в юридичній особі немає прав власності або якщо юридична особа не може бути в кінцевому підсумку контрольована іншими засобами.

- (127) З огляду на мету визначення бенефіціарної власності, якою є забезпечення ефективної прозорості юридичних осіб, пропорційним є звільнення певних суб'єктів від обов'язку ідентифікувати своїх бенефіціарних власників. Такий режим може застосовуватися лише до суб'єктів, для яких ідентифікація та реєстрація бенефіціарних власників не є корисною, і де подібний рівень прозорості досягається іншими засобами. У цьому контексті органи публічного права держав-членів не повинні бути зобов'язані визначати своїх бенефіціарних власників. Директива 2004/109/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽²⁷⁾ встановила суворі вимоги прозорості для компаній, цінні папери яких допущені до торгівлі на регульованому ринку. У певних випадках ці вимоги прозорості можуть забезпечувати еквівалентний режим прозорості, що передбачений правилами прозорості бенефіціарної власності цього Регламенту. Це стосується випадків, коли контроль над компанією здійснюється через права голосу, а структура власності або контролю компанії включає лише фізичних осіб. У таких випадках немає потреби застосовувати вимоги щодо бенефіціарної власності до цих компаній, що перебувають у списку. Звільнення юридичних осіб від обов'язку визначати та реєструвати своїх бенефіціарних власників не повинно впливати на обов'язок зобов'язаних суб'єктів ідентифікувати бенефіціарного власника клієнта під час проведення належної перевірки клієнтів.
- (128) Існує потреба забезпечити рівні умови для різних типів юридичних форм і запобігти зловживанню прямими трастами та правовими утвореннями, які часто мають складні багаторівневі структури для подальшого ускладнення прозорості бенефіціарної власності. Довірчі власники будь-якого прямого трасту, що адмініструється в державі-члені або заснований чи проживає в державі-члені, мають нести відповідальність за отримання та зберігання адекватної, точної та актуальної інформації про бенефіціарну власність такого трасту, а також за розкриття свого статусу та надання цієї інформації зобов'язаним суб'єктам, які здійснюють належну перевірку клієнтів. Будь-який інший бенефіціарний власник такого трасту має сприяти довірчому власнику у отриманні такої інформації.
- (129) Характер правових утворень і відсутність публічності щодо їхньої структури та мети покладає особливу відповідальність на довірчих власників або осіб, що займають еквівалентні посади в подібних правових утвореннях, щодо отримання та зберігання всієї релевантної інформації про правове утворення. Така інформація має дозволяти ідентифікувати правове утворення, активи, розміщені в ньому або адміністровані через нього, а також будь-яких агентів або постачальників послуг трасту. Для полегшення діяльності компетентних органів у запобіганні, виявленні та розслідуванні відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму важливо, щоб довірчі власники підтримували інформацію в актуальному стані та зберігали її протягом достатнього часу після припинення своїх повноважень. Надання зобов'язаним суб'єктам базової інформації про правове утворення також необхідне для повного з'ясування мети

²⁷ Директива 2004/109/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 15 грудня 2004 року про гармонізацію вимог прозорості щодо інформації про емітентів, цінні папери яких допущені до торгівлі на регульованому ринку, та внесення змін до Директиви 2001/34/ЄС (Офіційний вісник L 390, 31.12.2004, с. 38).

ділових відносин або разової операції, пов'язаної з правовим утворенням, належної оцінки пов'язаних ризиків та впровадження відповідних заходів для їх пом'якшення.

- (130) З огляду на специфічну структуру деяких правових утворень і необхідність забезпечення достатньої прозорості щодо їхньої бенефіціарної власності, такі правові утворення, подібні до прямих трастів, мають підпадати під еквівалентні вимоги щодо бенефіціарної власності, що застосовуються до прямих трастів.
- (131) Номінальні утворення можуть дозволяти приховувати особу бенефіціарних власників, оскільки номінант може виступати директором або акціонером юридичної особи, при цьому номінатор не завжди розкривається. Такі утворення можуть ускладнювати прозорість бенефіціарної власності та структури контролю, якщо бенефіціарні власники не бажають розкривати свою особу або роль у них. Тому необхідно запровадити вимоги прозорості, щоб уникнути зловживань такими утвореннями та запобігти приховуванню злочинцями за особами, які діють від їхнього імені. Відносини між номінантом і номінатором не визначаються тим, чи мають вони вплив на громадськість або третіх осіб. Хоча номінальні акціонери, чиї імена фігурують у публічних або офіційних реєстрах, формально мають незалежний контроль над компанією, має бути обов'язок розкривати, чи діють вони за вказівками іншої особи на основі приватної угоди. Номінальні акціонери та номінальні директори юридичних осіб мають зберігати достатню інформацію про особу свого номінанта, а також про будь-якого бенефіціарного власника номінанта, і розкривати цю інформацію та свій статус юридичним особам. Така ж інформація має також надаватися юридичними особами зобов'язаним суб'єктам під час застосування заходів належної перевірки клієнтів та до центральних реєстрів.
- (132) Ризики, пов'язані з іноземними юридичними особами та іноземними правовими утвореннями, які використовуються для каналізації доходів у фінансову систему Союзу, мають бути зменшені. Оскільки стандарти прозорості бенефіціарної власності, що діють у третіх країнах, можуть бути недостатніми для забезпечення такого ж рівня прозорості та своєчасної доступності інформації, як у Союзі, необхідно забезпечити належні засоби ідентифікації бенефіціарних власників іноземних юридичних осіб або правових утворень у певних випадках. Тому юридичні особи, створені за межами Союзу, а також прямі трасти чи подібні правові утворення, що адмініструються за межами Союзу або чиї довірчі власники або особи, що займають еквівалентні посади, проживають або засновані за межами Союзу, мають бути зобов'язані розкривати своїх бенефіціарних власників, якщо вони здійснюють діяльність у Союзі, вступаючи у ділові відносини із зобов'язаним суб'єктом Союзу, набуваючи нерухомість у Союзі або певні товари високої вартості у зобов'язаних суб'єктів, розташованих у Союзі, або отримуючи контракт за результатами процедури державних закупівель на товари, послуги чи концесії. Ризикова експозиція може відрізнятися між державами-членами, зокрема залежно від категорії або типу діяльності зобов'язаних суб'єктів та привабливості для злочинців нерухомості на їхній території. Тому, якщо держави-члени виявляють випадки підвищеного ризику, вони мають право вживати додаткових заходів для пом'якшення цих ризиків.
- (133) Вимоги до реєстрації іноземних юридичних осіб та іноземних правових утворень мають бути пропорційними до ризиків, пов'язаних із їхньою діяльністю в Союзі. З огляду на відкритий характер внутрішнього ринку Союзу та використання іноземними юридичними

особами послуг, що надаються зобов'язаними суб'єктами, розташованими в Союзі, багато з яких пов'язані з нижчими ризиками відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, доцільно обмежити вимогу реєстрації юридичних осіб, які належать до високоризикових секторів або працюють у категоріях з підвищеним ризиком, або отримують послуги від зобов'язаних суб'єктів, що працюють у секторах із підвищеними ризиками. Приватний характер правових утворень та труднощі з доступом до інформації про бенефіціарну власність у випадку іноземних правових утворень виправдовують застосування вимоги реєстрації незалежно від рівня ризику, пов'язаного із зобов'язаним суб'єктом, що надає послуги правовому утворенню, або, за потреби, із сектором, у якому працює правове утворення. Посилання на оцінку ризиків на рівні Союзу відповідно до статті 7 Директиви (EU) 2024/1640 слід розуміти як посилання на оцінку ризиків, оприлюднену Комісією відповідно до статті 6 Директиви (EU) 2015/849 до першого оприлюднення звіту відповідно до статті 7 Директиви (EU) 2024/1640.

- (134) З метою заохочення дотримання та забезпечення ефективної прозорості бенефіціарної власності необхідно забезпечити виконання вимог щодо бенефіціарної власності. З цією метою держави-члени мають застосовувати санкції за порушення цих вимог. Ці санкції мають бути ефективними, пропорційними та стримуючими і не повинні перевищувати те, що необхідно для заохочення дотримання. Санкції, запроваджені державами-членами, мають мати еквівалентний стримуючий ефект у всьому Союзі щодо порушень вимог щодо бенефіціарної власності. Санкції можуть включати, наприклад, штрафи для юридичних осіб та довірчих власників або осіб, що займають еквівалентні посади в подібних правових утвореннях, за невиконання обов'язку зберігати точну, адекватну або актуальну інформацію про бенефіціарну власність, виключення юридичних осіб, які не дотримуються обов'язку зберігати або подавати інформацію про бенефіціарну власність у встановлені строки, штрафи для бенефіціарних власників та інших осіб, які не співпрацюють із юридичною особою або довірчим власником прямого трасту чи особою, що займає еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, штрафи для номінальних акціонерів та номінальних директорів, які не дотримуються обов'язку розкривати інформацію, або приватноправові наслідки для не розкритих бенефіціарних власників, такі як заборона виплати прибутку або заборона здійснення права голосу.
- (135) З метою забезпечення послідовного підходу до застосування вимог щодо бенефіціарної власності на внутрішньому ринку Комісія має бути уповноважена приймати делеговані акти, які визначають категорії порушень, що підлягають санкціям, та осіб, відповідальних за такі порушення, а також показники рівня тяжкості та критерії для визначення розміру санкцій. Крім того, для підтримки визначення розміру санкцій, відповідно до мети гармонізації цього Регламенту, Комісія має мати можливість приймати керівні принципи, які встановлюють базові суми для застосування до кожної категорії порушень.
- (136) Підозрілі операції, включно зі спробами операцій, та інша інформація, що стосується відмивання коштів, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, мають повідомлятися до ПФР, який має бути єдиним центральним національним підрозділом для отримання та аналізу повідомлень про підозри та для поширення результатів своїх аналізів компетентним органам. Всі підозрілі операції, включно зі спробами операцій,

мають повідомлятися незалежно від суми операції, а посилання на підозри слід розуміти як включення підозрілих операцій, дій, поведінки та схем операцій. Повідомлена інформація може також включати інформацію, що базується на порогах. Для підтримки виявлення підозр зобов'язаними суб'єктами AMLA має видавати керівні принципи щодо індикаторів підозрілої діяльності або поведінки. З огляду на змінний характер ризиків, ці керівні принципи мають регулярно переглядатися і не повинні впливати на видачу ПФР керівних принципів або індикаторів щодо ризиків і методів відмивання коштів та фінансування тероризму, виявлених на національному рівні. Розкриття інформації ПФР у добросовісній формі зобов'язаним суб'єктом або його працівником чи директором не має вважатися порушенням обмежень на розкриття інформації і не повинно тягнути за собою відповідальність зобов'язаного суб'єкта або його директорів чи працівників.

- (137) Зобов'язані суб'єкти мають створювати комплексні системи звітування, що охоплюють усі підозри, незалежно від вартості або сприйнятої тяжкості пов'язаної злочинної діяльності. Вони мають бути обізнані про очікування ПФР і, наскільки можливо, адаптувати свої системи виявлення та аналітичні процеси до ключових ризиків, що впливають на державу-члена, в якій вони зареєстровані, і, за потреби, пріоритезувати аналіз для вирішення цих ключових ризиків.
- (138) Операції мають оцінюватися на основі інформації, відомої або яка має бути відома зобов'язаному суб'єкту. Це включає відповідну інформацію від агентів, дистриб'юторів та постачальників послуг. Якщо предикатний злочин не відомий або не очевидний зобов'язаному суб'єкту, роль ідентифікації та повідомлення про підозрілі операції ефективніше виконується шляхом зосередження на виявленні підозр і своєчасному поданні звітів. У таких випадках зобов'язаний суб'єкт не зобов'язаний вказувати предикатний злочин при поданні повідомлення про підозрілу операцію до ПФР, якщо він про нього не знає. Якщо така інформація доступна, її слід включати до звіту. Як охоронці фінансової системи Союзу, зобов'язані суб'єкти також мають мати можливість подавати звіти, якщо вони знають або підозрюють, що кошти були або будуть використані для вчинення злочинної діяльності, наприклад придбання незаконних товарів, навіть якщо наявна інформація не свідчить про походження коштів із незаконних джерел.
- (139) Різниця у вимогах щодо звітування про підозрілі операції між державами-членами може ускладнювати дотримання ПВК/ФТ зобов'язаними суб'єктами, які мають транскордонну присутність або діяльність. Крім того, структура та зміст звітів про підозрілі операції впливають на здатність ПФР проводити аналіз та на характер цього аналізу, а також на здатність ПФР співпрацювати та обмінюватися інформацією. Для полегшення дотримання зобов'язаними суб'єктами своїх зобов'язань щодо звітування та забезпечення ефективнішої роботи аналітичної діяльності та співпраці ПФР, AMLA має розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, які визначають єдиний шаблон для звітування про підозрілі операції, що має використовуватися як уніфікована основа в усьому Союзі.
- (140) ПФР повинні мати можливість швидко отримувати від будь-якого зобов'язаного суб'єкта всю необхідну інформацію, що стосується їхніх функцій. Їхній повний та швидкий доступ до інформації є необхідним для належного відстеження грошових потоків та раннього виявлення незаконних мереж і потоків. Потреба ПФР отримувати додаткову інформацію

від зобов'язаних суб'єктів на підставі підозри у відмиванні коштів або фінансуванні тероризму може бути викликана попереднім повідомленням про підозрілу операцію, поданим до ПФР, але також може бути ініційована іншими способами, наприклад власним аналізом ПФР, інформацією, наданою компетентними органами, або інформацією, що зберігається в іншому ПФР. Тому ПФР мають мати можливість у межах своїх функцій отримувати інформацію від будь-якого зобов'язаного суб'єкта, навіть без попереднього подання звіту. Зокрема, записи про фінансові операції та перекази, здійснені через банківський, платіжний або криптоактивний рахунок, є критично важливими для аналітичної роботи ПФР. Однак через відсутність гармонізації наразі кредитні та фінансові установи надають ПФР записи про операції у різних форматах, які не завжди зручні для аналізу. З огляду на транскордонний характер аналітичної діяльності ПФР, різноманітність форматів і складнощі обробки записів про операції ускладнюють обмін інформацією між ПФР та розвиток транскордонних фінансових аналізів. Тому AMLA має розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, які визначають єдиний шаблон для надання записів про операції кредитними та фінансовими установами ПФР, що має використовуватися як уніфікована основа в усьому Союзі.

- (141) Зобов'язані суб'єкти мають надавати відповіді на запити інформації від ПФР якомога швидше, у будь-якому разі не пізніше ніж за 5 робочих днів з моменту отримання запиту або іншого, коротшого чи довшого, строку, встановленого ПФР. У виправданих та термінових випадках зобов'язаний суб'єкт має надати відповідь на запит ПФР протягом 24 годин. Ці строки мають застосовуватися до запитів інформації, що базуються на достатньо чітко визначених умовах. ПФР також має мати можливість отримувати інформацію від зобов'язаних суб'єктів за запитом іншого ПФР та обмінюватися такою інформацією з запитуючим ПФР. Запити до зобов'язаних суб'єктів можуть бути різного характеру. Наприклад, складні запити можуть вимагати більше часу і обґрунтовувати продовження строку для відповіді. З цією метою ПФР має мати можливість надавати зобов'язаним суб'єктам продовження строків, за умови, що це не впливає негативно на аналіз ПФР.
- (142) Для певних зобов'язаних суб'єктів держави-члени мають мати можливість призначати відповідний саморегульвний орган, який у першу чергу отримуватиме інформацію замість ПФР. Відповідно до практики Європейського суду з прав людини, система первинного звітування до саморегульвного органу є важливим засобом захисту основних прав у контексті зобов'язань щодо звітування, що застосовуються до адвокатів. Держави-члени мають забезпечити засоби та порядок, які дозволяють досягти захисту професійної таємниці, конфіденційності та приватності.
- (143) Нотаріуси, адвокати, інші незалежні юридичні професіонали, аудитори, зовнішні бухгалтери та податкові консультанти не повинні бути зобов'язані передавати ПФР або саморегульвному органу будь-яку інформацію, отриману від або пов'язану з одним із їхніх клієнтів у процесі з'ясування правової позиції цього клієнта або виконання завдання захисту чи представництва цього клієнта в судових провадженнях, включно з наданням консультацій щодо ініціювання або уникнення таких проваджень, незалежно від того, чи така інформація отримана до, під час чи після таких проваджень. Однак таке виключення не повинно застосовуватися, якщо юридичний професіонал, аудитор, зовнішній бухгалтер або податковий консультант бере участь у відмиванні коштів або фінансуванні тероризму, юридична консультація надається з метою відмивання коштів або фінансування

тероризму, або якщо юридичний професіонал, аудитор, зовнішній бухгалтер або податковий консультант знає, що клієнт шукає юридичну консультацію з метою відмивання коштів або фінансування тероризму. Таке знання та мета можуть бути виведені з об'єктивних фактичних обставин. Юридична консультація, що запитується у зв'язку з поточними судовими провадженнями, не повинна вважатися юридичною консультацією з метою відмивання коштів або фінансування тероризму.

- (144) Зобов'язані суб'єкти мають у виняткових випадках право здійснювати підозрілі операції до інформування ПФР, якщо утримання від цього неможливе або ймовірно ускладнить зусилля щодо виявлення бенефіціарів підозрюваної операції з відмивання коштів або фінансування тероризму. Однак це виключення не повинно застосовуватися до операцій, що підпадають під міжнародні зобов'язання держави-члена ПФР щодо негайного заморожування коштів або інших активів терористів, терористичних організацій або тих, хто фінансує тероризм, відповідно до відповідних резолюцій Ради Безпеки ООН.
- (145) Конфіденційність у зв'язку зі звітуванням про підозрілі операції та наданням іншої релевантної інформації ПФР є необхідною для того, щоб компетентні органи могли заморожувати та вилучати активи, потенційно пов'язані з відмиванням коштів, його предикатними злочинами або фінансуванням тероризму. Підозріла операція не є свідченням злочинної діяльності. Розкриття факту подання підозри може завдати шкоди репутації осіб, які беруть участь в операції, і ускладнити проведення аналізів та розслідувань. Тому зобов'язані суб'єкти, їхні директори та працівники, або особи на аналогічних посадах, включно з агентами та дистриб'юторами, не повинні повідомляти відповідного клієнта або третю особу про те, що інформація подається, буде або була подана до ПФР, безпосередньо чи через саморегулівний орган, або що проводиться або може проводитися аналіз відмивання коштів або фінансування тероризму. Заборона розкриття не повинна застосовуватися у конкретних випадках, наприклад, при розкритті інформації компетентним органам та саморегулівним органам під час виконання наглядових функцій, або при розкритті для правоохоронних цілей, чи коли розкриття відбувається між зобов'язаними суб'єктами, що належать до однієї групи.
- (146) Злочинці переміщують незаконні доходи через численні посередницькі ланки, щоб уникнути виявлення. Тому важливо дозволити зобов'язаним суб'єктам обмінюватися інформацією не лише між членами групи, а й у певних випадках між кредитними та фінансовими установами та іншими суб'єктами, які працюють у мережах, з урахуванням правил захисту даних. За межами партнерства з обміну інформацією розкриття, дозволене між певними категоріями зобов'язаних суб'єктів у справах, що стосуються однієї й тієї ж операції, має відбуватися лише стосовно конкретної операції, що здійснюється між або за посередництвом цих зобов'язаних суб'єктів, а не стосовно пов'язаних попередніх або наступних операцій.
- (147) Обмін інформацією між зобов'язаними суб'єктами та, за потреби, компетентними органами може збільшити можливості виявлення незаконних фінансових потоків, пов'язаних з відмиванням коштів, фінансуванням тероризму та доходами від злочинів. З цієї причини зобов'язані суб'єкти та компетентні органи мають мати можливість обмінюватися інформацією в рамках партнерства з обміну інформацією, якщо вони вважають такий обмін необхідним для дотримання своїх зобов'язань і виконання завдань

у сфері ПВК/ФТ. Обмін інформацією має супроводжуватися надійними гарантіями щодо конфіденційності, захисту даних, використання інформації та кримінального процесу. Зобов'язані суб'єкти не повинні покладатися виключно на інформацію, отриману через обмін, для висновків щодо ризику відмивання коштів та фінансування тероризму клієнта або операції, або для прийняття рішень про встановлення чи припинення ділових відносин або проведення операції. Як зазначено в Директиві 2014/92/ЄС, ефективне функціонування внутрішнього ринку та розвиток сучасної соціально інклюзивної економіки все більше залежить від універсального надання платіжних послуг. Тому доступ до базових фінансових послуг не повинен відмовлятися на підставі інформації, обмін якою відбувається між зобов'язаними суб'єктами або між зобов'язаними суб'єктами та компетентними органами чи AMLA.

- (148) Дотримання вимог цього Регламенту підлягає перевіркам з боку наглядових органів. Якщо зобов'язані суб'єкти обмінюються інформацією в рамках партнерства з обміну інформацією, ці перевірки мають також включати дотримання умов, встановлених у цьому Регламенті для таких обмінів інформацією. Хоча наглядові перевірки мають бути ризик-орієнтованими, вони повинні проводитися у будь-якому разі до початку діяльності партнерства з обміну інформацією. Партнерства з обміну інформацією, які передбачають обробку персональних даних, можуть створювати високий ризик для прав і свобод фізичних осіб. Тому перед початком діяльності такого партнерства має бути проведена оцінка впливу на захист даних відповідно до Регламенту (EU) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради⁽²⁸⁾. У контексті наглядових перевірок наглядові органи мають, за потреби, консультуватися з органами захисту даних, які є єдиними компетентними для оцінки такої оцінки впливу. Положення про захист даних та всі вимоги щодо конфіденційності інформації про підозрілі операції, що містяться в цьому Регламенті, застосовуються до інформації, що обмінюється в рамках партнерства. Відповідно до Регламенту (EU) 2016/679 держави-члени можуть зберігати або запроваджувати більш конкретні положення для адаптації застосування цього Регламенту з метою встановлення більш конкретних вимог щодо обробки персональних даних, що обмінюються в рамках партнерства з обміну інформацією.
- (149) Хоча партнерства з обміну інформацією дозволяють обмінюватися оперативною інформацією та персональними даними за суворими гарантіями, такі обміни не повинні замінювати вимоги цього Регламенту щодо повідомлення про будь-яку підозру до компетентного ПФР. Тому, коли зобов'язані суб'єкти виявляють підозрілу діяльність на основі інформації, отриманої в рамках партнерства з обміну інформацією, вони мають повідомляти про цю підозру ПФР у державі-члені, де вони зареєстровані. Інформація, що вказує на підозрілу діяльність, підлягає суворішим правилам, які забороняють її розкриття, і має передаватися лише в разі необхідності для запобігання та боротьби з відмиванням коштів, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму, з дотриманням гарантій захисту основних прав, конфіденційності роботи ПФР та цілісності розслідувань правоохоронних органів.

²⁸ Регламент (ЄС) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з обробкою персональних даних та вільний рух таких даних, та скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) (Офіційний вісник L 119, 4.5.2016, с. 1).

- (150) Регламент (EU) 2016/679 застосовується до обробки персональних даних для цілей цього Регламенту. Боротьба з відмиванням коштів та фінансуванням тероризму визнається важливою підставою суспільного інтересу всіма державами-членами. Зобов'язані суб'єкти мають особливу увагу приділяти принципам, які вимагають, щоб персональні дані, оброблені в процесі дотримання їхніх зобов'язань ПВК/ФТ, були точними, надійними та актуальними. Для дотримання цього Регламенту зобов'язані суб'єкти можуть впроваджувати процеси, що дозволяють автоматизоване індивідуальне прийняття рішень, включно з профілюванням, як передбачено в статті 22 Регламенту (EU) 2016/679. При цьому вимоги цього Регламенту щодо захисту прав осіб, які підпадають під такі процеси, мають застосовуватися додатково до інших відповідних вимог законодавства Союзу про захист персональних даних.
- (151) Важливо, щоб узгодження системи ПВК/ФТ із переглянутими Рекомендаціями FATF здійснювалося з повним дотриманням законодавства Союзу, зокрема законодавства про захист даних та захисту основних прав, закріплених у Хартії. Деякі аспекти впровадження системи ПВК/ФТ передбачають збір, аналіз, зберігання та обмін даними. Така обробка персональних даних має бути дозволена лише для цілей, встановлених у цьому Регламенті, а також для проведення належної перевірки клієнтів, постійного моніторингу, аналізу та звітування про підозрілі операції, ідентифікації бенефіціарного власника юридичної особи або правового утворення, ідентифікації політично значущої особи та обміну інформацією кредитними та фінансовими установами та іншими зобов'язаними суб'єктами. Збір та подальша обробка персональних даних зобов'язаними суб'єктами має бути обмежена тим, що необхідно для дотримання вимог ПВК/ФТ, і персональні дані не повинні оброблятися далі у спосіб, несумісний із цією метою. Зокрема, подальша обробка персональних даних у комерційних цілях має бути суворо заборонена.
- (152) Обробка певних категорій чутливих даних, як визначено в статті 9 Регламенту (EU) 2016/679, може створювати ризики для основних прав і свобод суб'єктів таких даних. Щоб мінімізувати ризики, що обробка таких даних з боку зобов'язаних суб'єктів призводить до дискримінаційних або упереджених результатів, які негативно впливають на клієнта, наприклад припинення або відмови у встановленні ділових відносин, зобов'язані суб'єкти не повинні приймати рішення виключно на основі інформації, що стосується спеціальних категорій персональних даних у розумінні Регламенту (EU) 2016/679, якщо ця інформація не має відношення до ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму, пов'язаних з операцією або відносинами. Аналогічно, щоб забезпечити, що інтенсивність належної перевірки клієнтів базується на комплексному розумінні ризиків, пов'язаних із клієнтом, зобов'язані суб'єкти не повинні застосовувати вищий або нижчий рівень заходів належної перевірки виключно на основі чутливих даних, які вони мають про клієнта.
- (153) Переглянуті Рекомендації FATF свідчать, що для повноцінної співпраці та оперативного виконання запитів інформації від компетентних органів з метою запобігання, виявлення або розслідування відмивання коштів та фінансування тероризму зобов'язані суб'єкти мають зберігати необхідну інформацію, отриману в рамках заходів належної перевірки клієнтів, та записи про операції не менше 5 років. Щоб уникнути різних підходів і забезпечити дотримання вимог щодо захисту персональних даних та правової визначеності, цей термін зберігання має бути встановлений у 5 років після закінчення ділових відносин або разової операції. Можуть бути випадки, коли функції компетентних органів не можуть бути ефективно виконані, якщо відповідна інформація, що зберігається

зобов'язаними суб'єктами, буде видалена після закінчення терміну зберігання. У таких випадках компетентні органи мають право вимагати від зобов'язаних суб'єктів зберігати інформацію на індивідуальній основі протягом більш тривалого періоду, який не повинен перевищувати 5 років.

- (154) Якщо поняття компетентних органів стосується органів розслідування та переслідування, його слід розуміти як включення Європейської прокуратури (EPPO) щодо держав-членів, які беруть участь у посиленій співпраці зі створення EPPO.
- (155) Поширення інформації ПФР відіграє ключову роль у виявленні можливих злочинних дій, що належать до компетенції EPPO або Європейського антикорупційного офісу (OLAF), або щодо яких Європол та Євроюст можуть надавати оперативну підтримку на ранніх етапах відповідно до своїх мандатів, а також у підтримці оперативних та ефективних розслідувань і переслідувань. Інформація, що передається EPPO та OLAF ПФР, має включати підстави для підозри, що злочин у межах компетенції EPPO та OLAF міг бути або був скоєний, і супроводжуватися всією релевантною інформацією, що є у ПФР і може підтримати дії, включно з відповідною фінансовою та адміністративною інформацією. Якщо EPPO та OLAF запитують інформацію у ПФР, також важливо, щоб ПФР могли надати всю інформацію, що стосується справи. Відповідно до положень їхніх установчих правових актів EPPO та OLAF мають інформувати ПФР про вжиті заходи щодо поширеної інформації та про відповідні результати.
- (156) Для забезпечення належного та ефективного здійснення правосуддя в період між набранням чинності та застосуванням цього Регламенту, а також для забезпечення його плавної взаємодії з національним процесуальним правом, інформація та документи, що стосуються поточних судових проваджень з метою запобігання, виявлення або розслідування можливого відмивання коштів або фінансування тероризму, якщо такі провадження тривають у державах-членах на дату набрання чинності цього Регламенту, мають зберігатися протягом 5 років після цієї дати, з можливістю продовження цього терміну ще на 5 років.
- (157) Права на доступ до даних суб'єкта даних застосовуються до персональних даних, оброблених для цілей цього Регламенту. Однак доступ суб'єкта даних до будь-якої інформації, пов'язаної з повідомленням про підозрілу операцію, серйозно підрве ефективність боротьби з відмиванням коштів та фінансуванням тероризму. Винятки та обмеження цього права відповідно до статті 23 Регламенту (EU) 2016/679 можуть бути виправдані. Суб'єкт даних має право вимагати, щоб наглядовий орган, зазначений у статті 51 Регламенту (EU) 2016/679, або, за потреби, Європейський інспектор із захисту даних, перевірів законність обробки, а також право на судовий захист, передбачений у статті 79 цього Регламенту. Наглядовий орган, зазначений у статті 51 Регламенту (EU) 2016/679, також може діяти за власною ініціативою. Без шкоди для обмежень права на доступ, наглядовий орган має можливість повідомити суб'єкта даних, що він провів усі необхідні перевірки та про результати щодо законності відповідної обробки.

- (158) Зобов'язані суб'єкти можуть залучати послуги інших приватних операторів. Однак система ПВК/ФТ має застосовуватися лише до зобов'язаних суб'єктів, і відповідальність за дотримання вимог ПВК/ФТ має повністю залишатися за зобов'язаним суб'єктом. Для забезпечення правової визначеності та уникнення випадкового включення деяких послуг до сфери дії цього Регламенту необхідно уточнити, що особи, які лише конвертують паперові документи в електронні дані за договором із зобов'язаним суб'єктом, а також особи, які надають кредитним або фінансовим установам лише системи обміну повідомленнями або інші допоміжні системи для переказу коштів, як визначено в статті 4, пункті (25) Директиви (EU) 2015/2366, або системи клірингу та розрахунків, не підпадають під сферу дії цього Регламенту.
- (159) Зобов'язані суб'єкти мають отримувати та зберігати адекватну та точну інформацію про бенефіціарну власність та контроль юридичних осіб. Оскільки пред'явні акції надають право власності особі, яка володіє сертифікатом пред'явної акції, вони дозволяють бенефіціарному власнику залишатися анонімним. Щоб запобігти зловживанню такими акціями для відмивання коштів або фінансування тероризму, компанії — за винятком тих, чиї цінні папери допущені до торгівлі на регульованому ринку або чиї акції випущені у вигляді опосередкованих цінних паперів — мають конвертувати всі існуючі пред'явні акції у зареєстровані, іммобілізувати їх або депонувати у фінансовій установі. Крім того, пред'явні акції мають бути дозволені лише в опосередкованій формі.
- (160) Анонімність криптоактивів піддає їх ризикам зловживання у злочинних цілях. Анонімні криптоактивні рахунки, а також інші інструменти анонімізації не дозволяють відстежувати перекази криптоактивів і ускладнюють ідентифікацію пов'язаних операцій, які можуть викликати підозру, або застосування належного рівня належної перевірки клієнтів. Для забезпечення ефективного застосування вимог ПВК/ФТ до криптоактивів необхідно заборонити надання та зберігання анонімних криптоактивних рахунків або рахунків, що дозволяють анонімізацію чи підвищене ускладнення операцій постачальниками послуг з криптоактивами, включно з монетами, що підвищують анонімність. Ця заборона не поширюється на постачальників апаратного та програмного забезпечення або постачальників саморозміщених гаманців, якщо вони не мають доступу або контролю над цими криптоактивними гаманцями.
- (161) Використання великих готівкових платежів є дуже вразливим до відмивання коштів та фінансування тероризму, і ця вразливість не була достатньо зменшена вимогою, щоб особи, які займаються торгівлею товарами, підпадали під правила протидії відмиванню коштів при здійсненні або отриманні готівкових платежів на суму 10 000 євро або більше. Водночас різні підходи держав-членів підірвали рівні умови на внутрішньому ринку, що шкодить бізнесу, розташованому в державах-членах із суворішим контролем. Тому необхідно запровадити загальноєвропейський ліміт на великі готівкові платежі у розмірі 10 000 євро. Держави-члени мають мати можливість встановлювати нижчі пороги та додаткові суворіші положення, якщо вони переслідують законні цілі суспільного інтересу. Оскільки система ПВК/ФТ базується на регулюванні бізнес-економіки, ліміт не має застосовуватися до платежів між фізичними особами, які не діють у професійній якості. Крім того, щоб забезпечити, що загальноєвропейський ліміт не створює ненавмисних бар'єрів для осіб, які не користуються банківськими послугами або не мають до них доступу для здійснення платежів, або для бізнесу, який вносить доходи від своєї діяльності на свої рахунки, платежі або внески, здійснені у приміщеннях кредитних

установ, платіжних установ або установ електронних грошей, також мають бути виключені з застосування ліміту.

- (162) Готівкові платежі або внески, здійснені у приміщеннях кредитних установ, постачальників платіжних послуг та постачальників електронних грошей, які перевищують поріг великих готівкових платежів, за замовчуванням не повинні вважатися індикатором підозри у відмиванні коштів, його предикатних злочинах або фінансуванні тероризму. Звітність про такі операції дозволяє ПФР оцінювати та виявляти схеми руху готівки, і хоча така інформація сприяє оперативному або стратегічному аналізу ПФР, характер розкриття на основі порогів відрізняється від повідомлень про підозрілі операції. З цією метою розкриття на основі порогів не замінює вимогу повідомляти про підозрілі операції або застосовувати посилені заходи належної перевірки у випадках підвищеного ризику. ПФР має мати можливість вимагати подання звітів у визначений строк, який може включати періодичне подання у агрегованому вигляді.
- (163) Можуть виникати випадки, коли обставини непереборної сили, такі як природні катастрофи, призводять до масової втрати доступу до платіжних механізмів, окрім готівки. У таких випадках держави-члени мають мати можливість призупинити застосування ліміту на великі готівкові платежі. Таке призупинення є надзвичайним заходом і має застосовуватися лише за необхідності у відповідь на виняткові, належно обґрунтовані ситуації. Немоżliвість доступу до фінансових послуг не є дійсною підставою для призупинення ліміту, якщо це пов'язано з невиконанням державою-членом зобов'язання гарантувати споживачам доступ до фінансової інфраструктури на всій її території.
- (164) Комісія має оцінити витрати, вигоди та впливи коригування ліміту великих готівкових платежів на рівні Союзу з метою подальшого вирівнювання умов для бізнесу та зменшення можливостей для злочинців використовувати готівку для відмивання коштів. Ця оцінка має зокрема враховувати найбільш відповідний рівень гармонізованого ліміту готівкових платежів на рівні Союзу з урахуванням існуючих лімітів у багатьох державах-членах, можливість застосування такого ліміту на рівні Союзу та вплив такого ліміту на статус євро як законного платіжного засобу.
- (165) Комісія також має оцінити витрати, вигоди та впливи зниження порогу у 25 % для ідентифікації бенефіціарних власників, коли контроль здійснюється через право власності. Ця оцінка має зокрема враховувати досвід держав-членів або третіх країн, які запровадили нижчі пороги.
- (166) Ризики, пов'язані з товарами високої вартості, можуть також поширюватися на інші товари, які легко транспортуються, такі як одяг та аксесуари. Тому Комісія має оцінити необхідність розширення сфери зобов'язаних суб'єктів, щоб включити осіб, які торгують такими товарами високої вартості. Крім того, з огляду на те, що цей Регламент вперше на рівні Союзу запроваджує обов'язкове розкриття інформації на основі порогів щодо певних товарів високої вартості, Комісія має оцінити, на основі досвіду, отриманого під час впровадження цього Регламенту, необхідність розширення сфери товарів, що підлягають розкриттю на основі порогів, та гармонізації формату такого розкриття з урахуванням використання розкриття на основі порогів, здійснюваного ПФР. Нарешті, з огляду на

ризиками, пов'язани з товарами високої вартості у вільних торговельних зонах, Комісія має оцінити необхідність розширення сфери інформації, що підлягає звітуванню операторами, які торгують і зберігають товари високої вартості у таких зонах.

(167) Для забезпечення послідовного застосування вимог ПВК/ФТ Комісії має бути делеговано повноваження приймати акти відповідно до статті 290 TFEU щодо визначення третіх країн з високим ризиком, третіх країн з недоліками у дотриманні вимог та третіх країн, які становлять конкретну і серйозну загрозу фінансовій системі Союзу, а також контрзаходів або специфічних посиленних заходів належної перевірки для пом'якшення ризиків, що виникають у зв'язку з такими третіми країнами; визначення додаткових випадків підвищеного ризику, що впливають на Союз, та пов'язаних з ними посиленних заходів належної перевірки; визначення спільних додаткових категорій видатних публічних посад; визначення категорій корпоративних осіб, пов'язаних з підвищеними ризиками, та відповідних нижчих порогів для цілей ідентифікації бенефіціарної власності через право власності; визначення категорій порушень вимог прозорості бенефіціарної власності, що підлягають санкціям, та осіб, відповідальних за них, індикаторів для класифікації рівня тяжкості таких порушень і критеріїв для визначення розміру санкцій. Особливо важливо, щоб Комісія проводила належні консультації під час підготовчої роботи, зокрема на експертному рівні, і щоб ці консультації проводилися відповідно до принципів, викладених у Міжінституційній угоді від 13 квітня 2016 року про кращу законодавчу практику ⁽²⁹⁾. Зокрема, для забезпечення рівної участі у підготовці делегованих актів Європейський Парламент і Рада отримують усі документи одночасно з експертами держав-членів, а їхні експерти систематично мають доступ до засідань експертних груп Комісії, що займаються підготовкою делегованих актів.

(168) Комісія має бути уповноважена приймати регуляторні технічні стандарти, розроблені AMLA, які визначають мінімальні вимоги до загальногрупових політик, процедур і контролів, включно з мінімальними стандартами обміну інформацією, критеріями ідентифікації материнської компанії та умовами, за яких структури з спільною власністю, управлінням або комплаєнс-контролем мають застосовувати загальногрупові політики, процедури і контроли; визначати тип додаткових заходів, включно з мінімальними діями, які мають бути вжиті групами, де законодавство третіх країн не дозволяє впроваджувати загальногрупові політики, процедури і контроли, а також додаткові наглядові дії; визначати зобов'язані суб'єкти, сектори та операції, пов'язані з підвищеним ризиком, а також здійснення операцій з низькою вартістю, пов'язаних з разовими операціями, відповідні значення, критерії ідентифікації разових операцій і ділових відносин та критерії ідентифікації пов'язаних операцій для цілей належної перевірки клієнтів; а також визначати інформацію, необхідну для проведення належної перевірки клієнтів. Комісія має приймати ці регуляторні технічні стандарти шляхом делегованих актів відповідно до статті 290 TFEU та у відповідності зі статтею 49 Регламенту (EU) 2024/1620.

(169) Для забезпечення єдиних умов впровадження цього Регламенту Комісії мають бути надані виконавчі повноваження для встановлення методології ідентифікації третіх країн, які становлять конкретну і серйозну загрозу фінансовій системі Союзу; встановлення формату для створення та повідомлення списків видатних публічних посад держав-членів; а також для ідентифікації типів юридичних осіб та типів правових утворень,

²⁹ OJ L 123, 12.5.2016, с. 1.

подібних до прямих трастів, що регулюються законодавством держав-членів. Ці повноваження мають здійснюватися відповідно до Регламенту (ЄУ) № 182/2011 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁰⁾. Виконавчі повноваження також мають бути надані Комісії для прийняття рішень про припинення застосування конкретних додаткових національних контрзаходів.

- (170) Комісія має бути уповноважена приймати імплементаційні технічні стандарти, розроблені AMLA, які визначають формат, що має використовуватися для звітування про підозри та надання записів про операції, а також формат, що має використовуватися ПФР для звітування інформації до Європейської прокуратури (EPPO). Комісія має приймати ці імплементаційні технічні стандарти шляхом імплементаційних актів відповідно до статті 291 ТФЕУ та у відповідності зі статтею 53 Регламенту (ЄУ) 2024/1620.
- (171) Цей Регламент поважає основні права та дотримується принципів, визнаних у Хартії, зокрема права на повагу до приватного і сімейного життя, права на захист персональних даних та свободи ведення бізнесу.
- (172) Відповідно до статті 21 Хартії, яка забороняє дискримінацію на будь-яких підставах, зобов'язані суб'єкти мають проводити оцінку ризиків у контексті належної перевірки клієнтів без дискримінації.
- (173) Під час підготовки звіту з оцінки впровадження цього Регламенту Комісія має належним чином враховувати повагу до основних прав і принципів, визнаних у Хартії.
- (174) Оскільки мета цього Регламенту, а саме запобігання використанню фінансової системи Союзу для відмивання коштів та фінансування тероризму, не може бути достатньо досягнута державами-членами, але може бути краще досягнута на рівні Союзу через масштаб або наслідки дій, Союз може приймати заходи відповідно до принципу субсидіарності, викладеного в статті 5 Договору про Європейський Союз (ТЕУ). Відповідно до принципу пропорційності, викладеного в цій статті, цей Регламент не виходить за межі необхідного для досягнення цієї мети.

Європейський інспектор із захисту даних був проконсультований відповідно до статті 42(1) Регламенту (ЄУ) 2018/1725 і надав висновок 22 вересня 2021 року ⁽³¹⁾,

УХВАЛИЛИ ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

ЧАСТИНА 1

³⁰ Регламент (ЄС) № 182/2011 Європейського Парламенту та Ради від 16 лютого 2011 року, яким встановлюються правила та загальні принципи щодо механізмів контролю держав-членів за здійсненням Комісією виконавчих повноважень (Офіційний вісник L 55, 28.2.2011, с. 13).

³¹ OJ C 524, 29.12.2021, с. 10.

Предмет та визначення**Стаття 1****Предмет**

Цей Регламент встановлює правила щодо:

- (a) заходів, які мають застосовуватися зобов'язаними суб'єктами для запобігання відмиванню коштів та фінансуванню тероризму;
- (b) вимог прозорості бенефіціарної власності для юридичних осіб, прямих трастів та подібних правових утворень;
- (c) заходів для обмеження зловживання анонімними інструментами.

Стаття 2**Визначення**

1. Для цілей цього Регламенту застосовуються такі

визначення:

- (1) "відмивання коштів" означає діяння, викладене в статті 3, пунктах 1 і 5 Директиви (EU) 2018/1673, включаючи пособництво, підбурювання та спроби вчинення такого діяння, незалежно від того, чи діяльність, яка генерувала майно, що підлягає відмиванню, здійснювалася на території держави-члена чи на території третьої країни; знання, намір або мета, необхідні як елемент такого діяння, можуть бути виведені з об'єктивних фактичних обставин;
- (2) "фінансування тероризму" означає діяння, викладене в статті 11 Директиви (EU) 2017/541, включаючи пособництво, підбурювання та спроби вчинення такого діяння, незалежно від того, чи здійснювалося воно на території держави-члена чи на території третьої країни; знання, намір або мета, необхідні як елемент такого діяння, можуть бути виведені з об'єктивних фактичних обставин;
- (3) "злочинна діяльність" означає злочинну діяльність, як визначено в статті 2, пункті (1) Директиви (EU) 2018/1673, а також шахрайство, що впливає на фінансові інтереси Союзу, як визначено в статті 3(2) Директиви (EU) 2017/1371, пасивну та активну корупцію, як визначено в статті 4(2), та незаконне привласнення, як визначено в статті 4(3), другому підпункті цієї Директиви;

- (4) "кошти" або "майно" означає майно, як визначено в статті 2, пункті (2) Директиви (EU) 2018/1673;
- (5) "кредитна установа" означає:
- (a) кредитну установу, як визначено в статті 4(1), пункті (1) Регламенту (EU) № 575/2013;
 - (b) філію кредитної установи, як визначено в статті 4(1), пункті (17) Регламенту (EU) № 575/2013, коли вона розташована в Союзі, незалежно від того, чи її головний офіс розташований у державі-члені чи в третій країні;
- (6) "фінансова установа" означає:
- (a) підприємство, яке не є кредитною установою або інвестиційною фірмою, яке здійснює один або більше видів діяльності, перелічених у пунктах (2)-(12), (14) і (15) Додатку I до Директиви 2013/36/EU Європейського Парламенту та Ради ⁽³²⁾, включаючи діяльність пунктів обміну валюти (бюро де шанж), але виключаючи діяльність, зазначену в пункті (8) Додатку I до Директиви (EU) 2015/2366, або підприємство, основною діяльністю якого є придбання часток, включаючи фінансову холдингову компанію, змішану фінансову холдингову компанію та фінансову холдингову компанію змішаної діяльності;;
 - (b) страхову компанію, як визначено в статті 13, пункті (1) Директиви 2009/138/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽³³⁾, оскільки вона здійснює діяльність зі страхування життя або іншу інвестиційну страхову діяльність, охоплену цією Директивою, включаючи страхові холдингові компанії та холдингові компанії змішаної діяльності, як визначено, відповідно, в статті 212(1), пунктах (f) і (g) Директиви 2009/138/ЄС;
 - (c) страхового посередника, як визначено в статті 2(1), пункті (3) Директиви (EU) 2016/97, коли він діє щодо страхування життя та інших інвестиційних страхових послуг, за винятком страхового посередника, який не збирає премії або суми, призначені для клієнта, і який діє під відповідальністю однієї або кількох страхових компаній або посередників для продуктів, які стосуються їх відповідно;
 - (d) інвестиційну фірму, як визначено в статті 4(1), пункті (1) Директиви 2014/65/EU Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁴⁾;

³² Директива 2013/36/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про доступ до діяльності кредитних установ та пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, що вносить зміни до Директиви 2002/87/ЄС та скасовує Директиви 2006/48/ЄС і 2006/49/ЄС (Офіційний вісник L 176, 27.6.2013, с. 338).

³³ Директива 2009/138/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2009 року про початок та здійснення діяльності зі страхування та перестрахування (Solvency II) (Офіційний вісник L 335, 17.12.2009, с. 1).

³⁴ Директива 2014/65/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 15 травня 2014 року про ринки фінансових інструментів та внесення змін до Директиви 2002/92/ЄС та Директиви 2011/61/ЄС (Офіційний вісник L 173, 12.6.2014, с. 349).

(e) компанію колективного інвестування, зокрема:

(i) підприємство колективного інвестування в переказні цінні папери (UCITS), як визначено в статті 1(2) Директиви 2009/65/ЄС, та його керуючу компанію, як визначено в статті 2(1), пункті (b) цієї Директиви, або інвестиційну компанію, уповноважену відповідно до цієї Директиви, яка не призначила керуючу компанію, що робить доступними для придбання одиниці UCITS в Союзі;

(ii) альтернативний інвестиційний фонд, як визначено в статті 4(1), пункті (a) Директиви 2011/61/EU, та його керуючого альтернативним інвестиційним фондом, як визначено в статті 4(1), пункті (b) цієї Директиви, що підпадають під сферу дії, викладену в статті 2 цієї Директиви;

(f) центральний депозитарій цінних паперів, як визначено в статті 2(1), пункті (1) Регламенту (EU) № 909/2014 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁵⁾;

(g) кредитора, як визначено в статті 4, пункті (2) Директиви 2014/17/EU Європейського Парламенту та Ради та в статті 3, пункті (b) Директиви 2008/48/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁶⁾;

(h) кредитного посередника, як визначено в статті 4, пункті (5) Директиви 2014/17/EU та в статті 3, пункті (f) Директиви 2008/48/ЄС, коли він утримує кошти, як визначено в статті 4, пункті (25) Директиви (EU) 2015/2366, у зв'язку з кредитною угодою, за винятком кредитного посередника, який здійснює діяльність під відповідальністю одного або кількох кредиторів або кредитних посередників;

(i) постачальника послуг з криптоактивами;

(j) філію фінансової установи, зазначеної в пунктах (a)-(i), коли вона розташована в Союзі, незалежно від того, чи її головний офіс розташований у державі-члені чи в третій країні;

(7) "криптоактив" означає криптоактив, як визначено в статті 3(1), пункті (5) Регламенту (EU) 2023/1114, за винятком випадків, коли він підпадає під категорії, перелічені в статті 2(4) цього Регламенту;

(8) "послуги з криптоактивами" означає послуги з криптоактивами, як визначено в статті 3(1), пункті (16) Регламенту (EU) 2023/1114, за винятком надання консультацій щодо криптоактивів, як зазначено в статті 3(1), пункті (16)(h) цього Регламенту;

(9) "постачальник послуг з криптоактивами" означає постачальника послуг з криптоактивами, як визначено в статті 3(1), пункті (15) Регламенту (EU) 2023/1114, який надає одну або більше послуг з криптоактивами;

(10) "фінансова холдингова компанія змішаної діяльності" означає підприємство, відмінне від фінансової холдингової компанії або змішаної фінансової холдингової компанії, яке не є

³⁵ Регламент (ЄС) № 909/2014 Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року про вдосконалення розрахунків за цінними паперами в Європейському Союзі та про центральні депозитарії цінних паперів і внесення змін до Директив 98/26/ЄС та 2014/65/ЄС і Регламенту (ЄС) № 236/2012 (Офіційний вісник L 257, 28.8.2014, с. 1).

³⁶ Директива 2008/48/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 23 квітня 2008 року про кредитні угоди для споживачів та скасування Директиви Ради 87/102/ЄЕС (Офіційний вісник L 133, 22.5.2008, с. 66).

дочірнім підприємством іншого підприємства, дочірні підприємства якого включають принаймні одну кредитну установу або фінансову установу;

- (11) "постачальник трастових або корпоративних послуг" означає будь-яку фізичну або юридичну особу, яка в рамках своєї діяльності надає будь-яку з таких послуг третім особам:
- (a) створення компаній або інших юридичних осіб;
 - (b) виконання функцій або організація для іншої особи виконання функцій директора або секретаря компанії, партнера товариства або подібної посади щодо інших юридичних осіб;
 - (c) надання зареєстрованого офісу, бізнес-адреси, адреси для кореспонденції або адміністративної адреси, а також інших пов'язаних послуг для компанії, товариства або будь-якої іншої юридичної особи чи правового утворення;
 - (d) виконання функцій або організація для іншої особи виконання функцій довірчого власника прямого трасту або виконання еквівалентної функції для подібного правового утворення;
 - (e) виконання функцій або організація для іншої особи виконання функцій номінального акціонера для іншої особи;
- (12) "послуга з азартних ігор" означає послугу, яка передбачає розміщення ставки з грошовою вартістю в іграх випадку, включаючи ті, що мають елемент майстерності, такі як лотереї, казино, покер та букмекерські операції, що надаються у фізичному місці або будь-якими засобами на відстані, електронними засобами або будь-якою іншою технологією для полегшення комунікації, та за індивідуальним запитом отримувача послуг;
- (13) "нефінансова холдингова компанія змішаної діяльності" означає підприємство, відмінне від фінансової холдингової компанії або змішаної фінансової холдингової компанії, яке не є дочірнім підприємством іншого підприємства, дочірні підприємства якого включають принаймні один зобов'язаний суб'єкт, як зазначено в статті 3, пункті (3);
- (14) "саморозміщена адреса" означає саморозміщену адресу, як визначено в статті 3, пункті (20) Регламенту (EU) 2023/1113;
- (15) "постачальник послуг з краудфандингу" означає постачальника послуг з краудфандингу, як визначено в статті 2(1), пункті (e) Регламенту (EU) 2020/1503;
- (16) "краудфандинговий посередник" означає підприємство, відмінне від постачальника послуг з краудфандингу, діяльність якого полягає у зіставленні або сприянні зіставленню через інтернет-базовану інформаційну систему, відкриту для громадськості або для обмеженої кількості спонсорів:
- (a) власників проєктів, якими є будь-які фізичні або юридичні особи, що шукають фінансування для проєктів, що складаються з однієї або набору заздалегідь визначених операцій, спрямованих на досягнення конкретної мети, включаючи збір коштів для конкретної справи або події, незалежно від того, чи ці проєкти пропонуються громадськості або обмеженій кількості спонсорів; та

- (b) спонсорів, якими є будь-які фізичні або юридичні особи, що сприяють фінансуванню проєктів через позики, з відсотками або без них, або пожертви, включаючи випадки, коли такі пожертви дають донору право на нематеріальну вигоду;
- (17) "електронні гроші" означає електронні гроші, як визначено в статті 2, пункті (2) Директиви 2009/110/ЄС Європейського Парламенту та Ради, але за винятком грошової вартості, зазначеної в статті 1(4) та (5) цієї Директиви;
- (18) "установа" означає фактичне здійснення зобов'язаним суб'єктом економічної діяльності, охопленої статтею 3, у державі-члені або третій країні, відмінній від країни, де розташований його головний офіс, на невизначений період та через стабільну інфраструктуру, включаючи:
- (a) філію або дочірню компанію;
- (b) у випадку кредитних установ та фінансових установ, інфраструктуру, що кваліфікується як установа згідно з пруденційним регулюванням;
- (19) "ділові відносини" означає бізнесові, професійні або комерційні відносини, пов'язані з професійною діяльністю зобов'язаного суб'єкта, які встановлюються між зобов'язаним суб'єктом і клієнтом, включно за відсутності письмового договору, і які, як очікується, на момент встановлення контакту або які згодом набувають елементу повторюваності або тривалості;
- (20) "пов'язані операції" означає дві або більше операцій з ідентичним або подібним походженням, призначенням та метою, або іншими релевантними характеристиками, протягом певного періоду;
- (21) "третя країна" означає будь-яку юрисдикцію, незалежну державу або автономну територію, яка не є частиною Союзу і яка має власне законодавство або режим правозастосування у сфері ПВК/ФТ;
- (22) "кореспондентські відносини" означає:
- (a) надання банківських послуг однією кредитною установою як кореспондентом іншій кредитній установі як респонденту, включно з наданням поточного або іншого пасивного рахунку та пов'язаних послуг, таких як управління готівкою, міжнародні перекази коштів, як визначено в статті 4, пункті (25) Директиви (ЄУ) 2015/2366, кліринг чеків, транзитні рахунки та послуги з обміну валют;
- (b) відносини між кредитними установами та фінансовими установами, включно з випадками, коли подібні послуги надаються установою-кореспондентом установі-респонденту, а також відносини, встановлені для операцій з цінними паперами або переказів коштів, як визначено в статті 4, пункті (25) Директиви (ЄУ) 2015/2366, операцій з криптоактивами або переказів криптоактивів;
- (23) "фіктивна установа" означає:
- (a) для кредитних установ та фінансових установ, окрім постачальників послуг з криптоактивами: кредитну установу або фінансову установу, або установу, яка здійснює діяльність, еквівалентну діяльності кредитних установ та фінансових установ, створену в

юрисдикції, в якій вона не має фізичної присутності, що передбачає змістовне управління, і яка не пов'язана з регульованою фінансовою групою;

- (b) для постачальників послуг з криптоактивами: суб'єкт, назва якого з'являється в реєстрі, створеному Європейським органом з цінних паперів та ринків відповідно до статті 110 Регламенту (EU) 2023/1114, або суб'єкт третьої країни, що надає послуги з криптоактивами без ліцензії або реєстрації та не підлягає нагляду у сфері ПВК/ФТ;
- (24) "криптоактивний рахунок" означає криптoактивний рахунок, як визначено в статті 3, пункті (19) Регламенту (EU) 2023/1113;
- (25) "монети, що підвищують анонімність" означає криптоактиви, які мають вбудовані функції, призначені для анонімізації інформації про переказ криптоактивів, систематично або опціонально;
- (26) "віртуальний IBAN" означає ідентифікатор, що спричиняє перенаправлення платежів на платіжний рахунок, ідентифікований за допомогою IBAN, відмінного від цього ідентифікатора;
- (27) "ідентифікатор юридичної особи" означає унікальний буквено-цифровий довідковий код на основі стандарту ISO 17442, присвоєний юридичній особі;
- (28) "бенефіціарний власник" означає будь-яку фізичну особу, яка в кінцевому підсумку володіє або контролює юридичну особу або прямий траст чи подібне правове утворення;
- (29) "прямий траст" означає траст, навмисно створений засновником, за життя або на випадок смерті, зазвичай у формі письмового документа, для розміщення активів під контролем довірчого власника на користь бенефіціара або для визначеної мети;
- (30) "об'єкти повноважень" означає фізичних або юридичних осіб або клас фізичних або юридичних осіб, серед яких довірчі власники можуть обирати бенефіціарів у дискреційному трасті;
- (31) "особа за замовчуванням" означає фізичних або юридичних осіб або клас фізичних або юридичних осіб, які є бенефіціарами дискреційного трасту, якщо довірчі власники не скористаються своїм дискреційним правом;
- (32) "правове утворення" означає прямий траст або утворення, яке має подібну структуру або функцію до прямого трасту, включно з fiducie та певними типами Treuhand і fideicomiso;
- (33) "базова інформація" означає:
- (a) щодо юридичної особи:
- (i) правову форму та назву юридичної особи;
- (ii) установчий документ та статут, якщо вони містяться в окремому документі;
- (iii) адресу зареєстрованого або офіційного офісу та, якщо відрізняється, основне місце діяльності, а також країну створення;

- (iv) список юридичних представників;
- (v) де застосовно, список акціонерів або членів, включно з інформацією про кількість акцій, якими володіє кожен акціонер, та категорії цих акцій і характер пов'язаних прав голосу;
- (vi) де доступно, реєстраційний номер, Європейський унікальний ідентифікатор, податковий ідентифікаційний номер та ідентифікатор юридичної особи;
- (vii) у випадку фондів, активи, якими володіє фонд для досягнення своїх цілей;

(b) щодо правового утворення:

- (i) назву або унікальний ідентифікатор правового утворення;
- (ii) трастовий договір або еквівалент;
- (iii) цілі правового утворення, якщо такі є;
- (iv) активи, якими володіє правове утворення або які управляються через нього;
- (v) місце проживання довірчих власників прямого трасту або осіб, що займають еквівалентні посади в подібному правовому утворенні, та, якщо відрізняється, місце, звідки адмініструється прямий траст або подібне правове утворення;

(34) "політично значуща особа" означає фізичну особу, яка є або була наділена видатними публічними функціями, включаючи:

(a) у державі-члені:

- (i) лав держав, глав урядів, міністрів та заступників або помічників міністрів;
- (ii) членів парламенту або подібних законодавчих органів;
- (iii) членів керівних органів політичних партій, які мають місця в національних виконавчих або законодавчих органах, або в регіональних чи місцевих виконавчих або законодавчих органах, що представляють виборчі округи з населенням не менше 50 000 жителів;
- (iv) членів верховних судів, конституційних судів або інших судових органів високого рівня, рішення яких не підлягають подальшому оскарженню, крім виняткових обставин;
- (v) членів рахункових палат або правлінь центральних банків;
- (vi) послів, повірених у справах та високопоставлених офіцерів збройних сил;
- (vii) членів адміністративних, керівних або наглядових органів підприємств, контрольованих за будь-яких відносин, перелічених у статті 22 Директиви 2013/34/EU, державою, або, якщо ці підприємства кваліфікуються як середні або великі підприємства чи середні або великі групи, як визначено в статті 3(3), (4), (6) та (7) цієї Директиви, регіональними або місцевими органами влади;

(viii) керівників регіональних та місцевих органів влади, включаючи об'єднання муніципалітетів та метрополійні регіони, з населенням не менше 50 000 жителів;

(ix) інші видатні публічні функції, передбачені державами-членами;

(b) у міжнародній організації:

(i) найвищих посадових осіб, їхніх заступників та членів правління або осіб, що виконують еквівалентні функції в міжнародній організації;

(ii) представників у державі-члені або в Союзі;

(c) на рівні Союзу:

функції на рівні установ та органів Союзу, які еквівалентні функціям, переліченим у пунктах (a)(i), (ii), (iv), (v) та (vi);

(d) у третій країні: функції, еквівалентні функціям, переліченим у пункті (a);

(35) "член сім'ї" означає:

(a) чоловіка/дружину або особу в зареєстрованому партнерстві, цивільному союзі або подібних відносинах;

(b) дитину та чоловіка/дружину цієї дитини або особу в зареєстрованому партнерстві, цивільному союзі або подібних відносинах з цією дитиною;

(c) одного з батьків;

(d) для функцій, зазначених у пункті (34)(a)(i), та еквівалентних функцій на рівні Союзу або в третій країні, брата або сестру;

(36) "особа, яка як відомо є тісно пов'язаною з політично значущою особою" означає:

(a) фізичну особу, яка, як відомо, має спільну бенефіціарну власність на юридичні особи або правові утворення, або будь-які інші тісні ділові відносини з політично значущою особою;

(b) фізичну особу, яка має одноосібну бенефіціарну власність на юридичну особу або правове утворення, яке, як відомо, було створене для фактичної вигоди політично значущої особи;

(37) "керівний орган" означає орган або органи зобов'язаного суб'єкта, призначені відповідно до національного законодавства, які уповноважені встановлювати стратегію, цілі та загальний напрямок зобов'язаного суб'єкта, а також здійснювати нагляд та моніторинг за прийняттям управлінських рішень, і включають осіб, які фактично керують діяльністю зобов'язаного суб'єкта; якщо такого органу не існує, особу, яка фактично керує діяльністю зобов'язаного суб'єкта;

(38) "керівний орган у його управлінській функції" означає керівний орган, відповідальний за повсякденне управління зобов'язаним суб'єктом;

- (39) "керівний орган у його наглядовій функції" означає керівний орган, що діє у своїй ролі нагляду та моніторингу за прийняттям управлінських рішень;
- (40) "вище керівництво" означає членів керівного органу в його управлінській функції, а також посадових осіб та працівників з достатніми знаннями про ризики відмивання коштів та фінансування тероризму зобов'язаного суб'єкта та достатнім рівнем повноважень для прийняття рішень, що впливають на його ризикову експозицію;
- (41) "група" означає групу підприємств, яка складається з материнської компанії, його дочірніх підприємств, а також підприємств, пов'язаних між собою відносинами у значенні статті 22 Директиви 2013/34/EU;
- (42) "материнська компанія" означає:
- (a) для груп, головний офіс яких розташований у Союзі, зобов'язаний суб'єкт, який є материнською компанією, як визначено в статті 2, пункті (9) Директиви 2013/34/EU, що сам не є дочірнім підприємством іншого підприємства в Союзі, за умови, що принаймні одне дочірнє підприємство є зобов'язаним суб'єктом;
 - (b) для груп, головний офіс яких розташований за межами Союзу, де принаймні два дочірніх підприємства є зобов'язаними суб'єктами, заснованими в Союзі, підприємство в межах цієї групи, засноване в Союзі, яке:
 - (i) є зобов'язаним суб'єктом;
 - (ii) є підприємством, яке не є дочірнім підприємством іншого підприємства, що є зобов'язаним суб'єктом, заснованим у Союзі;
 - (iii) має достатню значущість у групі та достатнє розуміння операцій групи, які підпадають під вимоги цього Регламенту; та
 - (iv) отримало відповідальність за впровадження загальногрупових вимог відповідно до Глави II, Розділу 2 цього Регламенту;
- (43) "готівка" означає готівку, як визначено в статті 2(1), пункті (a) Регламенту (EU) 2018/1672 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁷⁾;
- (44) "компетентний орган" означає:
- (a) Підрозділ фінансової розвідки (ПФР);
 - (b) наглядовий орган;
 - (c) державний орган, який має функцію розслідування або переслідування відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, або який має функцію відстеження, вилучення або заморожування та конфіскації кримінальних активів;

³⁷ Регламент (ЄС) 2018/1672 Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2018 року про контроль за готівкою, що ввозиться або вивозиться з Союзу, та скасування Регламенту (ЄС) № 1889/2005 (Офіційний вісник L 284, 12.11.2018, с. 6).

- (d) державний орган з визначеними обов'язками щодо боротьби з відмиванням коштів або фінансуванням тероризму;
- (45) "наглядний орган" означає орган, якому доручено обов'язки, спрямовані на забезпечення дотримання зобов'язаними суб'єктами вимог цього Регламенту, включаючи AMLA, коли вона виконує завдання, доручені їй у статті 5(2) Регламенту (EU) 2024/1620;;
- (46) "наглядний орган влади" означає наглядовий орган, який є державним органом, або державний орган, що здійснює нагляд за саморегулювними органами у виконанні ними наглядових функцій відповідно до статті 37 Директиви (EU) 2024/1640, або AMLA, коли вона діє як наглядовий орган;
- (47) "саморегулювний орган" означає орган, який представляє членів професії та має роль у їх регулюванні, у виконанні певних наглядових або моніторингових функцій та у забезпеченні дотримання правил, що стосуються їх;
- (48) "кошти або інші активи" означає будь-які активи, в Регламент Ради (ЄС) № 116/2009 від 18 грудня 2008 року про експорт культурних цінностей (Офіційний вісник L 39, 10.2.2009, с. 1).ключаючи, але не обмежуючись, фінансові активи, економічні ресурси, включаючи нафту та інші природні ресурси, майно будь-якого виду, матеріальне чи нематеріальне, рухоме чи нерухоме, незалежно від способу придбання, та юридичні документи або інструменти у будь-якій формі, включаючи електронну або цифрову, що засвідчують право власності або інтерес у таких коштах або інших активах, включаючи, але не обмежуючись, банківські кредити, дорожні чеки, банківські чеки, грошові перекази, акції, цінні папери, облігації, тратти або акредитиви, та будь-які відсотки, дивіденди або інший дохід від них або вартість, що нараховується або генерується такими коштами або іншими активами, та будь-які інші активи, які потенційно можуть бути використані для отримання коштів, товарів або послуг;
- (49) "цільові фінансові санкції" означає як заморожування активів, так і заборони надавати кошти або інші активи, прямо чи опосередковано, на користь визначених осіб та суб'єктів відповідно до Рішень Ради, прийнятих на підставі статті 29 TEU, та Регламентів Ради, прийнятих на підставі статті 215 TFEU;
- (50) "фінансові санкції ООН" означає як заморожування активів, так і заборони надавати кошти або інші активи, прямо чи опосередковано, на користь визначених або включених до списку осіб та суб'єктів відповідно до:
- (a) Резолюції РБ ООН 1267 (1999) та наступних резолюцій;
 - (b) Резолюції РБ ООН 1373 (2001), включаючи визначення, що відповідні санкції будуть застосовуватися до особи або суб'єкта, та публічне повідомлення про це визначення;
 - (c) фінансових санкцій ООН, пов'язаних із фінансуванням розповсюдження зброї;
- (51) "фінансові санкції ООН, пов'язані з фінансуванням розповсюдження зброї" означає як заморожування активів, так і заборони надавати кошти або інші активи, прямо чи опосередковано, на користь визначених або включених до списку осіб та суб'єктів відповідно до:

- (a) Резолюції РБ ООН 1718 (2006) та будь-яких наступних резолюцій;
 - (b) Резолюції РБ ООН 2231 (2015) та будь-яких наступних резолюцій;
 - (c) будь-яких інших резолюцій РБ ООН, що накладають заморожування активів та заборони надавати кошти або інші активи у зв'язку з фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення;
- (52) "професійний футбольний клуб" означає будь-яку юридичну особу, яка є, володіє або керує футбольним клубом, якому надано ліцензію і який бере участь у національних футбольних лігах у державі-члені, і чиї гравці та персонал контрактно залучені та отримують винагороду в обмін на свої послуги;
- (53) "футбольний агент" означає фізичну або юридичну особу, яка за плату надає посередницькі послуги та представляє футбольних гравців або професійні футбольні клуби в переговорах з метою укладення контракту для футбольного гравця або представляє професійні футбольні клуби в переговорах з метою укладення угоди про трансфер футбольного гравця;
- (54) "товари високої вартості" означає товари, перелічені в Додатку IV;
- (55) "дорогоцінні метали та каміння" означає метали та каміння, перелічені в Додатку V;
- (56) "культурні цінності" означає товари, перелічені в Додатку I до Регламенту Ради (ЄС) № 116/2009 ⁽³⁸⁾;
- (57) "партнерство з обміну інформацією" означає механізм, що дозволяє обмін та обробку інформації між зобов'язаними суб'єктами та, за потреби, компетентними органами, зазначеними в пункті 44(a), (b) та (c), для цілей запобігання та боротьби з відмиванням коштів, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму, як на національному рівні, так і на транскордонній основі, незалежно від форми такого партнерства.
2. Видатні публічні функції, зазначені в пункті 1(34), не слід розуміти як такі, що охоплюють посадових осіб середньої ланки або молодших посадових осіб.
3. Якщо це виправдано їхньою адміністративною організацією та ризиком, держави-члени можуть встановлювати нижчі пороги для визначення таких видатних публічних функцій:
- (a) членів керівних органів політичних партій, представлених на регіональному або місцевому рівні, як зазначено в пункті 1(34)(a)(iii);
 - (b) керівників регіональних та місцевих органів влади, як зазначено в пункті 1(34)(a)(viii).
- Держави-члени повинні повідомляти Комісію про ці нижчі пороги.
4. Стосовно пункту 1(34)(a)(vii) цієї статті, якщо це виправдано їхньою адміністративною організацією та ризиком, держави-члени можуть встановлювати нижчі пороги для

³⁸ Регламент Ради (ЄС) № 116/2009 від 18 грудня 2008 року про експорт культурних цінностей (Офіційний вісник L 39, 10.2.2009, с. 1).

ідентифікації підприємств, контрольованих регіональними або місцевими органами влади, ніж ті, що визначені в статті 3(3), (4), (6) та (7) Директиви 2013/34/EU.

Держави-члени повинні повідомляти Комісію про ці нижчі пороги.

5. Якщо це виправдано їхніми соціальними та культурними структурами та ризиком, держави-члени можуть застосовувати ширший обсяг для визначення братів і сестер як членів сім'ї політично значущих осіб, як зазначено в пункті 1(35)(d).

Держави-члени повинні повідомляти Комісію про цей ширший обсяг.

ЧАСТИНА 2

Сфера діяльності

Стаття 3

Зобов'язані суб'єкти

Для цілей цього Регламенту зобов'язаними суб'єктами вважаються:

- (1) Кредитні установи;
- (2) Фінансові установи;
- (3) Наступні фізичні або юридичні особи, що діють у рамках своєї професійної діяльності:
 - (a) аудитори, зовнішні бухгалтери та податкові консультанти, а також будь-які інші фізичні або юридичні особи, включаючи незалежних юридичних професіоналів, таких як адвокати, які зобов'язуються надавати, безпосередньо або через інших осіб, з якими ця інша особа пов'язана, матеріальну допомогу, сприяння або консультації з податкових питань як основну бізнесову або професійну діяльність;
 - (b) нотаріуси, адвокати та інші незалежні юридичні професіонали, коли вони беруть участь, діючи від імені та для свого клієнта в будь-якій фінансовій або операції з нерухомістю, або допомагаючи в плануванні чи здійсненні операцій для свого клієнта, що стосуються будь-чого з наступного:
 - (i) купівля та продаж нерухомого майна або бізнес-суб'єктів;
 - (ii) управління грошима, цінними паперами або іншими активами клієнта, включаючи криптоактиви;
 - (iii) відкриття або управління банківськими, ощадними, цінними паперами або криптоактивними рахунками;

- (iv) організація внесків, необхідних для створення, функціонування або управління компаніями;
- (v) створення, заснування, функціонування або управління трастами, компаніями, фондами або подібними структурами;
- (c) постачальники трастових або корпоративних послуг;
- (d) агенти з нерухомості та інші професіонали у сфері нерухомості, оскільки вони діють як посередники в операціях з нерухомістю, включаючи щодо оренди нерухомого майна для операцій, для яких щомісячна орендна плата становить щонайменше 10 000 євро або еквівалент у національній валюті, незалежно від засобів платежу;
- (e) особи, які торгують, як регулярна або основна професійна діяльність, дорогоцінними металами та камінням;
- (f) особи, які торгують, як регулярна або основна професійна діяльність, товарами високої вартості;
- (g) постачальники послуг у сфері азартних ігор;
- (h) постачальники послуг з краудфандингу та краудфандингові посередники;
- (i) особи, які торгують або діють як посередники в торгівлі культурними цінностями, включаючи випадки, коли це здійснюється художніми галереями та аукціонними будинками, де вартість операції або пов'язаних операцій становить щонайменше 10 000 євро або еквівалент у національній валюті;
- (j) особи, які зберігають, торгують або діють як посередники в торгівлі культурними цінностями та товарами високої вартості, коли це здійснюється у вільних зонах та митних складах, де вартість операції або пов'язаних операцій становить щонайменше 10 000 євро або еквівалент у національній валюті;
- (k) кредитні посередники для іпотечних та споживчих кредитів, окрім кредитних установ та фінансових установ, за винятком кредитних посередників, які здійснюють діяльність під відповідальністю одного або кількох кредиторів або кредитних посередників;
- (l) оператори інвестиційної міграції, яким дозволено представляти або пропонувати посередницькі послуги громадянам третіх країн, які прагнуть отримати право на проживання в державі-члені в обмін на будь-який вид інвестицій, включаючи перекази капіталу, купівлю або оренду нерухомості, інвестиції в державні облігації, інвестиції в корпоративні суб'єкти, пожертвування або дарування діяльності на суспільне благо та внески до державного бюджету;
- (m) нефінансові холдингові компанії змішаної діяльності;
- (n) футбольні агенти;

(o) професійні футбольні клуби щодо таких операцій:

- (i) операції з інвестором;
- (ii) операції зі спонсором;
- (iii) операції з футбольними агентами або іншими посередниками;
- (iv) операції з метою трансферу футбольного гравця.

Стаття 4

Виятки для певних постачальників послуг у сфері азартних ігор

1. Держави-члени можуть вирішити звільнити, повністю або частково, постачальників послуг у сфері азартних ігор від вимог, встановлених у цьому Регламенті, на підставі доведеного низького ризику, зумовленого характером та, за потреби, масштабом діяльності таких послуг.

Звільнення, зазначене в першому абзаці, не застосовується до:

- (a) казино;
- (b) постачальників послуг у сфері азартних ігор, основною діяльністю яких є надання онлайн-послуг у сфері азартних ігор або послуг зі спортивних ставок, окрім:
 - (i) онлайн-послуг у сфері азартних ігор, що надаються державою, чи то через державний орган, чи через підприємство або орган, контрольований державою;
 - (ii) онлайн-послуг у сфері азартних ігор, організація, функціонування та адміністрування яких регулюється державою.

2. Для цілей параграфу 1 держави-члени проводять оцінку ризиків послуг у сфері азартних ігор, оцінюючи:

- (a) загрози та вразливості відмивання коштів та фінансування тероризму, а також фактори зменшення ризиків послуг у сфері азартних ігор;
- (b) ризики, пов'язані з розміром операцій та використовуваними платіжними методами;
- (c) географічну область, в якій адмініструються послуги з азартних ігор, включаючи їх транскордонний вимір та доступність з інших держав-членів або третіх країн.

При проведенні оцінки ризиків, зазначеної в першому абзаці цього параграфу, держави-члени враховують результати оцінки ризиків на рівні Союзу, проведеної Комісією відповідно до статті 7 Директиви (EU) 2024/1640.

3. Держави-члени встановлюють діяльність з моніторингу на основі ризиків або вживають інших адекватних заходів для забезпечення того, щоб звільнення, надані відповідно до цієї статті, не були предметом зловживань.

Стаття 5

Винятки для певних професійних футбольних клубів

1. Держави-члени можуть вирішити звільнити, повністю або частково, професійні футбольні клуби, які беруть участь у вищому дивізіоні національної футбольної ліги і які мають загальний річний оборот менше 5 000 000 євро, або еквівалент у національній валюті, за кожен із двох попередніх календарних років, від вимог, встановлених у цьому Регламенті, на підставі доведеного низького ризику, зумовленого характером та масштабом діяльності таких професійних футбольних клубів.

Держави-члени можуть вирішити звільнити, повністю або частково, професійні футбольні клуби, які беруть участь у дивізіоні нижчому за вищий дивізіон національної футбольної ліги, від вимог, встановлених у цьому Регламенті, на підставі доведеного низького ризику, зумовленого характером та масштабом діяльності таких професійних футбольних клубів.

2. Для цілей параграфу 1 держави-члени проводять оцінку ризиків професійних футбольних клубів, оцінюючи:

(а) загрози та вразливості відмивання коштів та фінансування тероризму, а також фактори зменшення ризиків професійних футбольних клубів;

(б) ризики, пов'язані з розміром та транскордонним характером операцій.

При проведенні оцінки ризиків, зазначеної в першому абзаці цього параграфу, держави-члени враховують результати оцінки ризиків на рівні Союзу, проведеної Комісією відповідно до статті 7 Директиви (EU) 2024/1640.

3. Держави-члени встановлюють діяльність з моніторингу на основі ризиків або вживають інших адекватних заходів для забезпечення того, щоб звільнення, надані відповідно до цієї статті, не були предметом зловживань.

Стаття 6

Винятки для певних видів фінансової діяльності

1. За винятком осіб, які займаються діяльністю з переказу коштів, як визначено в статті 4, пункті (22) Директиви (EU) 2015/2366, держави-члени можуть вирішити звільнити юридичних або фізичних осіб, які займаються фінансовою діяльністю, переліченою в Додатку I, пунктах (2)–(12), (14) та (15) Директиви 2013/36/EU, на нерегулярній або дуже обмеженій основі, якщо існує незначний ризик відмивання коштів або фінансування тероризму, від вимог, встановлених у цьому Регламенті, за умови, що виконуються всі наступні критерії:

(а) фінансова діяльність обмежена в абсолютному виразі;

(б) фінансова діяльність обмежена на рівні окремої операції;

(с) фінансова діяльність не є основною діяльністю таких осіб;

(д) фінансова діяльність є допоміжною і безпосередньо пов'язана з основною діяльністю таких осіб;

(e) основна діяльність таких осіб не є діяльністю, зазначеною в статті 3, пункті (3)(a)–(d) або (g) цього Регламенту;

(f) фінансова діяльність надається лише клієнтам основної діяльності таких осіб і зазвичай не пропонується широкому загалу.

2. Для цілей пункту 1(a) держави-члени повинні вимагати, щоб загальний оборот фінансової діяльності не перевищував поріг, який має бути достатньо низьким. Цей поріг встановлюється на національному рівні залежно від типу фінансової діяльності.

3. Для цілей пункту 1(b) держави-члени повинні застосовувати максимальний поріг на одного клієнта та на одну операцію, незалежно від того, чи здійснюється операція одноразово чи через пов'язані операції. Цей максимальний поріг встановлюється на національному рівні залежно від типу фінансової діяльності. Він має бути достатньо низьким, щоб забезпечити, що такі операції є непрактичним і неефективним методом відмивання коштів або фінансування тероризму, і не повинен перевищувати 1 000 євро або еквівалент у національній валюті, незалежно від способу оплати.

4. Для цілей пункту 1(c) держави-члени повинні вимагати, щоб оборот фінансової діяльності не перевищував 5 % від загального обороту відповідної фізичної або юридичної особи.

5. При оцінці ризику відмивання коштів або фінансування тероризму для цілей цієї статті держави-члени повинні приділяти особливу увагу будь-якій фінансовій діяльності, яка за своєю природою вважається особливо ймовірною для використання або зловживання з метою відмивання коштів або фінансування тероризму.

6. Держави-члени повинні встановити ризик-орієнтовані заходи моніторингу або вжити інших адекватних заходів, щоб забезпечити, що звільнення, надані відповідно до цієї статті, не будуть зловживані.

Стаття 7

Попереднє повідомлення про винятки

1. Держави-члени без зволікань повідомляють Комісію про будь-яке звільнення, яке вони мають намір надати відповідно до статей 4, 5 та 6. Повідомлення має містити обґрунтування, засноване на відповідній оцінці ризиків, проведеної державою-членом, що підтверджує необхідність звільнення.

2. Комісія протягом 2 місяців з моменту отримання повідомлення, зазначеного в пункті 1, приймає одне з таких рішень:

(a) підтверджує, що звільнення може бути надане на підставі обґрунтування, наданого

державою-членом;

(b) обґрунтованим рішенням оголошує, що звільнення не може бути надане.

Для цілей першого підпункту Комісія може запитувати додаткову інформацію у держави-члена, що повідомляє.

3. Після отримання підтвердження від Комісії відповідно до пункту 2, підпункту (а) цієї статті, держави-члени можуть прийняти рішення про надання звільнення. У рішенні мають бути викладені підстави, на яких воно базується. Держави-члени мають регулярно переглядати такі рішення, а також у будь-якому разі при оновленні національної оцінки ризиків відповідно до статті 8 Директиви (EU) 2024/1640.

4. До 10 жовтня 2027 року держави-члени мають повідомити Комісію про звільнення, надані відповідно до пунктів 2 та 3 статті 2 Директиви (EU) 2015/849, що діють станом на 10 липня 2027 року.

5. Комісія щорічно публікує в Офіційному віснику Європейського Союзу перелік звільнень, наданих відповідно до цієї статті, та робить цей перелік загальнодоступним на своєму вебсайті.

ЧАСТИНА 3

Транскордонні операції

Стаття 8

Повідомлення про транскордонні операції та застосування національного законодавства

1. Зобов'язані суб'єкти, які вперше мають намір здійснювати діяльність на території іншої держави-члена, повинні повідомити наглядові органи своєї держави-члена походження про діяльність, яку вони планують здійснювати в цій іншій державі-члені. Повідомлення має бути подане одразу після того, як зобов'язаний суб'єкт починає вживати заходів для здійснення такої діяльності, а у випадку установ — не пізніше ніж за 3 місяці до початку такої діяльності. Зобов'язані суб'єкти повинні негайно повідомити наглядові органи своєї держави-члена походження про початок такої діяльності в цій іншій державі-члені.

Перший підпункт не застосовується до зобов'язаних суб'єктів, які підпадають під спеціальні процедури повідомлення для здійснення права на свободу установлення та свободу надання послуг відповідно до інших правових актів Союзу, або до випадків, коли зобов'язаний суб'єкт підлягає спеціальним вимогам щодо отримання дозволу для здійснення діяльності на території цієї іншої держави-члена.

2. Будь-які заплановані зміни інформації, повідомленої відповідно до пункту 1, мають бути повідомлені зобов'язаним суб'єктом наглядовому органу держави-члена походження не пізніше ніж за 1 місяць до внесення таких змін.

3. Якщо цей Регламент дозволяє державам-членам приймати додаткові правила, що застосовуються до зобов'язаних суб'єктів, зобов'язані суб'єкти повинні дотримуватися національних правил держави-члена, в якій вони зареєстровані.

4. Якщо зобов'язані суб'єкти здійснюють діяльність через установи в кількох державах-членах, вони повинні забезпечити, щоб кожна установа дотримувалася правил держави-члена, в якій вона розташована.

5. Якщо зобов'язані суб'єкти, зазначені в статті 38(1) Директиви (EU) 2024/1640, здійснюють діяльність в інших державах-членах, ніж та, в якій вони зареєстровані, через агентів, дистриб'юторів або інші типи інфраструктури, розташовані в цих інших державах-членах, у рамках свободи надання послуг, вони повинні застосовувати правила держави-члена, в якій вони надають послуги, щодо такої діяльності, якщо не застосовується стаття 38(2) цієї Директиви, у такому разі вони застосовують правила держави-члена, в якій розташований їхній головний офіс.

6. Якщо зобов'язані суб'єкти зобов'язані призначити центральну контактну особу відповідно до статті 41 Директиви (EU) 2024/1640, вони повинні забезпечити, щоб ця центральна контактна особа могла забезпечувати дотримання застосовного законодавства від імені зобов'язаного суб'єкта.

ГЛАВА II

ВНУТРІШНІ ПОЛІТИКИ, ПРОЦЕДУРИ ТА ЗАСОБИ КОНТРОЛЮ ЗОБОВ'ЯЗАНИХ СУБ'ЄКТІВ

ЧАСТИНА 1

Внутрішні політики, процедури та контроль, оцінка ризиків та персонал

Стаття 9

Сфера дії внутрішніх політик, процедур і засобів контролю

1. Зобов'язані суб'єкти мають мати внутрішні політики, процедури та контроли для забезпечення дотримання цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих будь-яким наглядовим органом, зокрема для:

- (a) ефективного зменшення та управління ризиками відмивання коштів та фінансування тероризму, виявленими на рівні Союзу, держави-члена та зобов'язаного суб'єкта;
- (b) крім обов'язку застосовувати цільові фінансові санкції, зменшення та управління ризиками невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій.

Внутрішні політики, процедури та контроли, зазначені в першому підпункті, мають бути пропорційними до характеру бізнесу, включаючи його ризики та складність, а також розмір зобов'язаного суб'єкта, і охоплювати всі види діяльності зобов'язаного суб'єкта, що підпадають під дію цього Регламенту.

2. Внутрішні політики, процедури та контролю, зазначені в пункті 1, мають включати:

(а) внутрішні політики та процедури, зокрема:

- (i) проведення та оновлення оцінки ризиків на рівні всього бізнесу;
- (ii) систему управління ризиками зобов'язаного суб'єкта;
- (iii) належну перевірку клієнтів для впровадження Глави III цього Регламенту, включно з процедурами визначення, чи є клієнт, бенефіціарний власник або особа, від імені якої або на користь якої здійснюється операція чи діяльність, політично значущою особою, членом її сім'ї або особою, яка як відомо є тісно пов'язаною з політично значущою особою;
- (iv) звітування про підозрілі операції;
- (v) аутсорсинг та покладання відповідальності на належну перевірку клієнтів, проведену іншими зобов'язаними суб'єктами;
- (vi) зберігання записів та політики щодо обробки персональних даних відповідно до статей 76 та 77;
- (vii) моніторинг та управління дотриманням таких внутрішніх політик і процедур відповідно до пункту (b) цього пункту, виявлення та управління недоліками та впровадження коригувальних заходів;
- (viii) перевірку, пропорційну ризикам, пов'язаним із завданнями та функціями, які мають виконуватися, під час найму та призначення персоналу на певні завдання та функції, а також під час призначення агентів і дистриб'юторів, що ці особи мають добру репутацію;
- (ix) внутрішню комунікацію внутрішніх політик, процедур і контролів зобов'язаного суб'єкта, включно з агентами, дистриб'юторами та постачальниками послуг, залученими до впровадження політик ПВК/ФТ;
- (x) політику навчання працівників та, за потреби, агентів і дистриб'юторів щодо заходів, впроваджених у зобов'язаному суб'єкті для дотримання вимог цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих наглядовими органами;

(b) внутрішні контролю та незалежну аудиторську функцію для перевірки внутрішніх політик і процедур, зазначених у пункті (а), та контролів, що діють у зобов'язаному суб'єкті; за відсутності незалежної аудиторської функції зобов'язані суб'єкти можуть доручити цю перевірку зовнішньому експерту.

Внутрішні політики, процедури та контролю, зазначені в першому підпункті, мають бути зафіксовані в письмовій формі. Внутрішні політики мають бути затверджені керівним органом у його управлінській функції. Внутрішні процедури та контролю мають бути затверджені щонайменше на рівні відповідального за комплаєнс.

3. Зобов'язані суб'єкти мають підтримувати внутрішні політики, процедури та контролю в актуальному стані та вдосконалювати їх у разі виявлення недоліків.

4. До 10 липня 2026 року AMLA має видати керівні принципи щодо елементів, які зобов'язані суб'єкти мають враховувати, з огляду на характер їхнього бізнесу, включно з ризиками, складністю та розміром, при визначенні обсягу своїх внутрішніх політик, процедур і контролів, зокрема щодо персоналу, залученого до функцій комплаєнсу. Ці керівні принципи також мають визначати ситуації, коли, з огляду на характер і розмір зобов'язаного суб'єкта:

(i) внутрішні контролю мають бути організовані на рівні комерційної функції, функції комплаєнсу та аудиторської функції;

(ii) незалежна аудиторська функція може виконуватися зовнішнім експертом.

Стаття 10

Оцінка ризиків на рівні всього бізнесу

1. Зобов'язані суб'єкти мають вживати належних заходів, пропорційних характеру їхнього бізнесу, включно з його ризиками та складністю, а також розміру, для ідентифікації та оцінки ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму, яким вони піддаються, а також ризиків невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій, враховуючи принаймні:

(a) змінні ризику, викладені в Додатку I, та фактори ризику, викладені в Додатках II та III;

(b) результати оцінки ризиків на рівні Союзу, проведеної Комісією відповідно до статті 7 Директиви (EU) 2024/1640;

(c) результати національних оцінок ризиків, проведених державами-членами відповідно до статті 8 Директиви (EU) 2024/1640, а також будь-яких відповідних галузевих оцінок ризиків, проведених державами-членами;

(d) релевантну інформацію, опубліковану міжнародними органами зі встановлення стандартів у сфері ПВК/ФТ або, на рівні Союзу, відповідні публікації Комісії чи AMLA;

(e) інформацію про ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, надану компетентними органами;

(f) інформацію про клієнтську базу.

Перед запуском нових продуктів, послуг або бізнес-практик, включно з використанням нових каналів доставки та нових або розвиваючих технологій, у поєднанні з новими або існуючими продуктами та послугами або перед початком надання існуючої послуги чи продукту новому сегменту клієнтів або в новій географічній зоні, зобов'язані суб'єкти мають ідентифікувати та оцінити, зокрема, пов'язані ризики відмивання коштів та фінансування тероризму та вжити належних заходів для управління та пом'якшення цих ризиків.

2. Загальногалузева оцінка ризиків, складена зобов'язаним суб'єктом відповідно до пункту 1, має бути задокументована, підтримуватися в актуальному стані та регулярно переглядатися, зокрема у разі значного впливу внутрішніх або зовнішніх подій на ризики відмивання коштів та фінансування тероризму, пов'язані з діяльністю, продуктами, операціями, каналами доставки, клієнтами або географічними зонами діяльності зобов'язаного суб'єкта. Вона має бути надана наглядовим органам за їхнім запитом.

Загальногалузева оцінка ризиків має бути складена відповідальним за комплаєнс і затверджена керівним органом у його управлінській функції, а за наявності такого органу — доведена до керівного органу у його наглядовій функції.

3. За винятком кредитних установ, фінансових установ, постачальників послуг з краудфандингу та краудфандингових посередників, наглядові органи можуть вирішувати, що індивідуальні задокументовані загальногалузеві оцінки ризиків не потрібні, якщо специфічні ризики, притаманні сектору, є чіткими та зрозумілими.

4. До 10 липня 2026 року AMLA має видати керівні принципи щодо мінімальних вимог до змісту загальногалузевої оцінки ризиків, складеної зобов'язаним суб'єктом відповідно до пункту 1, а також щодо додаткових джерел інформації, які слід враховувати при проведенні такої оцінки.

Стаття 11

Функції комплаєнсу

1. Зобов'язані суб'єкти мають призначити одного члена керівного органу у його управлінській функції, який відповідатиме за забезпечення дотримання цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих будь-яким наглядовим органом («керівник з комплаєнсу»)..

Керівник з комплаєнсу має забезпечити, щоб внутрішні політики, процедури та контролю зобов'язаного суб'єкта відповідали рівню ризику, якому він піддається, та були впроваджені. Керівник з комплаєнсу також має забезпечити наявність достатніх людських і матеріальних ресурсів для цього. Він відповідає за отримання інформації про значні або суттєві недоліки в таких політиках, процедурах і контролях.

Якщо керівний орган у його управлінській функції є колегіальним органом, керівник з комплаєнсу відповідає за надання йому допомоги та консультацій, а також за підготовку рішень, зазначених у цій статті.

2. Зобов'язані суб'єкти мають мати відповідального за комплаєнс, якого призначає керівний орган у його управлінській функції, і який має достатній ієрархічний статус. Ця особа відповідає за політики, процедури та контролю у повсякденній діяльності зобов'язаного суб'єкта щодо вимог ПВК/ФТ, включно з впровадженням цільових фінансових санкцій, і є контактною особою для компетентних органів. Відповідальний за комплаєнс також відповідає за повідомлення про підозрілі операції до ПФР відповідно до статті 69(6).

У випадку зобов'язаних суб'єктів, які підлягають перевіркам їхнього вищого керівництва або бенефіціарних власників відповідно до статті 6 Директиви (EU) 2024/1640 або інших правових

актів Союзу, відповідальні за комплаєнс мають проходити перевірку на відповідність цим вимогам.

За умови виправданості через розмір зобов'язаного суб'єкта та низький ризик його діяльності, зобов'язаний суб'єкт, що є частиною групи, може призначити відповідальним за комплаєнс особу, яка виконує цю функцію в іншому суб'єкті цієї групи.

Відповідального за комплаєнс можна звільнити лише після попереднього повідомлення керівного органу у його управлінській функції. Зобов'язаний суб'єкт має повідомити наглядовий орган про звільнення відповідального за комплаєнс, вказавши, чи стосується це виконання завдань, покладених цим Регламентом. Відповідальний за комплаєнс може за власною ініціативою або за запитом надавати інформацію наглядовому органу щодо свого звільнення. Наглядовий орган може використовувати цю інформацію для виконання своїх завдань відповідно до другого підпункту цього пункту та статті 37(4) Директиви (EU) 2024/1640.

3. Зобов'язані суб'єкти мають забезпечити відповідним ресурсами функції комплаєнсу, включно з персоналом та технологіями, пропорційно до розміру, характеру та ризиків зобов'язаного суб'єкта для ефективного виконання їхніх завдань, а також гарантувати, що особи, відповідальні за ці функції, мають повноваження пропонувати будь-які заходи, необхідні для забезпечення ефективності внутрішніх політик, процедур і контролів зобов'язаного суб'єкта.

4. Зобов'язані суб'єкти мають вживати заходів для захисту відповідального за комплаєнс від репресій, дискримінації та будь-якого іншого несправедливого ставлення, а також щоб рішення відповідального за комплаєнс не підривалися і не зазнавали надмірного впливу комерційних інтересів зобов'язаного суб'єкта.

5. Зобов'язані суб'єкти мають забезпечити, щоб відповідальний за комплаєнс та особа, відповідальна за аудиторську функцію, зазначена в статті 9(2)(b), могли безпосередньо звітувати керівному органу у його управлінській функції, а за наявності такого органу — керівному органу у його наглядовій функції незалежно, а також могли висловлювати занепокоєння та попереджати керівний орган у разі, якщо конкретні ризики впливають або можуть вплинути на зобов'язаний суб'єкт.

Зобов'язані суб'єкти мають забезпечити, щоб особи, які безпосередньо або опосередковано беруть участь у впровадженні цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих наглядовими органами, мали доступ до всієї необхідної інформації та даних для виконання своїх завдань.

6. Керівник з комплаєнсу має регулярно звітувати про впровадження внутрішніх політик, процедур і контролів зобов'язаного суб'єкта керівному органу. Зокрема, керівник з комплаєнсу має щорічно або, за потреби, частіше подавати керівному органу звіт про впровадження внутрішніх політик, процедур і контролів, підготовлений відповідальним за комплаєнс, та інформувати цей орган про результати будь-яких перевірок. Керівник з комплаєнсу має вживати необхідних заходів для своєчасного усунення виявлених недоліків.

7. Якщо характер бізнесу зобов'язаного суб'єкта, включно з його ризиками, складністю та розміром, це виправдовує, функції керівника з комплаєнсу та відповідального за комплаєнс може виконувати одна і та сама фізична особа. Ці функції можуть поєднуватися з іншими функціями.

Якщо зобов'язаний суб'єкт є фізичною особою або юридичною особою, діяльність якої здійснюється лише однією фізичною особою, ця особа несе відповідальність за виконання завдань, передбачених цією статтею.

Стаття 12

Обізнаність щодо вимог

Зобов'язані суб'єкти мають вживати заходів для забезпечення того, щоб їхні працівники або особи на аналогічних посадах, чиї функції цього вимагають, включно з їхніми агентами та дистриб'юторами, були поінформовані про вимоги, що впливають із цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих будь-яким наглядовим органом, а також про загальногалузеву оцінку ризиків, внутрішні політики, процедури та контролю, що діють у зобов'язаному суб'єкті, включно з обробкою персональних даних для цілей цього Регламенту.

Заходи, зазначені в першому абзаці, мають включати участь працівників або осіб на аналогічних посадах, включно з агентами та дистриб'юторами, у спеціальних, безперервних навчальних програмах, які допомагають їм розпізнавати операції, що можуть бути пов'язані з відмиванням коштів або фінансуванням тероризму, та інструктують їх щодо дій у таких випадках. Такі навчальні програми мають відповідати їхнім функціям або діяльності та ризикам відмивання коштів і фінансування тероризму, яким піддається зобов'язаний суб'єкт, і мають бути належним чином задокументовані.

Стаття 13

Доброчесність співробітників

1. Будь-який працівник або особа на аналогічній посаді, включно з агентами та дистриб'юторами, які безпосередньо беруть участь у забезпеченні дотримання зобов'язаним суб'єктом вимог цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих наглядовим органом, має проходити оцінку, пропорційну ризикам, пов'язаним із виконуваними завданнями, зміст якої затверджується відповідальним за комплаєнс, щодо:

(a) індивідуальних навичок, знань та компетентності для ефективного

виконання своїх функцій;

(b) доброї репутації, чесності та доброчесності.

Оцінка, зазначена в першому підпункті, має проводитися до початку виконання діяльності працівником або особою на аналогічній посаді, включно з агентами та дистриб'юторами, та регулярно повторюватися. Інтенсивність подальших оцінок має визначатися на основі покладених на особу завдань та ризиків, пов'язаних із виконуваною функцією.

2. Працівники або особи на аналогічних посадах, включно з агентами та дистриб'юторами, яким доручено завдання, пов'язані з дотриманням зобов'язаним суб'єктом вимог цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих наглядовим органом, мають повідомляти відповідального за комплаєнс про будь-які тісні приватні або професійні зв'язки, встановлені з клієнтами або потенційними клієнтами зобов'язаного суб'єкта, і їм має бути заборонено виконувати будь-які завдання, пов'язані з дотриманням зобов'язаним суб'єктом вимог щодо цих клієнтів.

3. Зобов'язані суб'єкти мають мати процедури для запобігання та управління конфліктами інтересів, які можуть впливати на виконання завдань, пов'язаних із дотриманням зобов'язаним суб'єктом вимог цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих наглядовим органом.

4. Ця стаття не застосовується, якщо зобов'язаний суб'єкт є фізичною особою або юридичною особою, діяльність якої здійснюється лише однією фізичною особою.

Стаття 14

Повідомлення про порушення та захист осіб, які повідомляють про порушення

1. Директива (EU) 2019/1937 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁹⁾ застосовується до повідомлення про порушення цього Регламенту, Регламенту (EU) 2023/1113 та будь-яких адміністративних актів, виданих будь-яким наглядовим органом, а також до захисту осіб, які повідомляють про такі порушення.

2. Зобов'язані суб'єкти мають створити внутрішні канали повідомлення, які відповідають вимогам, встановленим у Директиві (EU) 2019/1937.

3. Пункт 2 не застосовується, якщо зобов'язаний суб'єкт є фізичною особою або юридичною особою, діяльність якої здійснюється лише однією фізичною особою.

Стаття 15

Ситуація з конкретними працівниками

Якщо фізична особа, що належить до будь-якої з категорій, перелічених у статті 3, пункті (3), здійснює професійну діяльність як працівник юридичної особи, вимоги, встановлені цим Регламентом, застосовуються до цієї юридичної особи, а не до фізичної особи.

ЧАСТИНА 2

Положення, що застосовуються до груп

Стаття 16

Загальногрупові вимоги

1. Материнська компанія має забезпечити, щоб вимоги щодо внутрішніх процедур, оцінки ризиків та персоналу, зазначені в Розділі 1 цієї Глави, застосовувалися у всіх філіях і дочірніх підприємствах групи в державах-членах, а для груп, головний офіс яких розташований у Союзі

³⁹ Директива (ЄС) 2019/1937 Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2019 року про захист осіб, які повідомляють про порушення законодавства Союзу (Офіційний вісник L 305, 26.11.2019, с. 17).

— також у третіх країнах. Для цього материнська компанія має провести загальногрупову оцінку ризиків, враховуючи загальногалузеву оцінку ризиків, проведену всіма філіями та дочірніми підприємствами групи, а також встановити і впровадити загальногрупові політики, процедури та контролю, включно із захистом даних та обміном інформацією в межах групи для цілей ПВК/ФТ, а також забезпечити, щоб працівники групи були поінформовані про вимоги, що впливають із цього Регламенту. Зобов'язані суб'єкти в межах групи мають впроваджувати ці загальногрупові політики, процедури та контролю з урахуванням їхніх особливостей та ризиків, яким вони піддаються.

Загальногрупові політики, процедури та контролю та загальногрупові оцінки ризиків, зазначені в першому підпункті, мають включати всі елементи, перелічені відповідно в статтях 9 та 10.

Для цілей першого підпункту, якщо група має установи в кількох державах-членах і, для груп, головний офіс яких розташований у Союзі — у третіх країнах, материнські компанії мають враховувати інформацію, опубліковану органами всіх держав-членів або третіх країн, де розташовані установи групи.

2. На рівні групи мають бути створені функції комплаєнсу. Ці функції мають включати керівника з комплаєнсу на рівні групи та, за виправданості з огляду на діяльність, що здійснюється на рівні групи, відповідального за комплаєнс. Рішення щодо обсягу функцій комплаєнсу має бути задокументоване.

Керівник з комплаєнсу, зазначений у першому підпункті, має регулярно звітувати керівному органу у його управлінській функції материнської компанії про впровадження загальногрупових політик, процедур і контролів. Принаймні один раз на рік керівник з комплаєнсу має подавати керівному органу звіт про впровадження внутрішніх політик, процедур і контролів зобов'язаного суб'єкта, підготовлений відповідальним за комплаєнс, та вживати необхідних заходів для своєчасного усунення виявлених недоліків. Якщо керівний орган у його управлінській функції є колегіальним органом, керівник з комплаєнсу має надавати йому допомогу та консультації, а також готувати рішення, необхідні для впровадження цієї статті.

3. Політики, процедури та контролю, що стосуються обміну інформацією, зазначені в пункті 1, мають вимагати від зобов'язаних суб'єктів у межах групи обмінюватися інформацією, якщо такий обмін є релевантним для цілей належної перевірки клієнтів та управління ризиками відмивання коштів і фінансування тероризму. Обмін інформацією в межах групи має охоплювати, зокрема, ідентифікацію та характеристики клієнта, його бенефіціарних власників або особи, від імені якої діє клієнт, природу та мету ділових відносин і разових операцій, а також підозри, супроводжувані відповідними аналізами, що кошти є доходами від злочинної діяльності або пов'язані з фінансуванням тероризму, які повідомляються до ПФР відповідно до статті 69, якщо інше не передбачено ПФР.

Загальногрупові політики, процедури та контролю не повинні заважати суб'єктам у межах групи, які не є зобов'язаними суб'єктами, надавати інформацію зобов'язаним суб'єктам у межах тієї ж групи, якщо такий обмін є релевантним для дотримання вимог цього Регламенту.

Материнські компанії мають запровадити загальногрупові політики, процедури та контролю, щоб забезпечити, що інформація, обмін якою відбувається відповідно до першого та другого підпунктів, має достатні гарантії щодо конфіденційності, захисту даних та використання інформації, включно з запобіганням її розкриттю.

4. До 10 липня 2026 року AMLA має розробити проекти регуляторних технічних стандартів і подати їх Комісії для прийняття. Ці проекти мають визначати мінімальні вимоги до загальногрупових політик, процедур і контролів, включно з мінімальними стандартами обміну інформацією в межах групи, критеріями ідентифікації материнської компанії у випадках, передбачених у статті 2(1), пункті (42)(b), та умовами, за яких положення цієї статті застосовуються до суб'єктів, що є частиною структур зі спільною власністю, управлінням або комплаєнс-контролем, включно з мережами або партнерствами, а також критеріями ідентифікації материнської компанії в Союзі у таких випадках.

5. Комісії делегується повноваження доповнювати цей Регламент, приймаючи регуляторні технічні стандарти, зазначені в пункті 4 цієї статті, відповідно до статей 49–52 Регламенту (EU) 2024/1620.

Стаття 17

Філії та дочірні компанії в третіх країнах

1. Якщо філії або дочірні підприємства зобов'язаних суб'єктів розташовані в третіх країнах, де мінімальні вимоги ПВК/ФТ є менш суворими, ніж встановлені цим Регламентом, материнська компанія має забезпечити, щоб ці філії або дочірні підприємства дотримувалися вимог цього Регламенту, включно з вимогами щодо захисту даних або еквівалентними.

2. Якщо законодавство третьої країни не дозволяє дотримуватися цього Регламенту, материнська компанія має вжити додаткових заходів для забезпечення ефективного управління ризиком відмивання коштів або фінансування тероризму у філіях і дочірніх підприємствах у цій третій країні та повідомити про ці додаткові заходи наглядові органи своєї держави-члена походження. Якщо наглядові органи держави-члена походження вважають, що додаткові заходи є недостатніми, вони мають вжити додаткових наглядових заходів, включно з вимогою до групи не вступати у жодні ділові відносини, припинити існуючі або не здійснювати операції, або закрити свою діяльність у третій країні.

3. До 10 липня 2026 року AMLA має розробити проекти регуляторних технічних стандартів і подати їх Комісії для прийняття. Ці проекти мають визначати тип додаткових заходів, зазначених у пункті 2 цієї статті, включно з мінімальними діями, які мають бути вжиті зобов'язаними суб'єктами у випадках, коли законодавство третьої країни не дозволяє впроваджувати заходи, передбачені статтею 16, а також додаткові наглядові заходи, необхідні в таких випадках.

4. Комісії делегується повноваження доповнювати цей Регламент, приймаючи регуляторні технічні стандарти, зазначені в пункті 3 цієї статті, відповідно до статей 49–52 Регламенту (EU) 2024/1620.

ЧАСТИНА 3

Аутсорсинг

Стаття 18

Аутсорсинг

1. Зобов'язані суб'єкти можуть передавати на аутсорсинг завдання, що впливають із цього Регламенту, постачальникам послуг. Зобов'язаний суб'єкт має повідомити наглядовий орган про аутсорсинг до початку виконання постачальником послуг відповідних завдань.

2. При виконанні завдань за цією статтею постачальники послуг вважаються частиною зобов'язаного суб'єкта, включно з випадками, коли вони зобов'язані звертатися до центральних реєстрів, зазначених у статті 10 Директиви (EU) 2024/1640, для проведення належної перевірки клієнтів від імені зобов'язаного суб'єкта.

Зобов'язаний суб'єкт залишається повністю відповідальним за будь-які дії або бездіяльність, пов'язані з переданими на аутсорсинг завданнями.

Для кожного переданого завдання зобов'язаний суб'єкт має бути в змозі довести наглядовому органу, що розуміє мету діяльності постачальника послуг і підхід до їх виконання, а також що такі дії зменшують конкретні ризики, яким піддається зобов'язаний суб'єкт.

3. Завдання, передані на аутсорсинг відповідно до пункту 1 цієї статті, не повинні виконуватися таким чином, щоб суттєво погіршувати якість політик і процедур зобов'язаного суб'єкта для дотримання вимог цього Регламенту та Регламенту (EU) 2023/1113, а також контролів, що перевіряють ці політики та процедури. Наступні завдання не можуть бути передані на аутсорсинг за жодних обставин:

- (a) пропозиція та затвердження загальногалузевої оцінки ризиків зобов'язаного суб'єкта відповідно до статті 10(2);
- (b) затвердження внутрішніх політик, процедур і контролів зобов'язаного суб'єкта відповідно до статті 9;
- (c) рішення про ризиковий профіль клієнта;
- (d) рішення про встановлення ділових відносин або проведення разової операції з клієнтом;
- (e) повідомлення ПФР про підозрілі операції відповідно до статті 69 або звіти на основі порогів відповідно до статей 74 і 80, за винятком випадків, коли такі дії передаються іншому зобов'язаному суб'єкту, що належить до тієї ж групи і зареєстрований у тій самій державі-члені;
- (f) затвердження критеріїв виявлення підозрілих або незвичних операцій і дій.

4. Перед передачею завдання на аутсорсинг відповідно до пункту 1 зобов'язаний суб'єкт має переконатися, що постачальник послуг достатньо кваліфікований для виконання переданих завдань.

Якщо зобов'язаний суб'єкт передає завдання на аутсорсинг, він має забезпечити, щоб постачальник послуг, а також будь-який подальший субпостачальник, застосовували політики та процедури, прийняті зобов'язаним суб'єктом. Умови виконання таких завдань мають бути викладені у письмовій угоді між зобов'язаним суб'єктом і постачальником послуг. Зобов'язаний суб'єкт має проводити регулярні перевірки для підтвердження ефективного

впровадження таких політик і процедур постачальником послуг. Частота таких перевірок має визначатися залежно від критичності переданих завдань.

5. Зобов'язані суб'єкти мають забезпечити, щоб аутсорсинг не здійснювався таким чином, що суттєво ускладнює можливість наглядових органів контролювати та відстежувати дотримання зобов'язаним суб'єктом вимог цього Регламенту та Регламенту (EU) 2023/1113.

6. Відхиляючись від пункту 1, зобов'язані суб'єкти не повинні передавати на аутсорсинг завдання, що впливають із вимог цього Регламенту, постачальникам послуг, які проживають або зареєстровані в третіх країнах, визначених відповідно до Розділу 2 Глави III, якщо не виконуються всі наступні умови:

- (a) зобов'язаний суб'єкт передає завдання виключно постачальнику послуг, який є частиною тієї ж групи;
- (b) група застосовує політики та процедури ПВК/ФТ, заходи належної перевірки клієнтів та правила ведення обліку, які повністю відповідають цьому Регламенту або еквівалентним правилам у третіх країнах;
- (c) ефективне впровадження вимог, зазначених у пункті (b) цього пункту, контролюється на рівні групи наглядовим органом держави-члена походження відповідно до Глави IV Директиви (EU) 2024/1640.

7. Відхиляючись від пункту 3, якщо колективне інвестиційне підприємство не має правоздатності або має лише раду директорів і делегувало обробку підписок та збір коштів, як визначено в статті 4, пункті (25) Директиви (EU) 2015/2366, від інвесторів іншому суб'єкту, воно може передати на аутсорсинг завдання, зазначені в пункті 3, підпунктах (c), (d) та (e), одному зі своїх постачальників послуг.

Передача на аутсорсинг, зазначена в першому підпункті цього пункту, може відбуватися лише після того, як колективне інвестиційне підприємство повідомить про намір передати завдання наглядовому органу відповідно до пункту 1, і наглядовий орган схвалить такий аутсорсинг, враховуючи:

- (a) ресурси, досвід і знання постачальника послуг у сфері запобігання відмиванню коштів та фінансуванню тероризму;
- (b) знання постачальника послуг про типи діяльності або операцій, що здійснюються колективним інвестиційним підприємством.

8. До 10 липня 2027 року AMLA має видати керівні принципи, адресовані зобов'язаним суб'єктам, щодо:

- (a) встановлення аутсорсингових відносин, включно з будь-якими подальшими аутсорсинговими відносинами, відповідно до цієї статті, їхнього управління та процедур моніторингу виконання функцій постачальником послуг, зокрема функцій, які вважаються критичними;
- (b) ролей і відповідальності зобов'язаного суб'єкта та постачальника послуг у рамках аутсорсингової угоди;

- (с) наглядових підходів до аутсорсингу, а також очікувань нагляду щодо аутсорсингу критичних функцій.

ГЛАВА III

НАЛЕЖНА ПЕРЕВІРКА КЛІЄНТІВ

ЧАСТИНА 1

Загальні положення

Стаття 19

Застосування заходів належної перевірки клієнтів

1. Зобов'язані суб'єкти мають застосовувати заходи належної перевірки клієнтів у будь-яких із наступних випадків:
 - (a) при встановленні ділових відносин;
 - (b) при здійсненні разової операції на суму не менше 10 000 євро або еквівалент у національній валюті, незалежно від того, чи здійснюється операція одноразово чи через пов'язані операції, або на суму нижчу, встановлену відповідно до пункту 9;
 - (c) при участі у створенні юридичної особи, заснуванні правового утворення або, для зобов'язаних суб'єктів, зазначених у статті 3, пунктах (3)(a), (b) або (c), при передачі права власності на юридичну особу, незалежно від вартості операції;
 - (d) при наявності підозри на відмивання коштів або фінансування тероризму, незалежно від будь-яких відступлень, звільнень або порогів;
 - (e) при сумнівах щодо достовірності або адекватності раніше отриманих даних ідентифікації клієнта;
 - (f) при сумнівах, чи є особа, з якою вони взаємодіють, клієнтом або уповноваженою особою, що діє від імені клієнта.
2. Крім випадків, зазначених у пункті 1, кредитні установи та фінансові установи, за винятком постачальників послуг з криптоактивами, мають застосовувати заходи належної перевірки клієнтів при ініціюванні або виконанні разової операції, що є переказом коштів, як визначено в статті 3, пункті (9) Регламенту (EU) 2023/1113, на суму не менше 1 000 євро або еквівалент у національній валюті, незалежно від того, чи здійснюється операція одноразово чи через пов'язані операції.
3. Відступаючи від пункту 1, підпункту (b), постачальники послуг з криптоактивами мають:
 - (a) застосовувати заходи належної перевірки клієнтів при здійсненні разової операції на суму не менше 1 000 євро або еквівалент у національній валюті, незалежно від того, чи здійснюється операція одноразово чи через пов'язані операції;

(b) застосовувати принаймні заходи належної перевірки клієнтів, зазначені в статті 20(1), підпункті (a), при здійсненні разової операції на суму менше 1 000 євро або еквівалент у національній валюті, незалежно від того, чи здійснюється операція одноразово чи через пов'язані операції.

4. Відступаючи від пункту 1, підпункту (b), зобов'язані суб'єкти мають застосовувати принаймні заходи належної перевірки клієнтів, зазначені в статті 20(1), підпункті (a), при здійсненні разової готівкової операції на суму не менше 3 000 євро або еквівалент у національній валюті, незалежно від того, чи здійснюється операція одноразово чи через пов'язані операції.

Перший підпункт цього пункту не застосовується, якщо держави-члени встановили, відповідно до статті 80(2) і (3), ліміт на великі готівкові платежі у розмірі 3 000 євро або менше, або еквівалент у національній валюті, за винятком випадків, передбачених у пункті 4, підпункті (b) цієї статті.

5. Крім випадків, зазначених у пункті 1, постачальники послуг у сфері азартних ігор мають застосовувати заходи належної перевірки клієнтів при виплаті виграшів, розміщенні ставок або в обох випадках, коли здійснюються операції на суму не менше 2 000 євро або еквівалент у національній валюті, незалежно від того, чи здійснюється операція одноразово чи через пов'язані операції.

6. Для цілей цього Розділу зобов'язані суб'єкти мають вважати своїми клієнтами такі особи:

(a) у випадку зобов'язаних суб'єктів, зазначених у статті 3, пунктах (3)(e), (f) та (i), а також осіб, які займаються торгівлею товарами високої вартості, як зазначено в статті 3, пункті (3)(j), крім їх безпосередніх клієнтів — постачальника товарів;

(b) у випадку нотаріусів, адвокатів та інших незалежних юридичних професіоналів, які посередничають у операції, і за умови, що вони є єдиними нотаріусом, адвокатом або іншим незалежним юридичним професіоналом, що є посередником в цій операції — обидві сторони операції;

(c) у випадку агентів з нерухомості — обидві сторони операції;

(d) у випадку послуг ініціювання платежів, що надаються постачальниками послуг ініціювання платежів — торговець;

(e) у випадку постачальників послуг краудфіндингу та краудфіндингових посередників — фізична або юридична особа, яка шукає фінансування, та фізична або юридична особа, яка надає фінансування через краудфіндингову платформу.

7. Наглядові органи можуть безпосередньо або у співпраці з іншими органами в цій державі-члені звільняти зобов'язані суб'єкти повністю або частково від застосування заходів належної перевірки клієнтів, зазначених у статті 20(1), пунктах (a), (b) та (c), щодо електронних грошей на підставі доведеного низького ризику, зумовленого характером продукту, за умови виконання всіх наступних умов зменшення ризиків:

(a) платіжний інструмент не підлягає повторному поповненню, а збережена електронна сума не перевищує 150 євро або еквівалент у національній валюті;

- (b) платіжний інструмент використовується виключно для купівлі товарів або послуг, що надаються емітентом або в межах мережі постачальників послуг;
- (c) платіжний інструмент не пов'язаний з платіжним рахунком і не дозволяє обмінювати збережену суму на готівку або криптоактиви;
- (d) емітент здійснює достатній моніторинг операцій або ділових відносин для виявлення незвичних або підозрілих операцій.

8. Постачальники послуг у сфері азартних ігор можуть виконувати свої зобов'язання щодо застосування заходів належної перевірки клієнтів, зазначених у статті 20(1), пункті (а), шляхом ідентифікації клієнта та перевірки його особи при вході до казино або інших фізичних закладів азартних ігор, за умови наявності систем, що дозволяють відносити операції до конкретних клієнтів.

9. До 10 липня 2026 року AMLA має розробити проекти регуляторних технічних стандартів і подати їх Комісії для прийняття. Ці проекти мають визначати:

- (a) зобов'язані суб'єкти, сектори або операції, пов'язані з підвищеним ризиком відмивання коштів та фінансування тероризму, для яких застосовується нижчий поріг вартості, ніж встановлений у пункті 1, підпункті (b);
- (b) відповідні значення для разових операцій;
- (c) критерії, які слід враховувати при ідентифікації разових операцій та ділових відносин;
- (d) критерії для ідентифікації пов'язаних операцій.

При розробці проектів регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпункті, AMLA має належним чином враховувати рівні ризиків, притаманні бізнес-моделям різних типів зобов'язаних суб'єктів, а також оцінку ризиків на рівні Союзу, проведену Комісією відповідно до статті 7 Директиви (EU) 2024/1640.

10. Комісії делегується повноваження доповнювати цей Регламент, приймаючи регуляторні технічні стандарти, зазначені в пункті 9 цієї статті, відповідно до статей 49–52 Регламенту (EU) 2024/1620.

Стаття 20

Заходи належної перевірки

1. З метою проведення належної перевірки клієнтів зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати всі такі заходи:

- (a) ідентифікація клієнта та перевірка його особи;
- (b) ідентифікація кінцевих бенефіціарних власників та вжиття обґрунтованих заходів для перевірки їхньої особи, щоб зобов'язаний суб'єкт був переконаний, що він знає, хто є кінцевим бенефіціарним власником, і розуміє структуру власності та контролю клієнта;

- (c) оцінка та, за необхідності, отримання інформації та розуміння мети і передбачуваного характеру ділових відносин або окремих операцій;
- (d) перевірка, чи підпадають клієнт або кінцеві бенефіціарні власники під дію цільових фінансових санкцій, а у випадку, коли клієнт або сторона юридичної домовленості є юридичною особою, чи контролюють цю юридичну особу фізичні або юридичні особи, які підпадають під дію цільових фінансових санкцій, або чи мають вони більше 50% майнових прав цієї юридичної особи або контрольний пакет у ній, індивідуально чи колективно;
- (e) оцінка та, за необхідності, отримання інформації про характер діяльності клієнтів, включаючи, у випадку підприємств, чи здійснюють вони діяльність, або про їхню роботу чи заняття;
- (f) проведення постійного моніторингу ділових відносин, включаючи вивчення операцій, здійснюваних протягом усього періоду ділових відносин, щоб забезпечити відповідність здійснюваних операцій знанням зобов'язаного суб'єкта про клієнта, бізнес та профіль ризику, включаючи, за необхідності, джерело коштів;
- (g) визначення, чи є клієнт, кінцевий бенефіціарний власник клієнта та, де це доречно, особа, від імені або на користь якої здійснюється операція або діяльність, політично значущою особою, членом сім'ї або особою, яка, як відомо, є тісно пов'язаною з політично значущою особою;
- (h) якщо операція або діяльність здійснюється від імені або на користь фізичних осіб, інших ніж клієнт, ідентифікація та перевірка особи цих фізичних осіб;
- (i) перевірка того, що будь-яка особа, яка стверджує, що діє від імені клієнта, має на це повноваження, та ідентифікація і перевірка її особи.

2. Зобов'язані суб'єкти визначають обсяг заходів, зазначених у пункті 1, на основі індивідуального аналізу ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму з урахуванням конкретних характеристик клієнта та ділових відносин або окремої операції, а також з урахуванням оцінки ризиків на рівні всього бізнесу зобов'язаним суб'єктом відповідно до статті 10 та змінних ризику відмивання коштів та фінансування тероризму, викладених у Додатку I, а також факторів ризику, викладених у Додатках II та III.

Якщо зобов'язані суб'єкти виявляють підвищений ризик відмивання коштів або фінансування тероризму, вони повинні застосовувати посилені заходи належної перевірки відповідно до Частини 4 цієї Глави. У випадках виявлення ситуацій з нижчим ризиком зобов'язані суб'єкти можуть застосовувати спрощені заходи належної перевірки відповідно до Частини 3 цієї Глави.

3. До 10 липня 2026 року AMLA має видати керівні принципи щодо змінних ризику та факторів ризику, які мають враховуватися зобов'язаними суб'єктами при встановленні ділових відносин або здійсненні окремих операцій.

4. Зобов'язані суб'єкти повинні завжди мати можливість продемонструвати своїм наглядовим органам, що вжиті заходи є відповідними з огляду на виявлені ризики відмивання коштів та фінансування тероризму.

Неможливість виконання вимоги щодо застосування заходів належної перевірки клієнтів

1. Якщо зобов'язаний суб'єкт не може виконати вимогу щодо застосування заходів належної перевірки клієнтів, встановлених у статті 20(1), він повинен утриматися від здійснення операції або встановлення ділових відносин, а також припинити ділові відносини та розглянути можливість повідомлення про підозрілу операцію до ПФР стосовно клієнта відповідно до статті 69.

Припинення ділових відносин відповідно до першого підпункту цього пункту не забороняє отримання коштів, як визначено в статті 4, пункт (25) Директиви (ЄС) 2015/2366, що належать зобов'язаному суб'єкту.

Якщо зобов'язаний суб'єкт має обов'язок захищати активи свого клієнта, припинення ділових відносин не слід розуміти як вимогу щодо відчуження активів клієнта.

У випадку договорів страхування життя, зобов'язані суб'єкти повинні, за необхідності, як альтернативний захід до припинення ділових відносин, утриматися від виконання операцій для клієнта, включаючи виплати вигодонабувачам, доки не будуть виконані заходи належної перевірки клієнтів, встановлені в статті 20(1).

2. Пункт 1 не застосовується до нотаріусів, адвокатів, інших незалежних юристів, аудиторів, зовнішніх бухгалтерів та податкових консультантів, тією мірою, якою ці особи встановлюють правове становище свого клієнта або виконують завдання захисту чи представництва цього клієнта в судових провадженнях або стосовно них, включаючи надання консультацій щодо ініціювання або уникнення таких проваджень.

Перший підпункт не застосовується, коли зобов'язані суб'єкти, зазначені в ньому:

- (a) беруть участь у відмиванні коштів, його предикатних злочинах або фінансуванні тероризму;
- (b) надають юридичні консультації з метою відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму; або
- (c) знають, що клієнт звертається за юридичною консультацією з метою відмивання коштів, його предикатних злочинів або фінансування тероризму; таке розуміння або мета можуть бути визначені з об'єктивних фактичних обставин.

3. Зобов'язані суб'єкти повинні вести облік дій, вжитих для виконання вимоги щодо застосування заходів належної перевірки клієнтів, включаючи записи про прийняті рішення та відповідні підтверджуючі документи та обґрунтування. Документи, дані або інформація, що зберігаються зобов'язаним суб'єктом, повинні оновлюватися щоразу, коли належна перевірка клієнта переглядається відповідно до статті 26.

Обов'язок вести облік, передбачений у першому підпункті цього пункту, також застосовується до ситуацій, коли зобов'язані суб'єкти відмовляються вступати в ділові відносини, припиняють ділові відносини або застосовують альтернативні заходи відповідно до пункту 1.

4. До 10 липня 2027 року AMLA має видати спільні керівні принципи з Європейським банківським органом щодо заходів, які можуть бути вжиті кредитними установами та фінансовими установами для забезпечення дотримання правил ПВК/ФТ при виконанні вимог Директиви 2014/92/ЄС, у тому числі стосовно ділових відносин, які найбільше зазнають впливу практик зниження ризиків.

*Стаття 22***Ідентифікація та перевірка особи клієнтів та кінцевих бенефіціарних власників**

1. За винятком випадків меншого рівня ризику, до яких застосовуються заходи відповідно до Частини 3, та незалежно від застосування додаткових заходів у випадках вищого рівня ризику відповідно до Частини 4, зобов'язані суб'єкти повинні отримати принаймні таку інформацію для ідентифікації клієнта, будь-якої особи, яка стверджує, що діє від імені клієнта, та фізичних осіб, від імені або на користь яких здійснюється операція або діяльність:

(a) для фізичної особи:

- (i) усі імена та прізвища;
- (ii) місце та повна дата народження;
- (iii) громадянства, або відсутності громадянства та статус біженця чи додатковий захист, де це застосовно, та національний ідентифікаційний номер, де це застосовується;
- (iv) звичне місце проживання або, якщо немає фіксованої адреси проживання з законним перебуванням у Союзі, поштова адреса, за якою можна зв'язатися з фізичною особою, та, за наявності, ідентифікаційний податковий номер;

(b) для юридичної особи:

- (i) правова форма та назва юридичної особи;
- (ii) адреса зареєстрованого або офіційного офісу та, якщо відрізняється, основне місце діяльності, а також країна заснування;
- (iii) імена законних представників юридичної особи, а також, за наявності, реєстраційний номер, ідентифікаційний податковий номер та Ідентифікатор юридичної особи;
- (iv) імена осіб, які володіють акціями або займають посаду директора в номінальній формі, включаючи посилання на їхній статус як номінальних акціонерів або директорів.

(c) для довірчого керуючого прямого трасту або особи, яка займає еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні:

- (i) основна інформація про правове утворення; однак, щодо активів, які утримуються в правовому утворенні або управляються через нього, повинні бути ідентифіковані лише ті активи, якими слід управляти в контексті ділових відносин або окремої операції;
- (ii) адреса проживання довірчих власників або осіб, які займають еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, та, якщо відрізняється, місце, звідки здійснюється управління прямим трастом або подібним правовим утворенням, повноваження, які регулюють та зобов'язують правове утворення, а також, за наявності, ідентифікаційний податковий номер та Ідентифікатор юридичної особи;

(d) для інших організацій, які мають правоздатність відповідно до національного законодавства:

- (i) назва, адреса зареєстрованого офісу або його відповідника;
- (ii) імена осіб, уповноважених представляти організацію, а також, де це застосовно, правова форма, ідентифікаційний податковий номер, реєстраційний номер, Ідентифікатор юридичної особи та установчі документи або їх відповідник.

2. З метою ідентифікації кінцевого бенефіціарного власника юридичної особи або правового утворення, зобов'язані суб'єкти повинні збирати інформацію, зазначену в пункті (а) другого підпункту статті 62(1).

Якщо після вичерпання всіх можливих засобів ідентифікації не виявлено фізичних осіб як кінцевих бенефіціарних власників, або якщо є сумніви, що ідентифіковані особи є кінцевими бенефіціарними власниками, зобов'язані суб'єкти повинні зафіксувати, що кінцевого бенефіціарного власника не було ідентифіковано, та ідентифікувати всіх фізичних осіб, які займають посади вищих керівних посадових осіб у юридичній особі, та перевірити їхню особу.

Якщо виконання перевірки особи, зазначеної у другому підпункті, може попередити клієнта про те, що зобов'язаний суб'єкт має сумніви щодо кінцевого бенефіціарного власника юридичної особи, зобов'язаний суб'єкт повинен утриматися від перевірки особи вищих керівних посадових осіб, а натомість зафіксувати кроки, вжиті для встановлення особи кінцевих бенефіціарних власників та вищих керівних посадових осіб. Зобов'язані суб'єкти повинні вести облік вжитих дій, а також труднощів, з якими вони зіткнулися під час процесу ідентифікації, що призвели до звернення до ідентифікації вищої керівної посадової особи.

3. Кредитні установи та фінансові установи повинні отримувати інформацію для ідентифікації та перевірки особи фізичних або юридичних осіб, які використовують будь-який віртуальний IBAN, який вони випускають, та пов'язаний банківський або платіжний рахунок.

Кредитна установа або фінансова установа, яка обслуговує банківський або платіжний рахунок, на який віртуальний IBAN, випущений іншою кредитною установою або фінансовою установою, перенаправляє платежі, повинна забезпечити можливість отримання від установи, що випускає віртуальний IBAN, інформації, що ідентифікує та перевіряє особу фізичної особи, яка використовує цей віртуальний IBAN, без затримки та в будь-якому випадку протягом 5 робочих днів з моменту запиту цієї інформації.

4. У випадку вигодонабувачів трастів або подібних правових суб'єктів чи утворень, які визначені за певними характеристиками або класом, зобов'язаний суб'єкт повинен отримати достатню інформацію про вигодонабувача, щоб мати можливість встановити особу вигодонабувача на момент виплати або на момент здійснення вигодонабувачем своїх набутих прав.

5. У випадку дискреційних трастів, зобов'язаний суб'єкт повинен отримати достатню інформацію про об'єкти повноважень та осіб, які отримують права за замовчуванням, щоб мати можливість встановити особу вигодонабувача на момент здійснення довірчими керуючими своїх дискреційних повноважень, або на момент, коли особи, які отримують права за замовчуванням, стають вигодонабувачами через нездійснення довірчими керуючими своїх дискреційних повноважень.

6. Зобов'язані суб'єкти повинні отримати інформацію, документи та дані, необхідні для перевірки особи клієнта та будь-якої особи, яка стверджує, що діє від їхнього імені, за допомогою одного з таких засобів:

- (a) подання документа, що посвідчує особу, паспорта або його відповідника та, де це доречно, отримання інформації з надійних та незалежних джерел, до яких здійснюється прямий доступ або яка надається клієнтом;
- (b) використання засобів електронної ідентифікації, які відповідають вимогам Регламенту (ЄС) № 910/2014 щодо рівнів гарантії "суттєвого" або "високого" та відповідних кваліфікованих довірчих послуг, як встановлено в цьому Регламенті.

7. Зобов'язані суб'єкти повинні перевіряти особу кінцевого бенефіціарного власника та, де це доречно, осіб, від імені або на користь яких здійснюється операція або діяльність, одним із таких способів:

- (a) відповідно до пункту 6;
- (b) шляхом вжиття обґрунтованих заходів для отримання необхідної інформації, документів та даних від клієнта або інших надійних джерел, включаючи публічні реєстри, крім центральних реєстрів.

Зобов'язані суб'єкти повинні визначити обсяг інформації, яку слід використовувати, з урахуванням ризиків, які становлять окрема операція або ділові відносини та кінцевий бенефіціарний власник, включаючи ризики, пов'язані зі структурою власності.

На додаток до засобів перевірки, викладених у першому підпункті цього пункту, зобов'язані суб'єкти повинні перевіряти інформацію про кінцевих бенефіціарних власників шляхом звернення до центральних реєстрів.

Стаття 23

Строки перевірки особи клієнта та кінцевого бенефіціарного власника

1. Перевірка особи клієнта, кінцевого бенефіціарного власника та будь-яких осіб відповідно до пунктів (h) та (i) статті 20(1), повинна відбуватися до встановлення ділових відносин або здійснення окремої операції. Такий обов'язок не застосовується до ситуацій меншого рівня ризику відповідно до Частини 3 цієї Глави, за умови, що менший рівень ризику виправдовує відстрочення такої перевірки.

Для агентів з нерухомості перевірка, зазначена в першому підпункті, повинна здійснюватися після прийняття пропозиції продавцем або орендодавцем, і в усіх випадках до передачі будь-яких коштів або майна.

2. Як відступ від пункту 1, перевірка особи клієнта та кінцевого бенефіціарного власника може бути завершена під час встановлення ділових відносин, якщо це необхідно для того, щоб не переривати нормальне ведення бізнесу, і де існує незначний ризик відмивання коштів або фінансування тероризму. У таких ситуаціях ці процедури повинні бути завершені якомога швидше після початкового контакту.

3. Як відступ від пункту 1 цієї статті, кредитна установа або фінансова установа може відкрити рахунок, включаючи рахунки, які дозволяють операції з цінними паперами, що можуть бути необхідні клієнту, за умови, що існують адекватні гарантії для забезпечення того,

щоб операції не здійснювалися клієнтом або від його імені, доки не буде отримано повне дотримання заходів належної перевірки клієнта, встановлених у пунктах (a) та (b) статті 20(1).

4. При встановленні нових ділових відносин з юридичною особою або довірчим керуючим прямо вираженого трасту, або особою, яка займає еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, зазначеному в статтях 51, 57, 58, 61 та 67, та які підлягають реєстрації інформації про кінцевого бенефіціарного власника відповідно до статті 10 Директиви (ЄС) 2024/1640, зобов'язані суб'єкти повинні зібрати дійсне підтвердження реєстрації або нещодавно виданий витяг з реєстру, що підтверджує дійсність реєстрації.

Стаття 24

Повідомлення про розбіжності з інформацією, що міститься в реєстрах кінцевих бенефіціарних власників

1. Зобов'язані суб'єкти повинні повідомляти центральним реєстрам про будь-які розбіжності, які вони виявляють між інформацією, доступною в центральних реєстрах, та інформацією, яку вони збирають відповідно до статті 20(1), пункт (b), та статті 22(7).

Розбіжності, зазначені в першому підпункті, повинні бути повідомлені без необгрунтованої затримки та, в будь-якому випадку, протягом 14 календарних днів після їх виявлення. При повідомленні про такі розбіжності зобов'язані суб'єкти повинні супроводжувати свої повідомлення інформацією, яку вони отримали, що вказує на розбіжність, та кого вони вважають кінцевими бенефіціарними власниками та, де це застосовно, номінальними акціонерами та номінальними директорами, і чому.

2. Як відступ від пункту 1, зобов'язані суб'єкти можуть утриматися від повідомлення про розбіжності до центрального реєстру та можуть натомість запитати додаткову інформацію від клієнтів, якщо виявлені розбіжності:

- (a) обмежуються друкарськими помилками, різними способами транслітерації або незначними неточностями, які не впливають на ідентифікацію кінцевих бенефіціарних власників або їхню посаду; або
- (b) є результатом застарілих даних, але кінцеві бенефіціарні власники відомі зобов'язаному суб'єкту з іншого надійного джерела, і немає підстав для підозри, що існує намір приховати будь-яку інформацію.

Якщо зобов'язаний суб'єкт дійде висновку, що інформація про кінцевого бенефіціарного власника в центральному реєстрі є неправильною, він повинен запропонувати клієнту подати правильну інформацію до центрального реєстру відповідно до статей 63, 64 та 67 без необгрунтованої затримки та, в будь-якому випадку, протягом 14 календарних днів.

Цей пункт не застосовується до випадків вищого рівня ризику, до яких застосовуються заходи відповідно до Частини 4 цієї Глави.

3. Якщо клієнт не подав правильну інформацію протягом строку, зазначеного в другий підпункті пункту 2, зобов'язаний суб'єкт повинен повідомити про розбіжність до центрального реєстру відповідно до другого підпункту пункту 1.

4. Ця стаття не застосовується до нотаріусів, адвокатів, інших незалежних юристів, аудиторів, зовнішніх бухгалтерів та податкових консультантів стосовно інформації, яку вони отримують від клієнта або про клієнта під час встановлення правового становища цього клієнта або виконання свого завдання захисту чи представництва цього клієнта в судових провадженнях або стосовно них, включаючи надання консультацій щодо ініціювання або уникнення таких проваджень, незалежно від того, чи така інформація отримана до, під час або після таких проваджень.

Однак вимоги цієї статті застосовуються, коли зобов'язані суб'єкти, зазначені в першому підпункті цього пункту, надають юридичні консультації в будь-якій із ситуацій, охоплених другим підпунктом статті 21(2).

Стаття 25

Визначення мети та передбачуваного характеру ділових відносин або окремої операції

До встановлення ділових відносин або здійснення окремої операції зобов'язаний суб'єкт повинен переконатися, що він розуміє їхню мету та передбачуваний характер. З цією метою зобов'язаний суб'єкт, за необхідності, отримує інформацію щодо:

- (a) мети та економічного обґрунтування окремої операції або ділових відносин;
- (b) орієнтовного обсягу передбачуваної діяльності;
- (c) джерела коштів;
- (d) призначення коштів;
- (e) виду підприємницької діяльності або професії клієнта.

Для цілей пункту (a) цієї статті зобов'язані суб'єкти, на які поширюється дія статті 74, повинні збирати інформацію для визначення, чи передбачене використання товарів високої вартості, зазначених у цій статті, має комерційний чи некомерційний характер.

Стаття 26

Постійний моніторинг ділових відносин та моніторинг операцій, що здійснюються клієнтами

1. Зобов'язані суб'єкти здійснюють постійний моніторинг ділових відносин, включаючи операції, що здійснюються клієнтом протягом усього періоду ділових відносин, щоб забезпечити відповідність цих операцій знанням зобов'язаного суб'єкта про клієнта, його підприємницьку діяльність та профіль ризику, а за необхідності — інформації про походження та призначення коштів, а також для виявлення операцій, які підлягають більш ретельній оцінці відповідно до статті 69(2).

Якщо ділові відносини охоплюють більше одного продукту або послуги, зобов'язані суб'єкти повинні забезпечити, щоб заходи належної перевірки клієнтів охоплювали всі ці продукти та послуги.

Якщо зобов'язані суб'єкти, що входять до групи, мають ділові відносини з клієнтами, які також є клієнтами інших суб'єктів цієї групи, незалежно від того, чи є ці суб'єкти зобов'язаними суб'єктами або підприємствами, на які не поширюються вимоги ПВК/ФТ, вони повинні враховувати інформацію, що стосується цих інших ділових відносин, для цілей моніторингу ділових відносин із власними клієнтами.

2. У межах постійного моніторингу, зазначеного в пункті 1, зобов'язані суб'єкти повинні забезпечити актуальність відповідних документів, даних або інформації про клієнта.

У межах постійного моніторингу, зазначеного в пункті 1, зобов'язані суб'єкти повинні забезпечити актуальність відповідних документів, даних або інформації про клієнта:

- (a) для клієнтів вищого рівня ризику, до яких застосовуються заходи відповідно до Частини 4 цієї Глави, — 1 рік;
- (b) для всіх інших клієнтів — 5 років.

3. На додаток до вимог, викладених у пункті 2, зобов'язані суб'єкти повинні переглядати та, за необхідності, оновлювати інформацію про клієнта у разі:

- (a) зміни відповідних обставин клієнта;
- (b) наявності юридичного обов'язку зобов'язаного суб'єкта протягом відповідного календарного року зв'язатися з клієнтом з метою перегляду будь-якої релевантної інформації щодо кінцевих бенефіціарних власників або для виконання Директиви Ради 2011/16/ЄС⁽⁴⁰⁾;
- (c) якщо зобов'язаний суб'єкт дізнається про релевантний факт, що стосується клієнта.

4. На додаток до постійного моніторингу, зазначеного в пункті 1 цієї статті, зобов'язані суб'єкти повинні регулярно перевіряти, чи виконуються умови, встановлені у статті 20(1), пункт (d). Частота такої перевірки повинна відповідати рівню ризику невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій, якому піддається зобов'язаний суб'єкт та відповідні ділові відносини.

Для кредитних установ та фінансових установ перевірка, зазначена в першому підпункті, також здійснюється при кожному новому призначенні щодо цільових фінансових санкцій.

Вимоги цього пункту не замінюють обов'язку застосовувати цільові фінансові санкції або суворіші вимоги, встановлені іншими актами права Союзу чи національним законодавством щодо перевірки клієнтської бази за списками цільових фінансових санкцій.

5. До 10 липня 2026 року AMLA має видати керівні принципи щодо постійного моніторингу ділових відносин та моніторингу операцій, що здійснюються в межах таких відносин.

⁴⁰ Директива Ради 2011/16/ЄС від 15 лютого 2011 року про адміністративне співробітництво у сфері оподаткування та скасування Директиви 77/799/ЄЕС (OJ L 64, 11.3.2011, с. 1).

*Стаття 27***Тимчасові заходи щодо клієнтів, на яких поширюються фінансові санкції ООН**

1. Стосовно клієнтів, які підпадають під фінансові санкції ООН, або які контролюються фізичними чи юридичними особами або суб'єктами, на яких поширюються фінансові санкції ООН, або в яких фізичні чи юридичні особи або суб'єкти, на яких поширюються фінансові санкції ООН, мають понад 50 % прав власності або контрольний пакет акцій, як індивідуально, так і сукупно, зобов'язані суб'єкти повинні зберігати записи про:

(a) кошти або інші активи, якими вони управляють для клієнта на момент оприлюднення фінансових санкцій ООН;

(b) операції, які клієнт намагався здійснити;

(c) операції, здійснені для клієнта.

2. Зобов'язані суб'єкти застосовують цю статтю з моменту оприлюднення фінансових санкцій ООН і до моменту застосування відповідних цільових фінансових санкцій у Союзі.

*Стаття 28***Регуляторні технічні стандарти щодо інформації, необхідної для здійснення належної перевірки клієнта**

1. До 10 липня 2026 року AMLA має розробити проєкт регуляторних технічних стандартів і подати його на затвердження Комісії. Ці проєкти регуляторних технічних стандартів повинні визначати:

(a) вимоги, що застосовуються до зобов'язаних суб'єктів відповідно до статті 20, та інформацію, яку необхідно збирати для здійснення стандартної, спрощеної та посиленої належної перевірки відповідно до статей 22 і 25 та статей 33(1) і 34(4), включаючи мінімальні вимоги у ситуаціях нижчого рівня ризику;

(b) види заходів спрощеної належної перевірки, які зобов'язані суб'єкти можуть застосовувати у ситуаціях нижчого ризику відповідно до статті 33(1) цього Регламенту, включаючи заходи, застосовні до окремих категорій зобов'язаних суб'єктів, продуктів або послуг, з урахуванням результатів оцінки ризику на рівні Союзу, проведеної Комісією відповідно до статті 7 Директиви (ЄС) 2024/1640;

(c) фактори ризику, пов'язані з характеристиками інструментів електронних грошей, які мають враховувати наглядові органи при визначенні обсягу звільнення відповідно до статті 19(7);

(d) надійні та незалежні джерела інформації, які можуть використовуватися для перевірки ідентифікаційних даних фізичних або юридичних осіб для цілей статті 22(6) і (7);

(e) перелік атрибутів, якими повинні володіти засоби електронної ідентифікації та відповідні кваліфіковані довірчі послуги, зазначені у пункті (b) статті 22(6), для виконання вимог пунктів (a) і (b) статті 20(1), у випадку стандартної, спрощеної та посиленої належної перевірки.

2. Вимоги та заходи, зазначені у підпунктах (а) і (b) пункту 1, повинні ґрунтуватися на таких критеріях:

- (a) притаманний ризик, пов'язаний із наданою послугою;
- (b) ризики, пов'язані з категоріями клієнтів;
- (c) характер, сума та повторюваність операції;
- (d) канали, які використовуються для здійснення ділових відносин або окремої операції.

3. AMLA регулярно переглядає регуляторні технічні стандарти та, за необхідності, готує і подає Комісії проєкт щодо їх оновлення, серед іншого, для врахування інновацій та технологічного розвитку.

4. Комісія наділена повноваженнями доповнювати цей Регламент шляхом прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у пунктах 1 і 3 цієї статті, відповідно до статей 49–52 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

Частина 2

Політика щодо третіх країн та загрози відмивання грошей і фінансування тероризму з-за меж Союзу

Стаття 29

Визначення третіх країн із суттєвими стратегічними недоліками у їхніх національних режимах ПВК/ФТ

1. Треті країни із суттєвими стратегічними недоліками у їхніх національних режимах ПВК/ФТ визначаються Комісією та позначаються як «треті країни з високим ступенем ризику» ('high-risk third countries').
2. Для визначення таких третіх країн Комісія наділена повноваженнями приймати делеговані акти відповідно до статті 85 для доповнення цього Регламенту, якщо:
 - (a) виявлено суттєві стратегічні недоліки у правовій та інституційній системі ПВК/ФТ третьої країни;
 - (b) виявлено суттєві стратегічні недоліки в ефективності системи ПВК/ФТ третьої країни щодо протидії ризикам відмивання грошей і фінансування тероризму або у її системі оцінки та пом'якшення ризиків невиконання чи ухилення від фінансових санкцій ООН, пов'язаних із фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення;
 - (c) виявлені стратегічні недоліки є стійкими, і не вжито або не вживаються заходи для їх пом'якшення.

Такі делеговані акти приймаються протягом 20 календарних днів після того, як Комісія встановить, що виконано критерії, зазначені у пунктах (a), (b) або (c) першого підпункту.

3. Для цілей пункту 2 Комісія враховує заклики міжнародних організацій і суб'єктів нормотворчості у сфері ПВК/ФТ щодо застосування посиленних заходів належної перевірки та додаткових пом'якшувальних заходів («контрзаходів»), а також відповідні оцінки, звіти чи публічні заяви, підготовлені ними.

4. Якщо третя країна визначена відповідно до критеріїв, зазначених у пункті 2, зобов'язані суб'єкти застосовують посилені заходи належної перевірки, перелічені у статті 34(4), щодо ділових відносин або окремих операцій, у яких беруть участь фізичні або юридичні особи з такої країни.

5. Делегований акт, зазначений у пункті 2, визначає серед контрзаходів, перелічених у статті 35, конкретні контрзаходи для пом'якшення конкретних ризиків, що походять від кожної третьої країни з високим ступенем ризику.

6. Якщо держава-член визначає конкретний ризик відмивання грошей або фінансування тероризму, пов'язаний із третьою країною, яку Комісія визначила відповідно до критеріїв пункту 2, і який не враховано контрзаходами, зазначеними у пункті 5, вона може вимагати від зобов'язаних суб'єктів, зареєстрованих на її території, застосування конкретних додаткових контрзаходів для пом'якшення таких ризиків. Виявлений ризик і відповідні контрзаходи мають бути повідомлені Комісії протягом 5 днів з моменту застосування контрзаходів.

7. Комісія регулярно переглядає делеговані акти, зазначені у пункті 2, щоб забезпечити, що конкретні контрзаходи, визначені відповідно до пункту 5, враховують зміни у ПВК/ФТ-рамці третьої країни та є пропорційними і адекватними ризикам.

Після отримання повідомлення відповідно до пункту 6 Комісія оцінює отриману інформацію, щоб визначити, чи впливають ризики, пов'язані з конкретною країною, на цілісність внутрішнього ринку Союзу. За необхідності Комісія переглядає делеговані акти, зазначені у пункті 2, додаючи необхідні контрзаходи для пом'якшення додаткових ризиків. Якщо Комісія вважає, що конкретні додаткові заходи, застосовані державою-членом відповідно до пункту 6, не є необхідними для пом'якшення конкретних ризиків, вона може прийняти імплементаційний акт, яким зобов'язує державу-член припинити застосування такого додаткового контрзаходу.

Стаття 30

Визначення третіх країн із недоліками у національних режимах ПВК/ФТ

1. Треті країни з недоліками у дотриманні національних режимів ПВК/ФТ визначаються Комісією.

2. Для визначення таких третіх країн Комісія наділена повноваженнями приймати делеговані акти відповідно до статті 85 для доповнення цього Регламенту, якщо:

(a) виявлено недоліки у правовій та інституційній системі ПВК/ФТ третьої країни;

(b) виявлено недоліки в ефективності системи ПВК/ФТ третьої країни щодо протидії ризикам відмивання грошей і фінансування тероризму або у її системі оцінки та пом'якшення ризиків невиконання чи ухилення від фінансових санкцій ООН, пов'язаних із фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення.

Такі делеговані акти приймаються протягом 20 календарних днів після того, як Комісія встановить, що виконано критерії, зазначені у підпунктах (a) або (b) першого підпункту.

3. При підготовці делегованих актів, зазначених у пункті 2, Комісія враховує як базову інформацію щодо юрисдикцій, які перебувають під посиленням моніторингом міжнародних організацій і суб'єктів нормотворчості у сфері ПВК/ФТ, а також відповідні оцінки, звіти чи публічні заяви, підготовлені ними.
4. Делегований акт, зазначений у пункті 2, визначає конкретні заходи посиленої належної перевірки серед тих, що перелічені у статті 34(4), які зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати для пом'якшення ризиків, пов'язаних із діловими відносинами або окремими операціями за участю фізичних або юридичних осіб з такої третьої країни.
5. Комісія регулярно переглядає делеговані акти, зазначені у пункті 2, щоб забезпечити, що конкретні заходи посиленої належної перевірки, визначені відповідно до пункту 4, враховують зміни у системі ПВК/ФТ третьої країни та є пропорційними і адекватними ризикам.

Стаття 31

Визначення третіх країн, що становлять конкретну і серйозну загрозу фінансовій системі Союзу

1. Комісія наділена повноваженнями приймати делеговані акти відповідно до статті 85 з метою доповнення цього Регламенту шляхом ідентифікації третіх країн, у виняткових випадках, коли вона вважає за необхідне пом'якшити конкретну і серйозну загрозу фінансовій системі Союзу та належному функціонуванню внутрішнього ринку, яку створюють ці треті країни, і яка не може бути усунена відповідно до статей 29 і 30.
2. При підготовці делегованих актів, зазначених у пункті 1, Комісія, зокрема, враховує такі критерії:
 - (a) правова та інституційна система ПВК/ФТ третьої країни, зокрема:
 - (i) криміналізація відмивання грошей і фінансування тероризму;
 - (ii) заходи щодо належної перевірки клієнтів;
 - (iii) вимоги щодо зберігання документів;
 - (iv) вимоги щодо повідомлень про підозрілі операції;
 - (v) наявність точної та своєчасної інформації про бенефіціарну власність юридичних осіб і правових утворень для компетентних органів;
 - (b) повноваження та процедури компетентних органів третьої країни для цілей боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи ефективні, пропорційні та стримувальні санкції, а також практику співпраці та обміну інформацією з компетентними органами держав-членів;

(с) ефективність системи ПВК/ФТ третьої країни у протидії ризикам відмивання грошей і фінансування тероризму.

3. Для визначення рівня загрози, зазначеної в пункті 1, Комісія може звернутися до AMLA із запитом надати висновок щодо оцінки конкретного впливу рівня загрози, яку становить третя країна, на цілісність фінансової системи Союзу.

4. Якщо AMLA встановлює, що третя країна, не визначена відповідно до статей 29 і 30, становить конкретну і серйозну загрозу фінансовій системі Союзу, вона може надати Комісії висновок із викладенням виявленої загрози та обґрунтуванням необхідності ідентифікації цієї країни відповідно до пункту 1.

Якщо Комісія вирішує не ідентифікувати таку третю країну, вона повинна надати AMLA відповідне обґрунтування.

5. При підготовці делегованих актів, зазначених у пункті 1, Комісія, зокрема, враховує відповідні оцінки, аналізи чи звіти, підготовлені міжнародними організаціями та розробниками стандартів, компетентними у сфері запобігання відмиванню грошей і протидії фінансуванню тероризму.

6. Якщо виявлена конкретна і серйозна загроза з боку відповідної третьої країни є суттєвим стратегічним недоліком, застосовується стаття 29(4), а делегований акт, зазначений у пункті 1 цієї статті, визначає конкретні контрзаходи, передбачені статтею 29(5).

7. Якщо виявлена конкретна і серйозна загроза з боку відповідної третьої країни є недоліком у дотриманні делегований акт, зазначений у пункті 1, визначає конкретні заходи посиленої належної перевірки серед тих, що перелічені у статті 34(4), які зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати для пом'якшення ризиків, пов'язаних із діловими відносинами або окремими операціями за участю фізичних або юридичних осіб з такої країни.

8. Комісія регулярно переглядає делеговані акти, зазначені у пункті 1, щоб забезпечити, що контрзаходи, передбачені у пункті 6, та заходи посиленої належної перевірки, передбачені у пункті 7, враховують зміни у системі ПВК/ФТ третьої країни та є пропорційними і адекватними ризикам.

9. Комісія може прийняти шляхом імплементаційного акту методологію ідентифікації третіх країн відповідно до цієї статті. Такий імплементаційний акт, зокрема, визначає:

(а) як оцінюються критерії, зазначені у пункті 2;

(b) процес взаємодії з третьою країною, що оцінюється;

(с) процес залучення держав-членів та AMLA до ідентифікації третіх країн, що становлять конкретну і серйозну загрозу фінансовій системі Союзу.

Імплементаційний акт, зазначений у цьому пункті, приймається відповідно до процедури, визначеної у статті 86(2).

Стаття 32

Керівні принципи щодо ризиків, тенденцій і методів відмивання грошей та фінансування тероризму

1. До 10 липня 2027 року AMLA має видати керівні принципи, що визначають ризики, тенденції та методи відмивання грошей і фінансування тероризму, пов'язані з будь-якою географічною зоною поза межами Союзу, яким піддаються зобов'язані суб'єкти. AMLA враховує, зокрема, фактори ризику, перелічені в Додатку III. Якщо виявлено ситуації підвищеного ризику, керівні принципи повинні містити заходи посиленої належної перевірки, які зобов'язані суб'єкти мають розглядати для пом'якшення таких ризиків.
2. AMLA переглядає керівні принципи, зазначені у пункті 1, принаймні кожні 2 роки.
3. Під час видання та перегляду керівних принципів, зазначених у пункті 1, AMLA враховує оцінки, аналізи чи звіти інституцій, органів, офісів і агентств Союзу, міжнародних організацій та розробників стандартів, компетентних у сфері запобігання відмиванню грошей і протидії фінансуванню тероризму.

ЧАСТИНА 3

Заходи спрощеної належної перевірки

Стаття 33

Заходи зі спрощеної належної перевірки клієнтів

1. Якщо, з урахуванням факторів ризику, визначених у Додатках II та III, ділові відносини або операція мають низький рівень ризику, зобов'язані суб'єкти можуть застосовувати такі заходи зі спрощеної належної перевірки клієнтів:
 - (a) перевіряти особу клієнта та бенефіціарного власника після встановлення ділових відносин, за умови, що виявлений конкретний нижчий ризик виправдовує таке відтермінування, але в будь-якому разі не пізніше ніж через 60 днів з моменту встановлення відносин;
 - (b) зменшувати частоту оновлення ідентифікаційних даних клієнта;
 - (c) зменшувати обсяг інформації, що збирається для визначення мети та передбачуваного характеру ділових відносин або окремої операції, або визначати ці аспекти на підставі типу операцій чи встановлених ділових відносин;
 - (d) зменшувати частоту або ступінь контролю за операціями, що здійснюються клієнтом;
 - (e) застосовувати будь-які інші відповідні заходи спрощеної належної перевірки, визначені AMLA відповідно до статті 28.

Зазначені заходи повинні бути пропорційними до характеру та розміру бізнесу, а також до конкретних елементів нижчого ризику, що були ідентифіковані. Водночас зобов'язані суб'єкти повинні здійснювати достатній моніторинг операцій і ділових відносин для виявлення незвичних або підозрілих операцій.

2. Зобов'язані суб'єкти повинні забезпечити, щоб внутрішні процедури, встановлені відповідно до статті 9, містили конкретні заходи спрощеної перевірки, які застосовуються до різних типів клієнтів із нижчим рівнем ризику. Рішення про врахування додаткових факторів нижчого ризику повинні бути задокументовані.

3. Для цілей застосування заходів спрощеної належної перевірки, передбачених у підпункті (а) пункту 1, зобов'язані суб'єкти повинні впровадити процедури управління ризиками щодо умов, за яких вони можуть надавати послуги або здійснювати операції для клієнта до проведення перевірки, зокрема шляхом обмеження суми, кількості або типів операцій, які можуть бути здійснені, або шляхом моніторингу операцій для забезпечення їх відповідності очікуваним нормам для відповідних ділових відносин.

4. Зобов'язані суб'єкти повинні регулярно перевіряти, чи зберігаються умови для застосування заходів спрощеної належної перевірки. Частота таких перевірок повинна відповідати характеру та розміру бізнесу, а також ризикам, пов'язаним із конкретними відносинами.

5. Зобов'язані суб'єкти повинні регулярно перевіряти, чи зберігаються умови для застосування заходів спрощеної належної перевірки. Частота таких перевірок повинна відповідати характеру та розміру бізнесу, а також ризикам, пов'язаним із конкретними відносинами:

- (а) якщо у зобов'язаного суб'єкта виникають сумніви щодо достовірності інформації, наданої клієнтом або бенефіціарним власником на етапі ідентифікації, або виявлено невідповідності щодо цієї інформації;
- (b) якщо фактори, що свідчать про нижчий ризик, більше не існують;
- (c) якщо моніторинг операцій клієнта та зібрана інформація в межах ділових відносин виключають сценарій нижчого ризику;
- (d) якщо є підозра у відмиванні грошей або фінансуванні тероризму;
- (e) якщо є підозра, що клієнт або особа, яка діє від імені клієнта, намагається обійти або уникнути цільових фінансових санкцій.

ЧАСТИНА 4

Заходи посиленої належної перевірки

Стаття 34

Сфера застосування заходів з посиленої належної перевірки клієнтів

1. У випадках, зазначених у статтях 29, 30, 31 та 36–46, а також в інших випадках підвищеного ризику, визначених зобов'язаними суб'єктами відповідно до другого підпункту статті 20(2), зобов'язані суб'єкти застосовують заходи з посиленої належної перевірки клієнтів для належного управління такими ризиками та їхнього пом'якшення.

2. Зобов'язані суб'єкти повинні досліджувати походження і призначення коштів, а також мету всіх операцій, які відповідають принаймні одній з таких умов:

(a) операція має складний характер;

(b) операція є незвично великою;

(c) операція здійснюється у незвичний спосіб;

(d) операція не має очевидної економічної або законної мети.

3. За винятком випадків, охоплених Розділом 2 цієї Глави, при оцінці ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, пов'язаних із діловими відносинами або одиначною операцією, зобов'язані суб'єкти повинні враховувати принаймні фактори потенційно підвищеного ризику, визначені у Додатку III, а також керівні принципи, прийняті AMLA відповідно до статті 32, а також будь-які інші індикатори підвищеного ризику, такі як повідомлення, видані ПФР, і результати загальної оцінки ризиків бізнесу відповідно до статті 10.

4. За винятком випадків, охоплених Розділом 2 цієї Глави, у випадках підвищеного ризику, зазначених у пункті 1 цієї статті, зобов'язані суб'єкти застосовують заходи з посиленої належної перевірки клієнтів, пропорційні виявленим підвищеним ризикам, які можуть включати такі заходи:

(a) отримання додаткової інформації про клієнта та бенефіціарних власників;

(b) отримання додаткової інформації про передбачуваний характер ділових відносин;

(c) отримання додаткової інформації про джерело коштів і джерело статків клієнта та бенефіціарних власників;

(d) отримання інформації про причини запланованих або здійснених операцій та їхню відповідність діловим відносинам;

(e) отримання дозволу вищого керівництва на встановлення або продовження ділових відносин;

(f) здійснення посиленого моніторингу ділових відносин шляхом збільшення кількості та частоти застосування засобів контролю, а також вибору моделей операцій, що потребують додаткового вивчення;

(g) вимога, щоб перший платіж здійснювався через рахунок, відкритий на ім'я клієнта у кредитній установі, яка підпадає під стандарти належної перевірки клієнтів, не нижчі за встановлені цим Регламентом.

5. Якщо ділові відносини, які ідентифіковані як такі, що мають підвищений рівень ризику, передбачають обробку активів вартістю щонайменше 5 000 000 євро або в еквіваленті у національній чи іноземній валюті через персоналізовані послуги для клієнта, який володіє сукупними активами вартістю щонайменше 50 000 000 євро або в еквіваленті у національній чи іноземній валюті (незалежно від того, чи це фінансові, інвестиційні або нерухомі активи, або їх поєднання, за винятком приватного житла такого клієнта), кредитні установи, фінансові установи та надавачі послуг трастів або компаній повинні застосовувати такі заходи посиленої належної перевірки, на додаток до будь-яких заходів посиленої належної перевірки, застосованих відповідно до пункту 4:

- (a) спеціальні заходи, включаючи процедури для пом'якшення ризиків, пов'язаних із персоналізованими послугами та продуктами, що пропонуються такому клієнту;
- (b) отримання додаткової інформації про джерело коштів такого клієнта;
- (c) запобігання та управління конфліктами інтересів між клієнтом і вищим керівництвом або працівниками зобов'язаного суб'єкта, які виконують завдання, пов'язані з дотриманням вимог щодо цього клієнта.

До 10 липня 2027 року AMLA має видати керівні принципи щодо заходів, які повинні вживати кредитні установи, фінансові установи та надавачі послуг трастів або компаній для встановлення того, чи клієнт володіє сукупними активами вартістю щонайменше 50 000 000 євро або в еквівалент у національній чи іноземній валюті у фінансових, інвестиційних або нерухомих активах, а також щодо визначення цієї вартості.

6. За винятком випадків, охоплених Розділом 2 цієї Глави, якщо держави-члени ідентифікують випадки підвищеного ризику відповідно до статті 8 Директиви (ЄС) 2024/1640, зокрема в результаті секторальної оцінки ризиків, проведеної державами-членами, вони можуть вимагати від зобов'язаних суб'єктів застосування заходів посиленої належної перевірки та, за потреби, конкретизувати ці заходи. Держави-члени повідомляють Комісію та AMLA про свої рішення щодо запровадження вимог посиленої належної перевірки для зобов'язаних суб'єктів, зареєстрованих на їхній території, протягом одного місяця з моменту їх прийняття, разом із обґрунтуванням ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, що лежать в основі такого рішення.

Якщо ризики, ідентифіковані державами-членами відповідно до першого підпункту, ймовірно, походять з-за меж Союзу та можуть вплинути на фінансову систему Союзу, AMLA, за запитом Комісії або з власної ініціативи, розглядає питання оновлення керівних принципів, прийнятих відповідно до статті 32.

7. Комісія наділена повноваженнями приймати делеговані акти відповідно до статті 85 для доповнення цього Регламенту у випадках, коли вона ідентифікує додаткові випадки підвищеного ризику, зазначені в пункті 1 цієї статті, які впливають на Союз у цілому, та заходи посиленої належної перевірки, які зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати у таких випадках, з урахуванням повідомлень держав-членів відповідно до пункту 6, першого підпункту цієї статті.

8. Заходи посиленої належної перевірки не застосовуються автоматично до філій або дочірніх компаній зобов'язаних суб'єктів, зареєстрованих у Союзі, які розташовані у третіх країнах, зазначених у статтях 29, 30 та 31, якщо такі філії або дочірні компанії повністю дотримуються групових політик, процедур і контролю відповідно до статті 17.

Стаття 35

Контрзаходи для пом'якшення загроз відмивання грошей і фінансування тероризму, які походять з-за меж Союзу

Для цілей статей 29 і 31 Комісія може обирати застосування таких контрзаходів:

- (a) контрзаходи, які зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати до фізичних і юридичних осіб, пов'язаних із третіми країнами з високим ризиком, а також, за потреби, іншими країнами, що становлять загрозу фінансовій системі Союзу, які полягають у:
- (i) застосуванні додаткових елементів посиленої належної перевірки;
 - (ii) запровадженні посилених механізмів повідомлення або систематичного звітування про фінансові операції;
 - (iii) обмеженні ділових відносин або операцій із фізичними чи юридичними особами з таких третіх країн;
- (b) контрзаходи, які держави-члени повинні застосовувати щодо третіх країн з високим ризиком, а також, за потреби, інших країн, що становлять загрозу фінансовій системі Союзу, які полягають у:
- (i) відмові у створенні дочірніх компаній, філій або представництв зобов'язаних суб'єктів із відповідної країни, або врахуванні того, що відповідний зобов'язаний суб'єкт походить із третьої країни, яка не має належних правових режимів ПВК/ФТ;
 - (ii) забороні створення філій або представництв зобов'язаних суб'єктів у відповідній третій країні, або врахуванні того, що відповідна філія або представництво буде у третій країні, яка не має належних правових режимів ПВК/ФТ;
 - (iii) вимозі посиленого нагляду або підвищених вимог до зовнішнього аудиту для філій і дочірніх компаній зобов'язаних суб'єктів, розташованих у відповідній третій країні;
 - (iv) вимозі підвищених вимог до зовнішнього аудиту для фінансових груп щодо будь-якої з їхніх філій та дочірніх компаній, розташованих у відповідній третій країні;
 - (v) вимозі до кредитних і фінансових установ переглянути і змінити або, за потреби, припинити кореспондентські відносини з установами-респондентами у відповідній третій країні.

Стаття 36

Особливі заходи посиленої належної перевірки для транскордонних кореспондентських відносин

Стосовно транскордонних кореспондентських відносин, включаючи відносини, встановлені для операцій з цінними паперами або переказу коштів, що передбачають здійснення платежів на користь установи-респондента з третьої країни, на додаток до заходів належної перевірки

клієнтів, передбачених статтею 20, кредитні установи та фінансові установи при встановленні ділових відносин повинні:

- (a) збирати достатню інформацію про установу-респондента для повного розуміння характеру діяльності респондента та визначення репутації установи і якості нагляду на основі загальнодоступної інформації;
- (b) оцінювати засоби контролю установи-респондента щодо ПВК/ФТ;
- (c) отримувати дозвіл вищого керівництва на встановлення нових кореспондентських відносин;
- (d) окументувати відповідні обов'язки кожної установи;
- (e) щодо рахунків, які використовуються для платежів, переконатися, що установа-респондент перевірила ідентифікаційні дані клієнтів, які мають безпосередній доступ до рахунків установи-кореспондента, і провела належну перевірку таких клієнтів, а також що вона здатна надати установі-кореспонденту на її вимогу відповідні дані щодо перевірки клієнтів.

Якщо кредитні установи та фінансові установи приймають рішення про припинення транскордонних кореспондентських відносин з причин, пов'язаних із політикою ПВК/ФТ, вони повинні задокументувати таке рішення.

Стаття 37

Особливі заходи посиленої належної перевірки для транскордонних кореспондентських відносин для надавачів послуг, пов'язаних з криптоактивами

1. Як відступ від статті 36, щодо транскордонних кореспондентських відносин, які передбачають надання послуг, пов'язаних з криптоактивами, з респондентом, який не зареєстрований у Союзі та надає подібні послуги, включаючи перекази криптоактивів, надавачі послуг, пов'язаних з криптоактивами, повинні, на додаток до заходів належної перевірки клієнтів, передбачених статтею 20, при встановленні ділових відносин:

- (a) визначити, чи має респондент ліцензію або зареєстрацію;
- (b) зібрати достатньо інформації про респондента для повного розуміння характеру його діяльності та визначити на основі загальнодоступної інформації репутацію респондента та якість нагляду;
- (c) оцінити засоби контролю респондента щодо ПВК/ФТ;
- (d) отримати схвалення вищого керівництва перед встановленням нових кореспондентських відносин;
- (e) задокументувати відповідальність кожної сторони у межах кореспондентських відносин;
- (f) щодо рахунків для платежів у криптоактивах, переконатися, що респондент перевіряв ідентифікацію клієнтів, які мають прямий доступ до рахунків респондента, та здійснює

постійну належну перевірку таких клієнтів, а також здатний надати відповідні дані щодо належної перевірки клієнтів на запит кореспондента.

Якщо надавачі послуг, пов'язаних з криптоактивами, приймають рішення про припинення кореспондентських відносин з причин, пов'язаних із політикою ПВК/ФТ, вони повинні задокументувати таке рішення.

Надавачі послуг, пов'язаних з криптоактивами, повинні регулярно оновлювати інформацію щодо належної перевірки для кореспондентських відносин або у разі виникнення нових ризиків, пов'язаних із респондентом.

2. Надавачі послуг, пов'язаних з криптоактивами, повинні враховувати зібрану відповідно до пункту 1 інформацію для визначення, на основі оцінки ризиків, відповідних заходів для пом'якшення ризиків, пов'язаних із респондентом.

3. До 10 липня 2027 року AMLA має видати керівні принципи, які визначають критерії та елементи, що мають враховуватися надавачами послуг, пов'язаних з криптоактивами, для проведення оцінки, зазначеної у пункті 1, та заходів з пом'якшення ризиків, зазначених у пункті 2, включаючи мінімальні дії, які мають бути вжиті у разі виявлення, що респондент не зареєстрований або не має ліцензії.

Стаття 38

Особливі заходи щодо окремих респондентських установ третіх країн

1. Кредитні установи та фінансові установи застосовують заходи, визначені у пункті 6 цієї статті, щодо установ-респондентів третіх країн, з якими вони мають кореспондентські відносини відповідно до статей 36 або 37, і щодо яких AMLA видає рекомендацію відповідно до пункту 2 цієї статті.

2. AMLA видає рекомендацію, адресовану кредитним установам та фінансовим установам, якщо існують підстави вважати, що установи-респонденти в третіх країнах:

- (a) серйозно, повторно або систематично порушують вимоги ПВК/ФТ;
- (b) мають недоліки у внутрішніх політиках, процедурах та контролі, які, ймовірно, призведуть до серйозних, повторних або систематичних порушень вимог ПВК/ФТ;
- (c) мають внутрішні політики, процедури та контроль, які не відповідають ризикам відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, яким піддається установа-респондент третьої країни.

3. Рекомендація, зазначена у пункті 2, видається, якщо виконуються всі такі умови:

- (a) на основі наявної інформації у контексті наглядової діяльності фінансового наглядового органу, включаючи AMLA, коли вона здійснює наглядову діяльність, вважається, що установа-респондент третьої країни підпадає під одну з ситуацій, зазначених у пункті 2, і це може вплинути на ризик, пов'язаний із кореспондентськими відносинами;

(b) після оцінки наявної інформації між фінансовими наглядовими органами Союзу досягнуто згоди, що установа-респондент третьої країни підпадає під одну з ситуацій, зазначених у пункті 2, і це може вплинути на ризик, пов'язаний із кореспондентськими відносинами.

4. Перед виданням рекомендації, зазначеної у пункті 2, AMLA консультується з наглядовим органом третьої країни, відповідальним за устанovu-респондент, і запитує його позицію, а також позицію установи-респондента щодо адекватності політик, процедур і контролю ПВК/ФТ, а також заходів належної перевірки клієнтів, які застосовує установа-респондент для пом'якшення ризиків відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, і щодо коригувальних заходів, які мають бути впроваджені. Якщо відповідь не надається протягом 2 місяців або якщо відповідь не свідчить про здатність установи-респондента третьої країни впровадити належні політики, процедури та контроль ПВК/ФТ, а також застосовувати адекватні заходи належної перевірки клієнтів для пом'якшення ризиків, які можуть вплинути на кореспондентські відносини, AMLA продовжує з виданням рекомендації.

5. AMLA відкликає рекомендацію, зазначену у пункті 2, як тільки вважає, що установа-респондент третьої країни, щодо якої була прийнята така рекомендація, більше не відповідає умовам, визначеним у пункті 3.

6. Щодо установ-респондентів третіх країн, зазначених у пункті 1, кредитні установи та фінансові установи повинні:

(a) утримуватися від встановлення нових ділових відносин із установою-респондентом третьої країни, якщо тільки вони не дійдуть висновку, на основі зібраної відповідно до статті 36 або 37 інформації, що застосовані заходи з пом'якшення ризиків у межах ділових відносин із установою-респондентом третьої країни та заходи, впроваджені у цій установі, можуть адекватно пом'якшити ризики відмивання грошей і фінансування тероризму, пов'язані з цими діловими відносинами;

(b) щодо поточних ділових відносин із установою-респондентом третьої країни:

(i) переглядати та оновлювати інформацію про респондентську устанovu відповідно до статей 36 або 37;

(ii) припиняти ділові відносини, якщо тільки вони не дійдуть висновку, на основі інформації, зібраної відповідно до підпункту (i), що застосовані заходи з пом'якшення ризиків у межах ділових відносин із установою-респондентом третьої країни та заходи, впроваджені у цій установі, можуть адекватно пом'якшити ризики відмивання грошей і фінансування тероризму, пов'язані з цими діловими відносинами;

(c) інформувати установу-респондента про висновки, зроблені щодо ризиків, пов'язаних із кореспондентськими відносинами, після рекомендації AMLA та заходів, вжитих відповідно до підпунктів (a) або (b).

Якщо AMLA відкликає рекомендацію відповідно до пункту 5, кредитні установи та фінансові установи повинні переглянути свою оцінку щодо того, чи респондентські установи третіх країн відповідають будь-якій з умов, визначених у пункті 3.

Кредитні установи та фінансові установи повинні документувати будь-яке рішення, прийняте відповідно до цієї статті.

*Стаття 39***Заборона кореспондентських відносин із фіктивними установами**

1. Кредитним установам та фінансовим установам забороняється встановлювати або продовжувати кореспондентські відносини з фіктивною установою. Кредитні установи та фінансові установи повинні вживати відповідних заходів для забезпечення того, щоб вони не вступали у кореспондентські відносини або не продовжували їх із кредитною чи фінансовою установою, яка, як відомо, дозволяє використовувати свої рахунки фіктивною установою.
2. На додаток до вимоги, встановленої в пункті 1, надавачі послуг, пов'язаних із криптоактивами, повинні забезпечити, щоб їхні рахунки не використовувалися фіктивними установами для надання послуг, пов'язаних із криптоактивами. З цією метою надавачі послуг, пов'язаних із криптоактивами, повинні впровадити внутрішні політики, процедури та контроль для виявлення будь-яких спроб використання їхніх рахунків для надання нерегульованих послуг, пов'язаних із криптоактивами.

*Стаття 40***Заходи щодо пом'якшення ризиків, пов'язаних із транзакціями із самостійно розміщеною адресою**

1. Надавачі послуг, пов'язаних із криптоактивами, повинні ідентифікувати та оцінювати ризик відмивання грошей і фінансування тероризму, пов'язаний із переказами криптоактивів, що спрямовані на самостійно розміщену адресу або походять з неї. З цією метою надавачі послуг, пов'язаних із криптоактивами, повинні впровадити внутрішні політики, процедури та контроль.

Надавачі послуг, пов'язаних із криптоактивами, повинні застосовувати заходи з пом'якшення ризиків, пропорційні виявленим ризикам. Такі заходи з пом'якшення ризиків повинні включати один або декілька з наступних заходів:

- (a) застосування ризик-орієнтованих заходів, для ідентифікації та верифікації особи ініціатора або отримувача переказу, здійсненого з або на самостійно розміщену адресу, або бенефіціарного власника такого ініціатора чи отримувача, у тому числі із залученням третіх осіб;
- (b) вимога надання додаткової інформації про походження та призначення криптоактивів;
- (c) здійснення посиленого постійного моніторингу транзакцій із самостійно розміщеною адресою;
- (d) будь-які інші заходи для пом'якшення та управління ризиками відмивання грошей і фінансування тероризму, а також ризику невиконання та обходу цільових фінансових санкцій.

2. До 10 липня 2027 року AMLA має видати керівні принципи щодо конкретизації заходів з пом'якшення ризиків, зазначених у пункті 1, зокрема:

- (a) критерії та способи ідентифікації та верифікації особи ініціатора або отримувача переказу, здійсненого з або на самостійно розміщену адресу, у тому числі із залученням третіх осіб, з урахуванням останніх технологічних розробок;
- (b) критерії та способи перевірки того, чи належить самостійно розміщена адреса клієнту або контролюється ним.

Стаття 41

Окремі положення щодо заявників на отримання права на проживання за інвестиційними схемами

На додаток до заходів належної перевірки клієнтів, передбачених статтею 20, щодо клієнтів, які є громадянами третіх країн і перебувають у процесі подання заявки на отримання права на проживання в державі-члені в обмін на будь-який вид інвестицій, включаючи перекази, купівлю або оренду нерухомості, інвестиції в державні облігації, інвестиції в корпоративні суб'єкти, пожертвування або надання коштів на діяльність, що сприяє суспільному благу, та внески до державного бюджету, зобов'язані суб'єкти повинні, як мінімум, застосовувати посилені заходи належної перевірки, визначені у підпунктах (a), (c), (e) та (f) статті 34(4).

Стаття 42

Окремі положення щодо політично значущих осіб

1. На додаток до заходів належної перевірки клієнтів, передбачених статтею 20, зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати такі заходи щодо одиничних операцій або ділових відносин із політично значущими особами:

- (a) отримання схвалення вищого керівництва для здійснення одиничних операцій або для встановлення чи продовження ділових відносин із політично значущими особами;
- (b) вжиття належних заходів для встановлення джерела статків і джерела коштів, які залучені до ділових відносин або одиничних операцій із політично значущими особами;
- (c) здійснення посиленого постійного моніторингу таких ділових відносин.

2. До 10 липня 2027 року AMLA має видати керівні принципи щодо таких питань:

- (a) критерії для ідентифікації осіб, які, як відомо, є тісно пов'язаними з політично значущими особами;
- (b) рівень ризику, пов'язаний із певною категорією політично значущих осіб, членів сім'ї або осіб, які, як відомо, є тісно пов'язаними з політично значущими особами, включаючи настанови щодо оцінки таких ризиків у випадках, коли особа більше не займає видатну публічну посаду для цілей статті 45.

Стаття 43

Перелік визначених публічних функцій

1. Кожна держава-член видає та підтримує в актуальному стані перелік, у якому зазначаються точні функції, які відповідно до її національного законодавства, нормативних актів та адміністративних положень вважаються визначеними публічними функціями для цілей пункту (34) статті 2(1). Держави-члени запитують у кожної міжнародної організації, акредитованої на їхній території, складання та підтримання в актуальному стані переліку визначених публічних функцій у цій міжнародній організації для цілей пункту (34) статті 2(1). Такі переліки також повинні включати будь-яку функцію, яка може бути доручена представникам третіх країн та міжнародних організацій, акредитованих на рівні держави-члена. Держави-члени повідомляють ці переліки, а також будь-які зміни до них, Комісії та AMLA.
2. Комісія може встановити, шляхом прийняття імплементаційного акта, формат для складання та повідомлення переліків визначених публічних функцій держав-членів відповідно до пункту 1. Такий імплементаційний акт приймається відповідно до процедури, зазначеної у статті 86(2).
3. Комісія наділена повноваженнями приймати делеговані акти відповідно до статті 85 для доповнення пункту (34) статті 2(1), якщо переліки, повідомлені державами-членами відповідно до пункту 1, ідентифікують спільні додаткові категорії визначених публічних функцій, і ці категорії мають значення для Союзу в цілому. Під час підготовки делегованих актів відповідно до першого підпункту Комісія консультується з AMLA.
4. Комісія складає та підтримує в актуальному стані перелік точних функцій, які вважаються визначеними публічними функціями на рівні Союзу. Цей перелік також включає будь-яку функцію, яка може бути доручена представникам третіх країн та міжнародних організацій, акредитованих на рівні Союзу.
5. Комісія на основі переліків, передбачених у пунктах 1 і 4 цієї статті, складає єдиний перелік усіх визначених публічних функцій для цілей пункту (34) статті 2(1). Комісія публікує цей єдиний перелік в Офіційному віснику Європейського Союзу. AMLA забезпечує публічний доступ до цього переліку на своєму веб-сайті..

Стаття 44

Політично значущі особи, які є бенефіціарами страхових полісів

Зобов'язані суб'єкти повинні вживати відповідних заходів для визначення того, чи є бенефіціари за договором страхування життя або іншим пов'язаним з інвестиціями страховим полісом, або, якщо це доречно, бенефіціарний власник бенефіціара політично значущою особою. Такі заходи повинні бути вжиті не пізніше моменту виплати або повного чи часткового відступлення полісу. У разі виявлення підвищених ризиків, на додаток до застосування заходів належної перевірки клієнтів, передбачених статтею 20, зобов'язані суб'єкти повинні:

- (a) інформувати вище керівництво перед виплатою страхових сум за полісом;
- (b) здійснювати посилене вивчення всіх ділових відносин із страхувальником.

Стаття 45

Заходи щодо осіб, які припинили виконання визначених публічних функцій

1. Якщо політично значуща особа більше не виконує визначені публічні функції, доручені Союзом, державою-членом, третьою країною або міжнародною організацією, зобов'язані суб'єкти повинні враховувати тривалий ризик, який може становити така особа внаслідок її попередньої діяльності, при оцінці ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму відповідно до статті 20.
2. Зобов'язані суб'єкти застосовують один або декілька заходів, передбачених у статті 34(4), для пом'якшення ризиків, пов'язаних із політично значущою особою, до того часу, поки ризики, зазначені в пункті 1 цієї статті, більше не існують, але в будь-якому разі не менше ніж протягом 12 місяців після припинення виконання особою визначеної публічної функції.
3. Зобов'язання, зазначене в пункті 2, застосовується відповідно у випадках, коли зобов'язаний суб'єкт здійснює одиничну операцію або встановлює ділові відносини з особою, яка в минулому виконувала визначені публічні функції, доручені Союзом, державою-членом, третьою країною або міжнародною організацією.

Стаття 46

Члени сім'ї та особи, які відомі як близькі пов'язані особи політично значущих осібpersons

Заходи, передбачені у статтях 42, 44 і 45, також застосовуються до членів сім'ї або осіб, які відомі як близькі пов'язані особи політично значущих осіб.

ЧАСТИНА 5

Окремі положення щодо належної перевірки клієнтів

Стаття 47

Вимоги для сектору страхування життя та інших інвестиційних видів страхування

Для страхування життя або іншого інвестиційного страхування, на додаток до заходів належної перевірки клієнта та бенефіціарного власника, зобов'язані суб'єкти застосовують такі заходи належної перевірки щодо бенефіціарів полісів страхування життя та інших інвестиційних полісів, як тільки бенефіціари ідентифіковані або визначені:

- (a) у випадку бенефіціарів, які ідентифіковані як конкретно зазначені особи або юридичні утворення, фіксується ім'я такої особи або утворення;
- (b) у випадку бенефіціарів, визначених за характеристиками, класом або іншим способом, отримується достатня інформація про таких бенефіціарів, щоб можна було встановити їхню особу на момент виплати.

Для цілей першого підпункту, перевірка особи бенефіціарів і, якщо це доречно, їхніх бенефіціарних власників здійснюється на момент виплати. У разі відступлення, повністю або частково, страхування життя чи іншого інвестиційного страхування третій особі, зобов'язаний суб'єкт, який знає про таке відступлення, ідентифікує бенефіціарного власника на момент відступлення на користь фізичної чи юридичної особи або юридичного утворення, яке отримує для власної вигоди вартість відступленого полісу.

ЧАСТИНА 6

Покладення належної перевірки клієнта, що здійснюється іншими зобов'язаними суб'єктами

Стаття 48

Загальні положення щодо покладання зобов'язань на інших зобов'язаних суб'єктів

1. Зобов'язані суб'єкти можуть покладатися на інших зобов'язаних суб'єктів, незалежно від того, чи розташовані вони в державі-члені чи у третій країні, для виконання вимог належної перевірки клієнтів, визначених у підпунктах (a), (b) і (c) статті 20(1) за умови, що:

- (a) інший зобов'язаний суб'єкт застосовує вимоги щодо належної перевірки клієнтів і вимоги щодо ведення обліку, встановлені цим Регламентом, або відповідні вимоги, якщо інший зобов'язаний суб'єкт знаходиться або зареєстрований у третій країні;
- (b) дотримання вимог ПВК/ФТ іншим зобов'язаним суб'єктом перебуває під наглядом у спосіб, що відповідає Главі IV Директиви (ЄС) 2024/1640.

Кінцева відповідальність за виконання вимог належної перевірки клієнтів залишається за зобов'язаним суб'єктом, який покладається на іншого зобов'язаного суб'єкта.

2. Приймаючи рішення про покладання на інших зобов'язаних суб'єктів, розташованих у третіх країнах, зобов'язані суб'єкти враховують географічні фактори ризику, зазначені в Додатках II і III, а також будь-яку релевантну інформацію чи настанови, надані Комісією, AMLA або іншими компетентними органами.

3. У випадку зобов'язаних суб'єктів, які є частиною групи, дотримання вимог цієї статті та статті 49 може забезпечуватися через групові політики, процедури та контроль, за умови, що виконуються всі такі умови:

- (a) зобов'язаний суб'єкт покладається виключно на інформацію, надану іншим зобов'язаним суб'єктом, який є частиною тієї ж групи;
- (b) група застосовує політики та процедури ПВК/ФТ, заходи належної перевірки клієнтів і правила ведення обліку, які повністю відповідають цьому Регламенту або еквівалентним правилам у третіх країнах;
- (c) ефективно впровадження вимог, зазначених у підпункті (b) цього пункту, перебуває під наглядом на рівні групи наглядовим органом держави-члена походження відповідно до Глави IV Директиви (ЄС) 2024/1640 або третьої країни відповідно до її правил.

4. Зобов'язані суб'єкти не повинні покладатися на зобов'язаних суб'єктів, зареєстрованих у третіх країнах, визначених відповідно до Розділу 2 цієї Глави. Однак зобов'язані суб'єкти, зареєстровані в Союзі, чиї філії та дочірні компанії зареєстровані в таких третіх країнах, можуть покладатися на ці філії та дочірні компанії, якщо виконуються всі умови, визначені в пункті 3.

*Стаття 49***Процедура покладання зобов'язань на іншого зобов'язаного суб'єкта**

1. Зобов'язані суб'єкти повинні отримати від зобов'язаного суб'єкта, на якого вони покладаються, всю необхідну інформацію щодо заходів належної перевірки клієнтів, визначених у підпунктах (а), (b) і (c) статті 20(1) або щодо представленого бізнесу.
2. Зобов'язані суб'єкти, які покладаються на інших зобов'язаних суб'єктів, повинні вжити всіх необхідних заходів для забезпечення того, щоб зобов'язаний суб'єкт, на якого вони покладаються, надавав на запит:
 - (a) копії інформації, зібраної для ідентифікації клієнта;
 - (b) усі підтверджуючі документи або надійні джерела інформації, які використовувалися для верифікації особи клієнта, а також, якщо це доречно, бенефіціарних власників клієнта або осіб, від імені яких діє клієнт, включаючи дані, отримані за допомогою електронних засобів ідентифікації та відповідних довірчих послуг згідно з Регламентом (ЄС) № 910/2014; та
 - (c) будь-яку інформацію, зібрану щодо мети та передбачуваного характеру ділових відносин.
3. Інформація, зазначена в пунктах 1 і 2, повинна надаватися зобов'язаним суб'єктом, на якого покладаються, без зволікань, у будь-якому разі не пізніше ніж протягом 5 робочих днів.
4. Умови передачі інформації та документів, зазначених у пунктах 1 і 2, визначаються письмовою угодою між зобов'язаними суб'єктами.
5. Якщо зобов'язаний суб'єкт покладається на інший зобов'язаний суб'єкт, який є частиною його групи, письмова угода може бути замінена внутрішньою процедурою, встановленою на рівні групи, за умови виконання вимог статті 48(3).

*Стаття 50***Керівні принципи щодо покладання зобов'язань на інших зобов'язаних суб'єктів**

До 10 липня 2027 року AMLA має видати керівні принципи, адресовані зобов'язаним суб'єктам, щодо:

- (a) умов, за яких є прийнятним для зобов'язаних суб'єктів покладатися на інформацію, зібрану іншим зобов'язаним суб'єктом, у тому числі у випадку дистанційної належної перевірки клієнтів;
- (b) ролей і відповідальності зобов'язаних суб'єктів, залучених у ситуації покладання на іншого зобов'язаного суб'єкта;
- (c) наглядових підходів до покладання на інших зобов'язаних суб'єктів.

ГЛАВА IV ПРОЗОРІСТЬ БЕНЕФІЦІАРНОЇ ВЛАСНОСТІ

Стаття 51

Ідентифікація бенефіціарних власників для юридичних осіб

Бенефіціарними власниками юридичних осіб є фізичні особи, які:

- (a) мають прямо чи опосередковано частку у власності корпоративної юридичної особи; або
- (b) здійснюють прямо чи опосередковано контроль над корпоративною або іншою юридичною особою через частку у власності або іншими засобами.

Контроль іншими засобами, як зазначено у підпункті (b) першого абзацу, визначається незалежно та паралельно з наявністю частки у власності або контролю через частку у власності.

Стаття 52

Бенефіціарна власність через частку у власності

1. Для цілей статті 51, першого абзацу, підпункту (a), "частка у власності корпоративної юридичної особи" означає пряме або опосередковане володіння 25 % або більше акцій, голосів чи іншої частки у власності корпоративної юридичної особи, включаючи права на частку прибутку, інші внутрішні ресурси або ліквідаційний залишок. Опосередковане володіння розраховується шляхом множення часток акцій, голосів або інших часток у власності, що належать проміжним юридичним особам у ланцюгу, в якому бенефіціарний власник володіє акціями або голосами, та додавання результатів з різних ланцюгів, якщо не застосовується стаття 54.

Для оцінки наявності частки у власності в корпоративній юридичній особі враховуються всі рівні володіння акціями.

2. Якщо держави-члени відповідно до статті 8(4), підпункту (c), Директиви (ЄС) 2024/1640 визначають категорії корпоративних юридичних осіб, які піддаються підвищеним ризикам відмивання грошей і фінансування тероризму, зокрема з урахуванням секторів, у яких вони діють, вони повідомляють про це Комісію. До 10 липня 2029 року Комісія оцінює, чи є ризики, пов'язані з цими категоріями юридичних осіб, релевантними для внутрішнього ринку, і, якщо вважає, що для пом'якшення цих ризиків доцільно встановити нижчий поріг, приймає делеговані акти відповідно до статті 85 для внесення змін до цього Регламенту, визначаючи:

- (a) категорії корпоративних юридичних осіб, які пов'язані з підвищеними ризиками відмивання грошей і фінансування тероризму і для яких має застосовуватися нижчий поріг;
- (b) відповідні пороги.

Нижчий поріг, зазначений у першому підпункті, встановлюється на рівні не більше 15 % частки у власності корпоративної юридичної особи, якщо Комісія не дійде висновку, що на основі

ризiku більш високий поріг буде більш пропорційним, але в будь-якому разі він має бути меншим за 25 %.

3. Комісія регулярно переглядає делегований акт, зазначений у пункті 2, щоб забезпечити, що він визначає релевантні категорії корпоративних юридичних осіб, пов'язаних із підвищеними ризиками, а відповідні пороги є співмірними цим ризикам.

4. У випадку юридичних осіб, відмінних від корпоративних, для яких з огляду на їхню форму та структуру не є доцільним або можливим розрахувати частку у власності, бенефіціарними власниками є фізичні особи, які здійснюють контроль іншими засобами, прямо чи опосередковано, відповідно до статті 53(3) і (4), якщо не застосовується стаття 57.

Стаття 53

Бенефіціарна власність через здійснення контролю

1. Контроль над корпоративною або іншою юридичною особою здійснюється через частку у власності або іншими засобами.

2. Для цілей цього розділу застосовуються такі визначення:

(a) "контроль юридичної особи" означає можливість здійснювати прямо чи опосередковано значний вплив і приймати відповідні рішення в межах юридичної особи;

(b) "опосередкований контроль юридичної особи" означає контроль над проміжними юридичними особами у структурі власності або в різних ланцюгах структури власності, де прямий контроль визначається на кожному рівні структури;

(c) "контроль через частку у власності корпоративної юридичної особи" означає пряме або опосередковане володіння 50 % плюс одна акція або голос, чи іншою часткою у власності корпоративної юридичної особи.

3. Контроль юридичної особи іншими засобами у будь-якому разі включає можливість:

(a) у випадку корпоративної юридичної особи — мати більшість голосів у корпоративній юридичній особі, незалежно від того, чи діють особи спільно;

(b) мати право призначати або звільняти більшість членів ради або адміністративного, управлінського чи наглядового органу або подібних посадових осіб юридичної особи;

(c) мати відповідні права вето або права прийняття рішень, пов'язані з часткою у власності корпоративної юридичної особи;

(d) здійснювати прийняття рішень щодо розподілу прибутку юридичної особи або рішень, що призводять до переміщення активів у юридичній особі.

4. На додаток до пункту 3, контроль юридичної особи може здійснюватися іншими засобами. Залежно від конкретної ситуації юридичної особи та її структури, іншими засобами контролю можуть бути:

- (a) формальні або неформальні угоди з власниками, учасниками або юридичними особами, положення статуту, партнерські угоди, синдикаційні угоди або еквівалентні документи чи угоди залежно від специфіки юридичної особи, а також домовленості щодо голосування;
- (b) відносини між членами сім'ї;
- (c) використання формальних або неформальних номінальних угод.

Для цілей цього пункту "формальна номінальна угода" означає договір або еквівалентну домовленість між номінантом і номінатором, де номінатор — це юридична особа або фізична особа, яка дає вказівки номінанту діяти від її імені у певній якості, зокрема як директор, акціонер або засновник, а номінант — це юридична або фізична особа, яка діє за вказівкою номінатора.

Стаття 54

Співіснування частки у власності та контролю у структурі власності

Якщо корпоративні юридичні особи належать до багаторівневої структури власності, і в одному або кількох ланцюгах цієї структури частка у власності та контроль співіснують на різних рівнях ланцюга, бенефіціарними власниками є:

- (a) фізичні особи, які контролюють прямо чи опосередковано, через частку у власності або іншими засобами, юридичних осіб, які мають пряму частку у власності корпоративної юридичної особи, індивідуально або сукупно;
- (b) фізичні особи, які, індивідуально або сукупно, прямо чи опосередковано, мають частку у власності корпоративної юридичної особи, яка контролює через частку у власності або іншими засобами корпоративну юридичну особу, прямо чи опосередковано.

Стаття 55

Структури власності, що включають юридичні утворення або подібні правові утворення

Якщо юридичні особи, зазначені у статті 57, або правові утворення мають частку у власності корпоративної юридичної особи, індивідуально або сукупно, або контролюють прямо чи опосередковано корпоративну юридичну особу через частку у власності або іншими засобами, бенефіціарними власниками є фізичні особи, які є бенефіціарними власниками юридичних осіб, зазначених у статті 57, або правових утворень.

Стаття 56

Повідомлення

Кожна держава-член до 10 жовтня 2027 року повідомляє Комісію перелік типів юридичних осіб, що існують відповідно до її національного законодавства, бенефіціарні власники яких визначаються відповідно до статті 51 та статті 52(4). Таке повідомлення включає конкретні категорії юридичних осіб, опис характеристик і, якщо застосовно, правову основу відповідно до національного законодавства відповідної держави-члена. Воно також містить вказівку, чи застосовується, з огляду на форму та структуру юридичних осіб, відмінних від корпоративних, механізм, передбачений статтею 63(4), з детальним обґрунтуванням причин.

Комісія повідомляє про це повідомлення інші держави-члени.

Стаття 57

Ідентифікація бенефіціарних власників для юридичних осіб, подібних до явних трастів

1. У випадку юридичних осіб, відмінних від зазначених у статті 51, подібних до явних трастів, таких як фонди, бенефіціарними власниками є всі такі фізичні особи:

- (a) засновники;
- (b) члени органу управління його виконавчих функцій;
- (c) члени органу управління його наглядових функцій;
- (d) бенефіціари, якщо не застосовується стаття 59;
- (e) будь-яка інша фізична особа, яка прямо чи опосередковано контролює юридичну особу.

2. Якщо юридичні особи, зазначені у пункті 1, належать до багаторівневих структур контролю, і будь-яка з позицій, перелічених у пункті 1, займається юридичною особою, бенефіціарними власниками такої юридичної особи є:

- (a) фізичні особи, перелічені у пункті 1; та
- (b) бенефіціарні власники юридичних осіб, які займають будь-яку з позицій, перелічених у пункті 1.

3. Держави-члени до 10 жовтня 2027 року повідомляють Комісію перелік типів юридичних осіб, бенефіціарні власники яких визначаються відповідно до пункту 1.

Повідомлення, зазначене у першому підпункті, супроводжується описом:

- (a) форми та основних характеристик таких юридичних осіб;
- (b) процесу їх створення;
- (c) процесу доступу до базової інформації та інформації про бенефіціарних власників таких юридичних осіб;

(d) веб-сайти, на яких можна ознайомитися з центральними реєстрами, що містять інформацію про бенефіціарних власників цих юридичних осіб, а також контактні дані органів, що відповідають за ведення цих реєстрів.

4. Комісія може прийняти шляхом імплементаційного акта перелік типів юридичних осіб, що регулюються законодавством держав-членів, які повинні підпадати під вимоги цієї статті. Такий імплементаційний акт приймається відповідно до процедури розгляду, зазначеної у статті 86(2).

Стаття 58

Ідентифікація бенефіціарних власників явних трастів та подібних правових утворень

1. Бенефіціарними власниками трасту є всі нижчезазначені фізичні особи:

- (a) засновники;
- (b) довірчі власники;
- (c) захисники, якщо такі є;
- (d) бенефіціари, якщо не застосовується стаття 59 або 60;
- (e) будь-які інші фізичні особи, які здійснюють кінцевий контроль над явним трастом шляхом прямого або опосередкованого володіння чи іншими засобами, включаючи через ланцюг контролю або володіння.

2. Бенефіціарними власниками інших правових утворень, подібних до явних трастів, є фізичні особи, які займають еквівалентні або подібні позиції до зазначених у пункті 1.

3. Якщо правові утворення належать до багаторівневих структур контролю і будь-яка з позицій, перелічених у пункті 1, займається юридичною особою, бенефіціарними власниками такого правового утворення є:

- (a) фізичні особи, перелічені у пункті 1; та
- (b) бенефіціарні власники юридичних осіб, які займають будь-яку з позицій, перелічених у пункті 1.

4. Держави-члени до 10 жовтня 2027 року повідомляють Комісію перелік типів правових утворень, подібних до явних трастів, які регулюються їхнім законодавством.

Повідомлення супроводжується описом:

- (a) форми та основних характеристик таких правових утворень;
- (b) процесу їх створення;
- (c) процесу доступу до базової інформації та інформації про бенефіціарних власників таких правових утворень;
- (d) вебсайтів, на яких можна ознайомитися з інформацією про бенефіціарних власників таких правових утворень, та контактними даними органів, відповідальних за ці реєстри.

Повідомлення також супроводжується обґрунтуванням, у якому детально викладаються причини, з яких держава-член вважає повідомлені правові утворення подібними до явних трастів, і чому вона дійшла висновку, що інші правові утворення, які регулюються її законодавством, не є подібними до явних трастів.

5. Комісія може шляхом прийняття імплементаційного акта перелік типів правових утворень, які регулюються законодавством держав-членів і повинні підпадати під ті ж вимоги щодо прозорості бенефіціарної власності, що й трасти, разом з інформацією, зазначеною у другому підпункті пункту 4 цієї статті. Такий імплементаційний акт приймається відповідно до процедури розгляду, зазначеної у статті 86(2).

Стаття 59

Ідентифікація класів бенефіціарів

1. У випадку юридичних осіб, подібних до трасту, відповідно до статті 57, або, за винятком дискреційних трастів, явних трастів та подібних правових утворень відповідно до статті 58, якщо бенефіціари ще не визначені, ідентифікується клас бенефіціарів та його загальні характеристики. Особи, які належать до цього класу, стають бенефіціарними власниками з моменту їх ідентифікації або призначення.

2. У таких випадках ідентифікується лише клас бенефіціарів та його характеристики:

- (a) пенсійні схеми, що підпадають під дію Директиви (ЄС) 2016/2341;
- (b) схеми фінансової участі або володіння працівників, за умови, що держави-члени після відповідної оцінки ризику дійшли висновку про низький ризик зловживання для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму;
- (c) юридичні особи, подібні до явного трасту відповідно до статті 57, трасти та подібні правові утворення відповідно до статті 58, за умови, що:
 - (i) юридична особа, траст або подібне правове утворення створені з неприбутковою або благодійною метою; та
 - (ii) після відповідної оцінки ризику держави-члени дійшли висновку, що категорія юридичної особи, трасту або подібного правового утворення має низький ризик зловживання для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму.

3. Держава-член повідомляє Комісію про категорії юридичних осіб, трастів або подібних правових утворень, зазначених у пункті 2, разом із обґрунтуванням, заснованим на конкретній оцінці ризику. Комісія повідомляє про це інші держави-члени.

Стаття 60

Ідентифікація об'єктів дискреційних повноважень і осіб, які отримують майно за замовчуванням у дискреційних трастах

У випадку дискреційних трастів, коли бенефіціари ще не обрані, ідентифікуються об'єкти дискреційних повноважень (objects of a power) та особи, які отримують майно за замовчуванням (default takers). Особи, які стають бенефіціарами серед об'єктів дискреційних повноважень, вважаються бенефіціарними власниками з моменту їх обрання. Особи, які отримують майно за замовчуванням, вважаються бенефіціарними власниками, якщо довірчі власники не скористалися своїм дискреційним правом.

Якщо дискреційні трасти відповідають умовам, визначеним у статті 59(2), ідентифікується лише клас об'єктів дискреційних повноважень та осіб, які отримують майно за замовчуванням. Такі категорії дискреційних трастів повідомляються Комісії відповідно до пункту 3 цієї статті.

Стаття 61

Ідентифікація бенефіціарних власників компаній колективного інвестування

Як відступ від першого абзацу статті 51, та статті 58(1), бенефіціарними власниками компаній колективного інвестування є фізичні особи, які відповідають одному або кільком із таких критеріїв:

- (a) прямо чи опосередковано володіють 25 % або більше часток у компанії колективного інвестування
- (b) мають можливість визначати або впливати на інвестиційну політику компанії колективного інвестування;
- (c) контролюють діяльність компанії колективного інвестування іншими засобами.

Стаття 62

Інформація про бенефіціарну власність

1. Юридичні особи та довірчі власники явних трастів або особи, що займають еквівалентні позиції в подібних правових утвореннях, повинні забезпечити, щоб інформація про бенефіціарну власність, яку вони зберігають, надають зобов'язаним суб'єктам у межах процедур належної перевірки клієнтів відповідно до Глави III або подають до центральних реєстрів, була відповідною, точною та актуальною.

Інформація про бенефіціарну власність, зазначена в першому підпункті, повинна включати:

- (a) всі імена та прізвища, місце та повну дату народження, адресу проживання, країну проживання та громадянство або громадянства бенефіціарного власника, номер ідентифікаційного документа, такого як паспорт або національний ідентифікаційний документ, а якщо існує — унікальний персональний ідентифікаційний номер, присвоєний особі країною її звичайного проживання, та загальний опис джерела такого номера;

- (b) характер і обсяг бенефіціарного інтересу, що належить у юридичній особі або правовому утворенні, незалежно від того, чи це через частку у власності, чи через контроль іншими засобами, а також дату, з якої такий інтерес належить;
- (c) інформацію про юридичну особу, бенефіціарним власником якої є фізична особа відповідно до підпункту (b) статті 22(1), або, у випадку правових утворень, бенефіціарним власником яких є фізична особа, базову інформацію про таке правове утворення;
- (d) якщо структура власності та контролю включає більше однієї юридичної особи або правового утворення, опис такої структури, включаючи імена та, якщо існує, ідентифікаційні номери окремих юридичних осіб або правових утворень, що є частиною цієї структури, а також опис взаємозв'язків між ними, включаючи частку, якою вони володіють;
- (e) якщо клас бенефіціарів ідентифіковано відповідно до статті 59, загальний опис характеристик класу бенефіціарів;
- (f) якщо ідентифіковано об'єкти дискреційних повноважень та осіб, які отримують майно за замовчуванням, відповідно до статті 60:
 - (i) для фізичних осіб — їхні імена та прізвища;
 - (ii) для юридичних осіб та правових утворень — їхні найменування;
 - (iii) для класу об'єктів дискреційних повноважень або осіб, які отримують майно за замовчуванням, — його опис.

2. Юридичні особи та довірчі власники трастів або особи, що займають еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, повинні отримати адекватну, точну та актуальну інформацію про бенефіціарну власність протягом 28 календарних днів з моменту створення юридичної особи або заснування правового утворення. Ця інформація повинна оновлюватися без зволікань, у будь-якому разі — протягом 28 календарних днів з моменту будь-яких змін, а також щорічно.

Стаття 63

Обов'язки юридичних осіб

1. Усі юридичні особи, створені в Союзі, повинні отримувати та зберігати відповідну, точну та актуальну інформацію про бенефіціарну власність.

Юридичні особи повинні надавати, на додаток до інформації про своїх юридичних власників, інформацію про бенефіціарних власників зобов'язаним суб'єктам, коли ті застосовують заходи належної перевірки клієнтів відповідно до положень Глави III.

2. Юридична особа повинна повідомляти інформацію про бенефіціарну власність до центрального реєстру без необґрунтованої затримки після свого створення. Будь-які зміни цієї інформації повинні повідомлятися до центрального реєстру без необґрунтованої затримки, у будь-якому разі — протягом 28 календарних днів з моменту змін. Юридична особа повинна регулярно перевіряти, що вона володіє актуальною інформацією про свою бенефіціарну власність. Як мінімум, така перевірка повинна здійснюватися щорічно, окремо або як частина інших періодичних процесів, наприклад, подання фінансової звітності.

Бенефіціарні власники юридичної особи, а також юридичні особи і, у випадку правових утворень, їхні довірчі власники або особи, що займають еквівалентну посаду, які є частиною структури власності або контролю юридичної особи, повинні надавати цій юридичній особі всю інформацію, необхідну для виконання вимог цього розділу або для відповіді на будь-який запит про додаткову інформацію відповідно до статті 10(4) Директиви (ЄС) 2024/1640.

3. Якщо, вичерпавши всі можливі засоби ідентифікації відповідно до статей 51–57, жодна особа не ідентифікована як бенефіціарний власник, або якщо у юридичної особи є суттєва та обґрунтована невпевненість щодо того, чи ідентифіковані особи є бенефіціарними власниками, юридичні особи повинні зберігати записи про дії, вжиті для ідентифікації своїх бенефіціарних власників.

4. У випадках, зазначених у пункті 3 цієї статті, надаючи інформацію про бенефіціарну власність відповідно до статті 20 цього Регламенту та статті 10 Директиви (ЄС) 2024/1640, юридичні особи повинні надати:

(а) заяву про відсутність бенефіціарного власника або про те, що бенефіціарних власників не вдалося визначити, з обґрунтуванням, чому не вдалося визначити бенефіціарного власника відповідно до статей 51–57 цього Регламенту, та що становить невизначеність щодо встановленої інформації;

(б) дані всіх фізичних осіб, які займають посаду вищих керівних посадових осіб у юридичній особі, еквівалентні інформації, що вимагається відповідно до статті 62(1), другого підпункту, пункту (а) цього Регламенту.

Для цілей цього пункту "вищі керівні посадові особи" означає фізичних осіб, які є виконавчими членами органу управління, а також фізичних осіб, які виконують виконавчі функції в юридичній особі та несуть відповідальність перед органом управління за щоденне управління цією юридичною особою.

5. Юридичні особи повинні надавати зібрану відповідно до цієї статті інформацію на запит і без зволікань компетентним органам.

6. Інформація, зазначена в пункті 4, повинна зберігатися протягом 5 років з дати ліквідації юридичної особи або припинення її існування, незалежно від того, чи це здійснюється особами, призначеними для зберігання документів, адміністраторами, ліквідаторами чи іншими особами, залученими до ліквідації. Ідентифікаційні та контактні дані особи, відповідальної за зберігання інформації, повинні бути повідомлені до центральних реєстрів.

Стаття 64

Обов'язки довірчих власників

1. У разі будь-якого правового утворення, яким управляють у державі-члені або довірчий власник чи особа, що займає відповідну посаду в подібному правовому утворенні, проживає або зареєстрована у державі-члені, довірчі власники та особи, що займають відповідну посаду, повинні отримувати та зберігати таку інформацію щодо правового утворення:

(а) базову інформацію про правове утворення;

- (b) відповідну, точну та актуальну інформацію про бенефіціарну власність відповідно до статті 62;
- (c) якщо сторонами правового утворення є юридичні особи або правові утворення — базову інформацію та інформацію про бенефіціарну власність щодо таких юридичних осіб і правових утворень;
- (d) інформацію про будь-якого агента, уповноваженого діяти від імені правового утворення або вчиняти будь-які дії щодо нього, а також про зобов'язаних суб'єктів, з якими довірчий власник або особа, що займає еквівалентну посаду, вступає у ділові відносини від імені правового утворення.

Інформація, зазначена в першому підпункті, повинна зберігатися протягом 5 років після припинення участі довірчого власника або особи, що займає еквівалентну посаду, у трасті чи подібному правовому утворенні.

2. Довірчий власник або особа, що займає еквівалентну посаду, повинні отримати та повідомити до центрального реєстру інформацію про бенефіціарну власність і базову інформацію про правове утворення без необґрунтованої затримки після створення трасту чи подібного правового утворення, у будь-якому разі — протягом 28 календарних днів. Довірчий власник або особа, що займає еквівалентну посаду, повинні забезпечити, щоб будь-які зміни інформації про бенефіціарну власність або базової інформації про правове утворення повідомлялися до центрального реєстру без необґрунтованої затримки, у будь-якому разі — протягом 28 календарних днів.

Довірчий власник або особа, що займає еквівалентну посаду, повинні регулярно перевіряти, що інформація, якою вони володіють відповідно до пункту 1, першого підпункту, є актуальною. Така перевірка повинна здійснюватися щонайменше щорічно, окремо або як частина інших періодичних процесів.

3. Довірчі власники або особи, що займають еквівалентну посаду, зазначені в пункті 1, повинні розкривати свій статус і надавати інформацію про бенефіціарних власників і активи правового утворення, які підлягають управлінню в межах ділових відносин або одиначної операції, зобов'язаним суб'єктам, коли ті застосовують заходи належної перевірки клієнтів відповідно до положень Глави III.

4. Бенефіціарні власники правового утворення, окрім довірчих власників або осіб, що займають еквівалентну посаду, його агентів і зобов'язаних суб'єктів, які обслуговують правове утворення, а також будь-яка особа і, у випадку правових утворень, їхні довірчі власники, які є частиною багаторівневої структури контролю правового утворення, повинні надавати довірчим власникам або особам, що займають еквівалентну посаду, всю інформацію та документацію, необхідну для виконання вимог цього розділу.

5. Довірчі власники трасту та особи, що займають еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, повинні надавати зібрану відповідно до цієї статті інформацію компетентним органам на запит і без зволікань.

6. У разі правових утворень, сторонами яких є юридичні особи, якщо після вичерпання всіх можливих засобів ідентифікації відповідно до статей 51–57 жодна особа не ідентифікована як бенефіціарний власник таких юридичних осіб, або якщо існує суттєва та обґрунтована

невизначеність щодо того, чи ідентифіковані особи є бенефіціарними власниками, довірчі власники трастів або особи, що займають еквівалентну посаду в подібних правових утвореннях, повинні зберігати записи про дії, вжиті для ідентифікації своїх бенефіціарних власників.

7. У випадках, зазначених у пункті 6 цієї статті, надаючи інформацію про бенефіціарну власність відповідно до статті 20 цього Регламенту та статті 10 Директиви (ЄС) 2024/1640, довірчі власники явних трастів або особи, що займають еквівалентну посаду в подібних правових утвореннях, повинні надати:

- (a) заяву про відсутність бенефіціарного власника або про те, що бенефіціарних власників не вдалося визначити, з обґрунтуванням, чому не вдалося визначити бенефіціарного власника відповідно до статей 51–57 цього Регламенту, та що становить невизначеність щодо встановленої інформації;
- (b) дані всіх фізичних осіб, які займають посаду вищих керівних посадових осіб у юридичній особі, що є стороною правового утворення, еквівалентні інформації, що вимагається відповідно до статті 62(1), другого підпункту пункту (a) цього Регламенту.

Стаття 65

Винятки з обов'язків юридичних осіб і правових утворень

Статті 63 і 64 не застосовуються до:

- (a) компаній, цінних паперів яких допущені до торгівлі на регульованому ринку, за умови, що:
 - (i) контроль над компанією здійснюється виключно фізичною особою, яка має право голосу;
 - (ii) жодні інші юридичні особи або правові утворення не є частиною структури власності або контролю компанії; та
 - (iii) для іноземних юридичних осіб відповідно до статті 67 існують еквівалентні вимоги, як зазначено у підпунктах (i) і (ii) цього пункту, відповідно до міжнародних стандартів;
- (b) органів, що діють на підставі публічного права, як визначено у підпункті (4) статті 2(1), Директиви 2014/24/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴¹⁾.

Стаття 66

⁴¹ Директива 2014/24/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 лютого 2014 року про державні закупівлі та скасування Директиви 2004/18/ЄС (ОJ L 94, 28.3.2014, с. 65).

Юридичні особи також повинні повідомляти інформацію, зазначену в першому абзаці, зобов'язаним суб'єктам, коли зобов'язані суб'єкти застосовують заходи належної перевірки клієнтів відповідно до Глави III.

Обов'язки номінальних акціонерів і директорів

Номінальні акціонери та номінальні директори юридичної особи повинні зберігати відповідну, точну та актуальну інформацію про особу свого номінатора та бенефіціарних власників номінатора і розкривати їх, а також свій статус, юридичній особі. Юридичні особи повинні повідомляти цю інформацію до центрального реєстру.

*Стаття 67***Іноземні юридичні особи та іноземні правові утворення**

1. Юридичні особи, створені за межами Союзу, та довірчі власники явних трастів або особи, що займають еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, які управляються за межами Союзу або проживають чи зареєстровані за межами Союзу, повинні подавати інформацію про бенефіціарну власність відповідно до статті 62 до центрального реєстру держави-члена, де вони:

- (a) вступають у ділові відносини із зобов'язаним суб'єктом;
- (b) набувають нерухомість у Союзі, безпосередньо або через посередників;
- (c) набувають, безпосередньо або через посередників, будь-які з таких товарів у осіб, які здійснюють торгівлю, як зазначено у підпунктах (3)(f) і (j) статті 3, у контексті одиначної операції щодо:
 - (i) транспортних засобів для некомерційних цілей вартістю не менше 250 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
 - (ii) водних транспортних засобів для некомерційних цілей вартістю не менше 7 500 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
 - (iii) повітряних суден для некомерційних цілей вартістю не менше 7 500 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
- (d) отримують державний контракт на товари чи послуги або концесію від замовника у Союзі.

2. Як відступ від підпункту (а) пункту 1, якщо юридичні особи, створені за межами Союзу, вступають у ділові відносини із зобов'язаним суб'єктом, вони подають інформацію про бенефіціарну власність до центрального реєстру лише у випадках, коли:

- (a) вони вступають у ділові відносини із зобов'язаним суб'єктом, який віднесений до середньо-високого або високого ризику відмивання грошей і фінансування тероризму відповідно до оцінки ризиків на рівні Союзу або національної оцінки ризиків відповідної держави-члена, як зазначено у статтях 7 і 8 Директиви (ЄС) 2024/1640; або
- (b) оцінка ризиків на рівні Союзу або національна оцінка ризиків відповідної держави-члена визначає, що категорія юридичної особи або сектор, у якому діє юридична особа, створена за межами Союзу, пов'язаний, якщо це доречно, із середньо-високим або високим рівнями ризику відмивання грошей і фінансування тероризму.

3. Інформація про бенефіціарну власність супроводжується заявою із зазначенням, щодо якої з цих дій подається інформація, а також відповідними документами, і також подається:

- (a) у випадках, зазначених у підпункті (a) пункту 1,— до початку ділових відносин;
- (b) у випадках, зазначених у підпунктах (b) і (c) пункту 1— до завершення придбання;
- (c) у випадках, зазначених у підпункті (d) пункту 1— до підписання контракту.

4. Для цілей пункту 1, підпункту (a), зобов'язані суб'єкти інформують юридичні особи, якщо виконуються умови, визначені у пункті 2, і вимагають довідку про підтвердження реєстрації або витяг з інформації про бенефіціарну власність, що міститься у центральному реєстрі, для продовження ділових відносин або одиначної операції.

5. У випадках, охоплених пунктом 1, юридичні особи, створені за межами Союзу, та довірчі власники трастів або особи, що займають еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, які управляються за межами Союзу або проживають чи зареєстровані за межами Союзу, повинні повідомляти про будь-які зміни інформації про бенефіціарну власність, поданої до центрального реєстру відповідно до пункту 1, без невиправданої затримки, у будь-якому разі — протягом 28 календарних днів.

Перший підпункт застосовується:

- (a) у випадках, зазначених у підпункті (a) пункту 1 — протягом усього періоду ділових відносин із зобов'язаним суб'єктом;
- (b) у випадках, зазначених у підпункті (b) пункту 1 — доки юридична особа або правове утворення володіє нерухомістю;
- (c) у випадках, зазначених у підпункті (c) пункту 1,— у період між початковим поданням інформації до центрального реєстру та завершенням придбання;
- (d) у випадках, зазначених у підпункті (d) пункту 1 — протягом усього строку дії контракту.

6. Якщо юридична особа, довірчий власник трасту або особа, що займає еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, відповідає умовам, визначеним у пункті 1, у різних державах-членах, довідку про підтвердження реєстрації інформації про бенефіціарну власність у центральному реєстрі однієї держави-члена вважається достатнім підтвердженням реєстрації.

7. Якщо станом на 10 липня 2027 року юридичні особи, створені за межами Союзу, або правові утворення, якими управляють за межами Союзу або довірчий власник чи особа, що займає еквівалентну посаду, проживає чи зареєстрована за межами Союзу, володіють нерухомістю безпосередньо або через посередників, інформація про бенефіціарну власність таких юридичних осіб і правових утворень повинна бути подана до центрального реєстру та супроводжуватися обґрунтуванням такого подання до 10 січня 2028 року.

Однак перший підпункт не застосовується до юридичних осіб або правових утворень, які набули нерухомість у Союзі до 1 січня 2014 року.

Держави-члени можуть вирішити, на основі ризиків, що застосовується більш рання дата, і повідомити про це Комісію. Комісія повідомляє про такі рішення інші держави-члени.

8. Держави-члени можуть, на основі ризиків, поширити обов'язок, визначений у підпункті (а) пункту 1, на ділові відносини з іноземними юридичними особами, які тривають станом на 10 липня 2027 року, і повідомити про це Комісію. Комісія повідомляє про такі рішення інші держави-члени.

Стаття 68

Санкції

1. Держави-члени встановлюють правила щодо санкцій, які застосовуються у разі порушення положень цього розділу, і вживають усіх необхідних заходів для забезпечення їх виконання. Передбачені санкції повинні бути ефективними, пропорційними та стримувальними.

Держави-члени до 10 січня 2025 року повідомляють Комісію про ці правила щодо санкцій разом із їхньою правовою основою та без зволікань повідомляють про будь-які подальші зміни, що їх стосуються.

2. До 10 липня 2026 року Комісія приймає делеговані акти відповідно до статті 85 для доповнення цього Регламенту шляхом визначення:

- (а) категорій порушень, які підлягають санкціям, та осіб, відповідальних за такі порушення;
- (b) показників для класифікації рівня серйозності порушень, які підлягають санкціям;
- (c) критеріїв, які слід враховувати при встановленні рівня санкційних заходів.

Комісія регулярно переглядає делегований акт, зазначений у першому підпункті, щоб забезпечити, що він визначає релевантні категорії порушень і що відповідні санкції є ефективними, стримувальними і пропорційними.

ГЛАВА V

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЩОДО ПОВІДОМЛЕНЬ

Стаття 69

Повідомлення про підозри

1. Зобов'язані суб'єкти, а також, якщо застосовно, їхні директори та працівники, повинні повністю співпрацювати з ПФР (підрозділом фінансової розвідки) шляхом оперативного:

- (a) повідомлення ПФР за власною ініціативою, якщо зобов'язаний суб'єкт знає, підозрює або має достатні підстави вважати, що кошти або діяльність, незалежно від суми, є доходами від злочинної діяльності або пов'язані з фінансуванням тероризму чи злочинною діяльністю, а також відповідати на запити ПФР про надання додаткової інформації у таких випадках;
- (b) надання ПФР на її запит всієї необхідної інформації, включаючи інформацію про записи операцій, у встановлені строки.

Усі підозрілі операції, включаючи спроби здійснення операцій та підозри, що виникають у зв'язку з неможливістю провести належну перевірку клієнта, повинні повідомлятися відповідно до першого підпункту.

Для цілей першого підпункту зобов'язані суб'єкти повинні відповідати на запити ПФР про надання інформації протягом 5 робочих днів. У виправданих і термінових випадках ПФР може скоротити цей строк, в тому числі до менш ніж 24 годин.

Як відступ від третього підпункту, ПФР може продовжити строк для відповіді понад 5 робочих днів, якщо вважає це виправданим і за умови, що таке подовження не перешкоджає аналітичній роботі ПФР.

2. Для цілей пункту 1 зобов'язані суб'єкти повинні оцінювати операції або діяльність своїх клієнтів на основі та з урахуванням будь-яких відповідних фактів і інформації, відомих їм або якими вони володіють. У разі необхідності зобов'язані суб'єкти повинні визначати пріоритетність оцінки, враховуючи терміновість операції або діяльності та ризики, що стосуються держави-члена, в якій вони зареєстровані.

Підозра відповідно до підпункту (а) пункту 1, повинна ґрунтуватися на характеристиках клієнта та його контрагентів, розмірі та характері операції або діяльності чи методах і схемах їх здійснення, зв'язку між кількома операціями або видами діяльності, походженні, призначенні або використанні коштів, або будь-яких інших обставинах, відомих зобов'язаному суб'єкту, включаючи відповідність операції або діяльності інформації, отриманій відповідно до Глави III, зокрема профілю ризику клієнта.

3. До 10 липня 2026 року AMLA повинна розробити проєкт імплементаційних технічних стандартів і подати їх Комісії для затвердження. Ці проєкти імплементаційних технічних стандартів повинні визначати формат, який використовуватиметься для повідомлення про підозри відповідно до , підпункту (а) пункту 1 та для надання записів про операції відповідно до , підпункту (b) пункту 1.

4. Комісія уповноважена приймати імплементаційні технічні стандарти, зазначені в пункті 3 цієї статті, відповідно до статті 53 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

5. До 10 липня 2027 року AMLA повинна видати керівні принципи щодо індикаторів підозрілої діяльності або поведінки. Ці керівні принципи повинні періодично оновлюватися.

6. Відповідальна особи з відповідності, призначена відповідно до статті 11(2), повинна передавати інформацію, зазначену в пункті 1 цієї статті, до ПФР держави-члена, на території якої розташований зобов'язаний суб'єкт, що передає інформацію.

7. Зобов'язані суб'єкти повинні забезпечити захист відповідальна особи з відповідності, призначеної відповідно до статті 11(2), а також будь-якого працівника чи особи на аналогічній

посаді, включаючи агентів і дистриб'юторів, які беруть участь у виконанні завдань, передбачених цією статтею, від помсти, дискримінації та будь-якого іншого несправедливого поводження за виконання цих завдань.

Цей пункт не впливає на захист, якому можуть бути підпорядковані особи, зазначені в першому підпункті, згідно з Директивою (ЄС) 2019/1937.

8. У разі, коли діяльність партнерства з обміну інформацією призводить до знання, підозри або обґрунтованих підстав підозрювати, що кошти, незалежно від суми, є доходами від злочинної діяльності або пов'язані з фінансуванням тероризму, зобов'язані суб'єкти, які виявили підозри щодо діяльності своїх клієнтів, можуть призначити одного зі своїх учасників для подання звіту до ПФР відповідно до підпункту (а) пункту 1. Таке подання повинно включати принаймні ім'я та контактні дані всіх зобов'язаних суб'єктів, які брали участь у діяльності, що призвела до створення повідомлення.

Якщо зобов'язані суб'єкти, зазначені в першому підпункті, розташовані в кількох державах-членах, інформація повинна бути повідомлена кожному відповідному ПФР. Для цього зобов'язані суб'єкти повинні забезпечити, щоб повідомлення було подане зобов'язаним суб'єктом на території держави-члена, де розташований ПФР.

Якщо зобов'язані суб'єкти вирішують не скористатися можливістю подати єдиний звіт до ПФР відповідно до першого підпункту, вони повинні включити посилання у своїх повідомленнях на те, що підозра є результатом діяльності партнерства з обміну інформацією.

9. Зобов'язані суб'єкти, зазначені в пункті 8 цієї статті, повинні зберігати копію будь-яких повідомлень, поданих відповідно до цього пункту, згідно зі статтею 77.

Стаття 70

Окремі положення щодо повідомлення про підозри певними категоріями зобов'язаних суб'єктів

1. Як відступ від статті 69(1), держави-члени можуть дозволити зобов'язаним суб'єктам, зазначеним у підпунктах (3)(а) і (b) статті 3, передавати інформацію, зазначену у статті 69(1), до саморегульовного органу, призначеного державою-членом.

Саморегульовний орган, призначений у першому підпункті, повинен передавати інформацію до ПФР оперативно та у повному обсязі.

2. Нотаріуси, адвокати, інші незалежні правові фахівці, аудитори, зовнішні бухгалтери та податкові консультанти звільняються від вимог статті 69(1) у частині інформації, яку вони отримують від клієнта під час визначення його юридичної позиції або виконання завдань щодо захисту чи представництва клієнта у судових провадженнях, включаючи надання порад щодо ініціювання чи уникнення таких проваджень, незалежно від того, чи отримана така інформація до, під час або після цих проваджень.

Виняток, зазначений у першому підпункті, не застосовується, якщо зазначені зобов'язані суб'єкти:

(а) беруть участь у відмиванні грошей, його попередніх злочинах або фінансуванні тероризму;

- (b) надають юридичні консультації для цілей відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму; або
- (c) знають, що клієнт прагне отримати юридичні консультації для цілей відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму; знання чи мета можуть бути витягнуті з об'єктивних фактичних обставин.

3. Крім ситуацій, зазначених у пункті 2, другого підпункту, якщо виправдано на основі підвищених ризиків відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, пов'язаних з певними типами операцій, держави-члени можуть вирішити, що виняток, зазначений у першому підпункті пункту 2, не застосовується до таких типів операцій і, за необхідності, накладати додаткові обов'язки щодо повідомлення на зобов'язані суб'єкти, зазначені в тому ж пункті. Держави-члени повинні повідомити Комісію про будь-яке рішення, прийняте відповідно до цього пункту. Комісія повідомляє про такі рішення інші держави-члени.

Стаття 71

Відмова від здійснення операцій

1. Зобов'язані суб'єкти повинні утримуватися від здійснення операцій, які вони знають або підозрюють бути пов'язаними з доходами від злочинної діяльності або фінансуванням тероризму, доки вони не подадуть звіт відповідно до першого підпункту пункту (а) статті 69(1), і не виконають будь-які подальші спеціальні інструкції від ПФР або іншого компетентного органу згідно з чинним законодавством. Зобов'язані суб'єкти можуть здійснити операцію після оцінки ризиків її проведення, якщо вони не отримали інструкцій про інше від ПФР протягом трьох робочих днів після подання звіту.
2. Якщо для зобов'язаного суб'єкта неможливо утриматися від здійснення операції, як зазначено в пункті 1, або якщо утримання від неї може перешкодити зусиллям щодо переслідування бенефіціарів підозрілої операції, зобов'язаний суб'єкт повинен негайно повідомити ПФР після здійснення такої операції.

Стаття 72

Розкриття інформації ПФР

Добросовісне розкриття інформації ПФР зобов'язаним суб'єктом або працівником чи директором такого зобов'язаного суб'єкта відповідно до статей 69 і 70 не вважається порушенням будь-яких обмежень на розкриття інформації, встановлених договором або законодавчими, регуляторними чи адміністративними положеннями, і не викликає будь-якої відповідальності для зобов'язаного суб'єкта, його директорів чи працівників, навіть якщо вони не знали точно, що лежить в основі злочинної діяльності і незалежно від того, чи відбулася така діяльність насправді.

Стаття 73

Заборона розкриття інформації

1. Зобов'язані суб'єкти та їхні директори, працівники або особи на аналогічних посадах, включаючи агентів і дистриб'юторів, не повинні розкривати клієнту, щодо якого проводиться

оцінка, або іншим третім особам факт того, що операції або діяльність оцінюються згідно зі статтею 69, що інформація передається або буде передана згідно зі статтями 69 чи 70, або що проводиться аналіз відмивання грошей чи фінансування тероризму, або що такий аналіз може бути проведений.

2. Пункт 1 не застосовується до розкриття інформації компетентним органам та саморегульним органам, які виконують наглядові функції, або до розкриття з метою розслідування та переслідування відмивання грошей, фінансування тероризму та інших злочинів.

3. Як відступ від пункту 1 цієї статті, розкриття інформації може відбуватися між зобов'язаними суб'єктами, які належать до однієї групи, або між такими суб'єктами та їхніми філіями чи дочірніми компаніями, розташовані у третіх країнах, за умови, що ці філії та дочірні компанії повністю дотримуються групових політик і процедур, включаючи процедури обміну інформацією в межах групи, відповідно до статті 16, і що групові політики та процедури відповідають вимогам цього Регламенту.

4. Як відступ від пункту 1 цієї статті, розкриття інформації може відбуватися між зобов'язаними суб'єктами, зазначеними у статті 3, підпунктах (3)(a) і (b), або суб'єктами з третіх країн, які встановлюють вимоги, еквівалентні тим, що зазначені в цьому Регламенті, які виконують свої професійні обов'язки як працівники чи в іншому статусі, у межах однієї юридичної особи або більшої структури, до якої належить ця особа і яка має спільну власність, управління чи контроль за дотриманням законодавства, включаючи мережі чи партнерства.

5. Для зобов'язаних суб'єктів, зазначених у статті 3, пунктах (1), (2), (3)(a) і (b), у випадках, що стосуються однієї й тієї ж операції, яка включає два або більше зобов'язаних суб'єктів, і як відступ від пункту 1 цієї статті, розкриття інформації може відбуватися між відповідними зобов'язаними суб'єктами, якщо вони розташовані в межах Союзу або з суб'єктами третіх країн, які встановлюють вимоги, відповідні тим, що зазначені в цьому Регламенті, і якщо вони підлягають вимогам професійної таємниці та захисту персональних даних.

6. Якщо зобов'язані суб'єкти, зазначені у статті 3, підпунктах (3)(a) і (b), намагаються відмовити клієнта від участі в незаконній діяльності, це не вважається розкриттям інформації у сенсі пункту 1 цієї статті.

Стаття 74

Повідомлення про порогові операції з певними товарами високої вартості

1. Особи, які торгують високоцінними товарами, повинні повідомляти до ПФР про всі операції щодо продажу наступних високоцінних товарів, якщо вони придбані для некомерційних цілей:

- (a) транспортні засоби вартістю не менше 250 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
- (b) водні судна вартістю не менше 7 500 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
- (c) повітряні судна вартістю не менше 7 500 000 євро або в еквіваленті у національній валюті.

2. Кредитні установи та фінансові установи, які надають послуги, пов'язані з придбанням або передачею права власності на товари, зазначені в пункті 1, також повинні повідомляти ПФР про всі операції, які вони здійснюють для своїх клієнтів щодо цих товарів.

3. Повідомлення згідно з пунктами 1 і 2 повинні здійснюватися у строки, встановлені ПФР.

ГЛАВА VI ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

Стаття 75

Обмін інформацією в рамках партнерств з обміну інформацією

1. Учасники партнерств з обміну інформацією можуть обмінюватися інформацією між собою лише у випадках, коли це є строго необхідним для виконання обов'язків, передбачених Главою III та статтею 69, і відповідно до основоположних прав та гарантій судового процесу.
2. Зобов'язані суб'єкти, які мають намір брати участь у партнерстві з обміну інформацією, повинні повідомити про це свої відповідні наглядові органи, які, за необхідності, після консультацій один з одним та з органами, відповідальними за перевірку дотримання Регламенту (ЄС) 2016/679, повинні перевірити, що партнерство з обміну інформацією має механізми, які забезпечують дотримання цієї статті, а також те, що було проведено оцінку впливу на захист даних, зазначену в підпункті (h) пункту 4. Перевірка повинна відбуватися до початку діяльності партнерства з обміну інформацією. Кредитні установи та фінансові установи, які надають послуги, пов'язані з придбанням або передачею права власності на товари, зазначені в пункті 1, також повинні повідомляти ПФР про всі операції, які вони здійснюють для своїх клієнтів щодо цих товарів, якщо це доречно.

Відповідальність за дотримання вимог законодавства Союзу або національного законодавства залишається за учасниками партнерства з обміну інформацією.

3. Інформація, якою обмінюються в рамках партнерства з обміну інформацією, обмежується:
 - (a) інформацією про клієнта, включаючи будь-яку інформацію, отриману під час ідентифікації та верифікації особи клієнта, а також, якщо застосовно, бенефіціарного власника клієнта;
 - (b) інформацією про мету та передбачуваний характер ділових відносин або одиначної операції між клієнтом і зобов'язаним суб'єктом, а також, якщо застосовно, про джерело статків і джерело коштів клієнта;
 - (c) інформацією про операції клієнта;
 - (d) інформацією про фактори вищого та меншого рівня ризику, пов'язані з клієнтом;
 - (e) аналізом ризиків, проведеним зобов'язаним суб'єктом щодо клієнта відповідно до статті 20(2);
 - (f) інформацією, якою володіє зобов'язаний суб'єкт відповідно до статті 77(1);

(g) інформацією про підозри відповідно до статті 69.

Інформація, зазначена в першому підпункті, обмінюється лише в тій мірі, в якій це необхідно для здійснення діяльності партнерства з обміну інформацією.

4. До обміну інформацією в межах партнерства з обміну інформацією застосовуються такі умови:

- (a) зобов'язані суб'єкти повинні фіксувати всі випадки обміну інформацією в межах партнерства;
- (b) зобов'язані суб'єкти не повинні покладатися виключно на інформацію, отриману в межах партнерства, для виконання вимог цього Регламенту;
- (c) зобов'язані суб'єкти не повинні робити висновків або приймати рішення, які впливають на ділові відносини з клієнтом або на проведення одиничних операцій для клієнта, на підставі інформації, отриманої від інших учасників партнерства з обміну інформацією, без її самостійної оцінки; будь-яка інформація, отримана в межах партнерства, яка використовується для прийняття рішення про відмову у встановленні або припиненні ділових відносин чи проведення одиничної операції, повинна бути включена до записів відповідно до статті 21(3) із зазначенням, що інформація надійшла з партнерства з обміну інформацією;
- (d) зобов'язані суб'єкти повинні самостійно оцінювати операції клієнтів для визначення тих, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей, його предикатними злочинами або фінансуванням тероризму, або містити доходи від злочинної діяльності;
- (e) зобов'язані суб'єкти повинні впроваджувати відповідні технічні та організаційні заходи, включаючи заходи, що дозволяють псевдонімізацію, для забезпечення рівня безпеки та конфіденційності, пропорційного характеру та обсягу обмінюваної інформації;
- (f) обмін інформацією здійснюється лише щодо клієнтів:
 - (i) чия поведінка або операції пов'язані з підвищеним ризиком відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, визначеним на рівні Союзу та національному рівні відповідно до статей 7 і 8 Директиви (ЄС) 2024/1640;
 - (ii) які підпадають під будь-яку із ситуацій, зазначених у статтях 29, 30, 31 та 36–46 цього Регламенту; або
 - (iii) щодо яких зобов'язані суб'єкти повинні зібрати додаткову інформацію для визначення, чи пов'язані вони з підвищеним ризиком відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму;
- (g) інформація, створена за допомогою штучного інтелекту, машинного навчання або алгоритмів, може обмінюватися лише за умови належного людського контролю над цими процесами;
- (h) до обробки будь-яких персональних даних повинна бути проведена оцінка впливу на захист даних відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) 2016/679;

- (i) компетентні органи, які є учасниками партнерства з обміну інформацією, отримують, надають і обмінюються інформацією лише в тій мірі, в якій це необхідно для виконання їхніх завдань відповідно до відповідного законодавства Союзу або національного законодавства;
- (j) якщо компетентні органи, зазначені в пункті (44)(с) статті 2(1) цього Регламенту, беруть участь у партнерстві з обміну інформацією, вони повинні отримувати, надавати або обмінюватися персональними даними та оперативною інформацією лише відповідно до національного законодавства, що транспонує Директиву (ЄС) 2016/680 Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴²⁾, а також відповідно до застосовних положень національного кримінально-процесуального законодавства, включаючи попередній судовий дозвіл або будь-яку іншу національну процесуальну гарантію, якщо це вимагається;
- (k) обмін інформацією про підозрілі операції відповідно до підпункту (g) пункту 3 цієї статті здійснюється лише за згодою ПФР, до якого було подано повідомлення про підозрілу операцію відповідно до статей 69 або 70.

5. Інформація, отримана в межах партнерства з обміну інформацією, не підлягає подальшій передачі, за винятком випадків, коли:

- (a) інформація надається іншому зобов'язаному суб'єкту відповідно до статті 49(1);
- (b) інформація включається до звіту, поданого до ПФР, або надається у відповідь на запит ПФР відповідно до статті 69(1);
- (c) інформація надається AMLA відповідно до статті 93 Регламенту (ЄС) 2024/1620;
- (d) інформація надається AMLA відповідно до статті 93 Регламенту (ЄС) 2024/1620 .

6. Зобов'язані суб'єкти, які беруть участь у партнерствах з обміну інформацією, повинні визначити політики та процедури щодо обміну інформацією у своїх внутрішніх політиках і процедурах, встановлених відповідно до статті 9. Такі політики та процедури повинні:

- (a) визначати порядок оцінки обсягу інформації, що підлягає обміну, а якщо це доречно для характеру інформації або застосовних судових гарантій, передбачати диференційований або обмежений доступ до інформації для учасників партнерства;
- (b) описувати ролі та обов'язки сторін партнерства з обміну інформацією;
- (c) визначати ризикові оцінки, які зобов'язаний суб'єкт враховує для визначення ситуацій підвищеного ризику, у яких може здійснюватися обмін інформацією.

Внутрішні політики та процедури, зазначені в першому підпункті, повинні бути розроблені до початку участі у партнерстві з обміну інформацією.

⁴² Директива (ЄС) 2016/680 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року Про захист фізичних осіб у зв'язку з обробкою персональних даних компетентними органами з метою попередження, розслідування, виявлення або кримінального переслідування кримінальних злочинів або виконання кримінальних покарань та щодо вільного переміщення таких даних та про скасування Рамкового рішення Ради 2008/977/JHA (OJ L 119, 4.5.2016, с. 89).

7. Якщо наглядові органи вважають це необхідним, зобов'язані суб'єкти, які беруть участь у партнерстві з обміну інформацією, повинні здійснити незалежний аудит функціонування такого партнерства та надати результати наглядовим органам.

ГЛАВА VII

ЗАХИСТ ДАНИХ ТА ЗБЕРІГАННЯ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття 76

Обробка персональних даних

1. У тій мірі, в якій це є строго необхідним для цілей запобігання відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, зобов'язані суб'єкти можуть обробляти спеціальні категорії персональних даних, зазначені в статті 9(1) Регламенту (ЄС) 2016/679, а також персональні дані, що стосуються судимостей і правопорушень, зазначені в статті 10 цього Регламенту, за умови дотримання гарантій, передбачених у пунктах 2 і 3 цієї статті.
2. Зобов'язані суб'єкти можуть обробляти персональні дані, охоплені статтею 9 Регламенту (ЄС) 2016/679, за умови, що:
 - (a) вони інформують своїх клієнтів або потенційних клієнтів про те, що такі категорії даних можуть оброблятися з метою виконання вимог цього Регламенту;
 - (b) дані походять із надійних джерел, є точними та актуальними;
 - (c) вони не приймають рішень, які призводять до упереджених або дискримінаційних наслідків на підставі цих даних;
 - (d) вони впроваджують заходи високого рівня безпеки відповідно до статті 32 Регламенту (ЄС) 2016/679, зокрема щодо конфіденційності.
3. Зобов'язані суб'єкти можуть обробляти персональні дані, охоплені статтею 10 Регламенту (ЄС) 2016/679, за умови дотримання вимог пункту 2 цієї статті та за умови, що:
 - (a) такі персональні дані стосуються відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму;
 - (b) зобов'язані суб'єкти мають процедури, які дозволяють розрізняти під час обробки таких даних між підозрами, розслідуваннями, провадженнями та вироками, з урахуванням основного права на справедливий суд, права на захист і презумпції невинуватості.
4. Персональні дані обробляються зобов'язаними суб'єктами на підставі цього Регламенту виключно з метою запобігання відмиванню грошей і фінансуванню тероризму та не підлягають подальшій обробці у спосіб, несумісний із цими цілями. Обробка персональних даних на підставі цього Регламенту для комерційних цілей забороняється.
5. Зобов'язані суб'єкти можуть приймати рішення в результаті автоматизованих процесів, включаючи профілювання, як визначено в пункті (4) статті 4 Регламенту (ЄС) 2016/679, або в

результаті процесів із залученням систем штучного інтелекту, як визначено в пункті (1) статті 3 Регламенту (ЄС) 2024/xxx Європейського Парламенту і Ради ⁽⁴³⁾, за умови, що:

- (a) дані, які обробляються такими системами, обмежуються даними, отриманими відповідно до Глави III цього Регламенту;
- (b) будь-яке рішення про встановлення або відмову у встановленні чи підтримці ділових відносин із клієнтом, проведення або відмову у проведенні одиначної операції для клієнта, або збільшення чи зменшення обсягу заходів належної перевірки клієнта відповідно до статті 20 цього Регламенту, підлягає суттєвому людському втручанню для забезпечення точності та доцільності такого рішення; та
- (c) клієнт має право отримати пояснення щодо прийнятого зобов'язаним суб'єктом рішення та оскаржити це рішення, за винятком випадків, що стосуються повідомлення, передбаченого статтею 69 цього Регламенту.

Стаття 77

Зберігання інформації

1. Зобов'язані суб'єкти повинні зберігати такі документи та інформацію:

- (a) копію документів та інформації, отриманих під час проведення належної перевірки клієнта відповідно до Глави III, включаючи інформацію, отриману за допомогою електронних засобів ідентифікації;
- (b) запис оцінки, проведеної відповідно до статті 69(2), включаючи інформацію та обставини, які були враховані, і результати такої оцінки, незалежно від того, чи призвела ця оцінка до подання повідомлення про підозрілу операцію до ПФР, а також копію повідомлення про підозрілу операцію, якщо таке було подано;
- (c) підтверджуючі докази та записи про операції, що складаються з оригіналів документів або копій, які є прийнятними у судових провадженнях відповідно до чинного національного законодавства, і які необхідні для ідентифікації операцій;
- (d) у разі участі у партнерствах з обміну інформацією відповідно до Глави VI — копії документів та інформації, отриманих у межах таких партнерств, а також записи про всі випадки обміну інформацією.

Зобов'язані суб'єкти повинні забезпечити, щоб документи, інформація та записи, що зберігаються відповідно до цієї статті, не підлягали зміні.

2. Як відступ від пункту 1, зобов'язані суб'єкти можуть вирішити замінити зберігання копій інформації на зберігання посилань на таку інформацію, за умови, що характер і спосіб

⁴³ Регламент (ЄС) 2024/xxx Європейського Парламенту та Ради від xxx року, яким встановлюються гармонізовані правила щодо штучного інтелекту та вносяться зміни до Регламентів (ЄС) № 300/2008, (ЄС) № 167/2013, (ЄС) № 168/2013, (ЄС) 2018/858, (ЄС) 2018/1139 та (ЄС) 2019/2144 і Директив 2014/90/ЄС, (ЄС) 2016/797 та (ЄС) 2020/1828 (Акт про штучний інтелект) (ще не опубліковано в Офіційному віснику).

зберігання такої інформації забезпечують можливість негайного надання інформації компетентним органам і що така інформація не може бути змінена або виправлена.

Зобов'язані суб'єкти, які користуються відступом, зазначеним у першому підпункті, повинні визначити у своїх внутрішніх процедурах, розроблених відповідно до статті 9, категорії інформації, для яких вони зберігатимуть посилення замість копії або оригіналу, а також процедури отримання інформації для її надання компетентним органам на запит.

3. Інформація, зазначена у пунктах 1 і 2, зберігається протягом 5 років, починаючи з дати припинення ділових відносин або з дати проведення разової операції, або з дати відмови у встановленні ділових відносин чи проведенні разової операції. Без обмеження для строків зберігання даних, зібраних для цілей інших актів права Союзу або національного законодавства, що відповідає Регламенту (ЄС) 2016/679, зобов'язані суб'єкти повинні видалити персональні дані після закінчення п'ятирічного строку.

Компетентні органи можуть вимагати подальшого зберігання інформації, зазначеної у першому підпункті, у кожному конкретному випадку, якщо таке зберігання є необхідним для запобігання, виявлення, розслідування або переслідування відмивання грошей або фінансування тероризму. Такий додатковий строк зберігання не повинен перевищувати 5 років.

4. Якщо на 10 липня 2027 року у державі-члені тривають судові провадження, пов'язані із запобіганням, виявленням, розслідуванням або переслідуванням підозрюваного відмивання грошей або фінансування тероризму, і зобов'язаний суб'єкт володіє інформацією або документами, що стосуються цих проваджень, зобов'язаний суб'єкт може зберігати таку інформацію або документи протягом 5 років з 10 липня 2027 року.

Держави-члени можуть, без обмеження національного кримінального законодавства щодо доказів, що застосовується до триваючих кримінальних розслідувань і судових процесів, дозволити або вимагати зберігання такої інформації або документів протягом додаткового максимального строку в 5 років, якщо встановлено необхідність і пропорційність такого подальшого зберігання для цілей запобігання, виявлення, розслідування або переслідування підозрюваного відмивання грошей або фінансування тероризму.

Стаття 78

Надання інформації компетентним органам

Зобов'язані суб'єкти повинні мати системи, які дозволяють їм оперативно та у повному обсязі відповідати на запити від ПФР або інших компетентних органів відповідно до національного законодавства щодо того, чи підтримують або підтримували вони протягом п'ятирічного періоду, що передує такому запиту, ділові відносини із зазначеними особами, а також щодо характеру цих відносин, через захищені канали і таким чином, щоб забезпечити повну конфіденційність запитів.

ГЛАВА VIII

Заходи для пом'якшення ризиків, пов'язаних з анонімними інструментами

Стаття 79

Анонімні рахунки, акції на пред'явника та варанти на акції на пред'явника

1. Кредитним установам, фінансовим установам та надавачам послуг, пов'язаних з криптоактивами, забороняється відкривати та вести анонімні банківські та платіжні рахунки, анонімні ощадні книжки, анонімні сейфові скриньки або анонімні рахунки криптоактивів, а також будь-які інші рахунки, які дозволяють анонімізацію власника рахунку або анонімізацію чи більше ускладнення відстеження операцій, зокрема через використання монет з підвищеним рівнем анонімності.

Власники та бенефіціари вже існуючих анонімних банківських або платіжних рахунків, анонімних ощадних книжок, сейфових скриньок, які зберігаються у кредитних чи фінансових установах, або рахунків криптоактивів, підлягають заходам належної перевірки клієнта до будь-якого використання таких рахунків, книжок чи скриньок.

2. Кредитні та фінансові установи, які діють як еквайри у значенні статті 2, пункту (1), Регламенту (ЄС) 2015/751 Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴⁴⁾, не повинні приймати платежі, здійснені з використанням анонімних передплачених карток, емітованих у третіх країнах, якщо інше не передбачено регуляторними технічними стандартами, прийнятими Комісією відповідно до статті 28 цього Регламенту на підставі доведеного низького рівня ризику.

3. Компаніям забороняється випускати акції на пред'явника, і вони повинні до 10 липня 2029 року конвертувати всі існуючі акції на пред'явника в іменні акції, знерухомити (імобілізувати) їх у значенні пункту (3) статті 2(1), Регламенту (ЄС) № 909/2014, або депонувати їх у фінансовій установі. Водночас компаніям, цінні папери яких допущені до торгівлі на регульованому ринку, або акції яких випущені як посередницькі цінні папери шляхом знерухомлення відповідно до пункту (3) статті 2(1), цього Регламенту або шляхом прямого випуску у дематеріалізованій формі відповідно до пункту (4) статті 2(1), цього Регламенту, дозволяється випускати нові та зберігати існуючі акції на пред'явника. Для існуючих акцій на пред'явника, які не будуть конвертовані, знерухомлені або депоновані до 10 липня 2029 року, усі права голосу та права на отримання дивідендів, пов'язані з цими акціями, автоматично призупиняються до моменту їх конвертації, знерухомлення або депонування. Усі такі акції, які не будуть конвертовані, імобілізовані або депоновані до 10 липня 2030 року, підлягають анулюванню, що призведе до зменшення статутного капіталу на відповідну суму.

Компаніям також забороняється випускати варанти на акції на пред'явника, якщо вони не є посередницькими цінними паперами.

Стаття 80

Обмеження на великі готівкові платежі за товари чи послуги

1. Особи, які торгують товарами або надають послуги, можуть приймати або здійснювати платіж готівкою лише до суми 10 000 євро або в еквіваленті у національній чи іноземній валюті,

⁴⁴ Регламент (ЄС) 2015/751 Європейського Парламенту та Ради від 29 квітня 2015 року про міжбанківську комісію за платіжні операції з використанням карток (OJ L 123, 19.5.2015, с. 1).

незалежно від того, чи здійснюється операція одноразово чи кількома пов'язаними операціями.

2. Держави-члени можуть встановлювати нижчі ліміти після обговорення з Європейським центральним банком відповідно до статті 2(1) Рішення Ради 98/415/ЄС⁽⁴⁵⁾. Про ці нижчі ліміти необхідно повідомити Комісію протягом 3 місяців з моменту запровадження заходу на національному рівні.

3. Якщо на національному рівні вже діють нижчі ліміти, ніж встановлено у пункті 1, вони залишаються чинними. Держави-члени повинні повідомити про такі ліміти Комісію до 10 жовтня 2024 року.

4. Ліміт, зазначений у пункті 1, не застосовується до:

(a) платежів між фізичними особами, які не відносяться до професійної діяльності;

(b) платежі або депозити, здійснені в приміщеннях кредитних установ, емітентів електронних грошей, як визначено в пункті (3) статті 2 Директиви 2009/110/ЄС, та надавач платіжних послуг, як визначено в пункті (11) статті 4 Директиви (ЄС) 2015/2366.

Платежі або внески, зазначені в першому підпункті, пункт (b), що перевищують встановлений ліміт, підлягають повідомленню до ПФР у строки, встановлені ПФР.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб до фізичних або юридичних осіб, які діють у професійній якості та підозрюються у порушенні ліміту, встановленого в пункті 1, або нижчого ліміту, прийнятого державами-членами, застосовувалися відповідні заходи, включаючи накладення санкцій.

6. Загальний рівень санкцій визначається відповідно до відповідних положень національного законодавства таким чином, щоб забезпечити пропорційність серйозності порушення та ефективно запобігати подальшим аналогічним правопорушенням.

7. Якщо через форс-мажорні обставини засоби платежу, визначені як "кошти" у значенні статті 4, пункту (25), Директиви (ЄС) 2015/2366, окрім банкнот і монет, стають недоступними на національному рівні, держави-члени можуть тимчасово призупинити застосування пункту 1 або, за потреби, пункту 2 цієї статті та повинні без зволікань повідомити про це Комісію. Держави-члени також повинні повідомити Комісію про очікувану тривалість недоступності

⁴⁵ Рішення Ради 98/415/ЄС від 29 червня 1998 року про проведення національними органами влади консультацій з Європейським центральним банком щодо проектів законодавчих положень (OJ L 189, 3.7.1998, с. 42).

засобів платежу, визначених як "кошти" у значенні пункту (25) статті 4, Директиви (ЄС) 2015/2366, окрім банкнот і монет, а також про заходи, вжиті для відновлення їхньої доступності.

Якщо, на підставі інформації, наданої державою-членом, Комісія вважає, що призупинення застосування пункту 1 або, за потреби, пункту 2 не виправдане форс-мажорними обставинами, вона приймає рішення, адресоване цій державі-члену, з вимогою негайного скасування такого призупинення.

ГЛАВА IX

КІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

ЧАСТИНА 1

Співпраця між ПФР та Європейською прокуратурою (EPPO)

Стаття 81

Співпраця між ПФР та Європейською прокуратурою (EPPO)

1. Відповідно до статті 24 Регламенту (ЄС) 2017/1939, кожен повинен ПФР без зволікань повідомляти Європейську прокуратуру (EPPO) про результати свого аналізу та будь-яку додаткову релевантну інформацію, якщо існують обґрунтовані підстави підозрювати, що відмивання грошей або інша злочинна діяльність вчиняється або була вчинена, може належати до компетенції EPPO відповідно до статей 22 та 25(2) і (3) цього Регламенту.

До 10 липня 2026 року AMLA у консультації з EPPO розробляє проєкт імплементаційних технічних стандартів і подає їх на затвердження Комісії. Ці стандарти мають визначати формат, який ПФР використовуватимуть для подання інформації до EPPO.

Комісія наділена повноваженнями приймати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у другому підпункті цього пункту, відповідно до статті 53 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

2. ПФР повинні своєчасно відповідати на запити EPPO щодо інформації, пов'язаної з відмиванням грошей та іншою злочинною діяльністю, зазначеною в пункті 1.

3. ПФР та EPPO можуть обмінюватися результатами стратегічного аналізу, включаючи типології та індикатори ризиків, якщо такий аналіз стосується відмивання грошей та іншої злочинної діяльності, зазначеної в пункті 1.

Стаття 82

Запити про надання інформації до ЕРРО

1. ЕРРО повинна без зволікань відповідати на обґрунтовані запити про надання інформації від ПФР, якщо така інформація необхідна для виконання функцій ПФР відповідно до Глави III Директиви (ЄС) 2024/1640.
2. ЕРРО може відкласти або відмовити у наданні інформації, зазначеної в пункті 1, якщо її надання може зашкодити належному проведенню та конфіденційності поточного розслідування. ЕРРО повинна своєчасно повідомити ПФР, що зробив запит, про відкладення або відмову у наданні запитуваної інформації, включаючи причини такого рішення.

ЧАСТИНА 2

Співпраця між ПФР та Європейським управлінням з питань боротьби з шахрайством (OLAF)

Стаття 83

Співпраця між ПФР та Європейським управлінням з питань боротьби з шахрайством (OLAF)

2. Відповідно до статті 8(3) Регламенту (ЄС, Євратом) № 883/2013 Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴⁶⁾, кожен ПФР без зволікань передає OLAF результати свого аналізу та будь-яку додаткову релевантну інформацію, якщо існують обґрунтовані підстави підозрювати, що шахрайство, корупція або будь-яка інша незаконна діяльність, що впливає на фінансові інтереси Союзу, вчиняється або була вчинена, може належати до компетенції OLAF відповідно до статті 8 цього Регламенту.
3. ПФР повинні своєчасно відповідати на запити OLAF щодо інформації, пов'язаної з шахрайством, корупцією або будь-якою іншою незаконною діяльністю, зазначеною в пункті 1.
4. ПФР та OLAF можуть обмінюватися результатами стратегічного аналізу, включаючи типології та індикатори ризиків, якщо такий аналіз стосується шахрайства, корупції або іншої незаконної діяльності, зазначеної в пункті 1.

Стаття 84

Запити про надання інформації до OLAF

1. OLAF має своєчасно відповідати на обґрунтовані запити про надання інформації від ПФР, якщо така інформація необхідна для виконання функцій ПФР відповідно до Глави III Директиви (ЄС) 2024/1640.
2. OLAF може відкласти або відмовити у наданні інформації, зазначеної в пункті 1, якщо її надання може негативно вплинути на поточне розслідування. OLAF повинна своєчасно

⁴⁶ Регламент (ЄС, Євратом) № 883/2013 Європейського Парламенту та Ради від 11 вересня 2013 року про розслідування, що проводяться Європейським бюро по боротьбі з шахрайством (OLAF), та про скасування Регламенту (ЄС) № 1073/1999 Європейського Парламенту та Ради і Регламенту Ради (Євратом) № 1074/1999 (OJ L 248, 18.9.2013, с. 1).

повідомити ПФР, що зробив запит, про відкладення або відмову у наданні запитуваної інформації, включаючи причини такого рішення.

ЧАСТИНА 3

Інші положення

Стаття 85

Здійснення делегування

1. Повноваження щодо прийняття делегованих актів надаються Комісії за умов, визначених у цій статті.
2. Повноваження щодо прийняття делегованих актів, передбачених статтями 29, 30, 31, 34, 43, 52 та 68, надаються Комісії на невизначений строк, починаючи з 9 липня 2024 року.
3. Делегування повноважень, передбачене статтями 29, 30, 31, 34, 43, 52 та 68, може бути відкликано в будь-який час Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє делегування повноважень, визначених у цьому рішенні. Воно набирає чинності наступного дня після публікації рішення в Офіційному віснику Європейського Союзу або в більш пізню дату, зазначену в рішенні. Це не впливає на чинність будь-яких делегованих актів, які вже набули чинності.
4. Перед прийняттям делегованого акту Комісія консулюється з експертами, призначеними кожною державою-членом, відповідно до принципів, викладених у Міжінституційній угоді від 13 квітня 2016 року про кращу законотворчість (Interinstitutional Agreement on Better Law-Making).
5. Як тільки Комісія приймає делегований акт, вона одночасно повідомляє про це Європейський Парламент та Раду.
6. Делегований акт, прийнятий відповідно до статей 29, 30, 31 або 34, набирає чинності лише якщо протягом одного місяця з моменту повідомлення про цей акт Європейському Парламенту та Раді жоден з них не висловив заперечень, або якщо до закінчення цього строку і Європейський Парламент, і Рада повідомили Комісію про відсутність заперечень. Цей строк може бути подовжений на один місяць за ініціативою Європейського Парламенту або Ради.
7. Делегований акт, прийнятий відповідно до статей 43, 52 або 68, набирає чинності лише якщо протягом трьох місяців з моменту повідомлення про цей акт Європейському Парламенту та Раді жоден з них не висловив заперечень, або якщо до закінчення цього строку і Європейський Парламент, і Рада повідомили Комісію про відсутність заперечень. Цей строк може бути подовжений на три місяці за ініціативою Європейського Парламенту або Ради.

Стаття 86

Процедура Комітету

1. Комісії допомагає Комітет з питань запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, створений відповідно до статті 34 Регламенту (ЄС) 2023/1113. Цей Комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.
2. У випадках посилання на цей пункт застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття 87

Огляд

До 10 липня 2032 року, а надалі кожні три роки, Комісія переглядає застосування цього Регламенту та подає звіт Європейському Парламенту та Раді.

Перший огляд має включати оцінку:

- (a) національних систем повідомлення про підозри відповідно до статті 69 та перешкод і можливостей для створення єдиної системи повідомлення на рівні Союзу;
- (b) відповідності рамкової системи прозорості бенефіціарної власності для пом'якшення ризиків, пов'язаних із юридичними особами та правовими утвореннями.

Стаття 88

Звітування

До 10 липня 2030 року Комісія подає звіти Європейському Парламенту та Раді, в яких оцінює необхідність і пропорційність:

- (a) зниження порогу 25% для ідентифікації бенефіціарної власності юридичних осіб через частку власності;
- (b) розширення сфери охоплення високоцінних товарів на включення високоцінного одягу та аксесуарів;
- (c) extending the scope of the threshold-based disclosures under Article 74 to cover the sale of other goods, of introducing harmonised formats for the reporting of those transactions based on the usefulness of those reports for FIUs, and of extending the scope of information collected from persons trading in free-trade zones;
- (d) коригування ліміту для великих готівкових платежів.

Стаття 89

Відношення до Директиви (ЄС) 2015/ 849

Посилання на Директиву (ЄС) 2015/849 слід тлумачити як посилання на цей Регламент та на Директиву (ЄС) 2024/1640 і читати відповідно до кореляційної таблиці, наведеної в Додатку VI до цього Регламенту.

*Стаття 90***Набуття чинності та застосування**

Цей Регламент набирає чинності на двадцятий день після його публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Він застосовується з 10 липня 2027 року, за винятком зобов'язаних суб'єктів, зазначених у пунктах (3)(n) та (o) статті 3, для яких він застосовується з 10 липня 2029 року.

Цей Регламент є обов'язковим у всіх своїх частинах і підлягає безпосередньому застосуванню в усіх державах-членах.

Вчинено в Брюсселі, 31 травня 2024 року.

Від Європейського Парламенту

Голова

Р. МЕЦОЛА

Від Ради Європейського Союзу

Голова

Х. ЛАГБІБ

*ДОДАТОК I***Орієнтовний перелік змінних ризику**

Нижче наведено невичерпний перелік змінних ризиків, які зобов'язані суб'єкти повинні враховувати при складанні своєї оцінки ризиків відповідно до статті 10 та при визначенні ступеня застосування заходів належної перевірки клієнтів відповідно до статті 20:

(a) Змінні ризику клієнта:

- (i) ділова або професійна діяльність клієнта та кінцевого бенефіціарного власника клієнта;
- (ii) репутація клієнта та кінцевого бенефіціарного власника клієнта;
- (iii) характер та поведінка клієнта та кінцевого бенефіціарного власника клієнта;
- (iv) юрисдикції, в яких базуються клієнт та кінцевий бенефіціарний власник клієнта;
- (v) юрисдикції, які є основними місцями діяльності клієнта та кінцевого бенефіціарного власника клієнта;
- (vi) юрисдикції, з якими клієнт та кінцевий бенефіціарний власник клієнта мають відповідні особисті зв'язки;

(b) Змінні ризику для продуктів, послуг або операцій:

- (i) мета рахунку або відносин;
- (ii) регулярність або тривалість ділових відносин;
- (iii) рівень активів, які мають бути внесені клієнтом, або обсяг здійснюваних операцій;
- (iv) рівень прозорості або непрозорості, який має продукт, послуга або операція;
- (v) складність продукту, послуги або операції;
- (vi) артисть або розмір продукту, послуги або операції;

(c) Змінні ризику каналів постачання:

- (i) в якій мірі ділові відносини здійснюються без особистої присутності;
- (ii) наявність будь-яких осіб, які представляють клієнта, або посередників, яких клієнт може використовувати, та характер їхніх відносин з клієнтом;

(d) Змінна ризику для страхування життя та іншого інвестиційного страхування:

- (i) рівень ризику, який представляє вигодонабувач страхового полісу.

ДОДАТОК II

Фактори меншого рівня ризику

Нижче наведено невичерпний перелік факторів та типів доказів потенційно меншого рівня ризику, зазначених у статті 20:

(1) Фактори ризику клієнта:

- (a) публічні компанії, що котируються на фондовій біржі та підлягають вимогам розкриття інформації (згідно з правилами фондової біржі або через закон чи обов'язкові для виконання заходи), які встановлюють вимоги для забезпечення належної прозорості кінцевого бенефіціарного власника;
- (b) державні адміністрації або підприємства;
- (c) клієнти, які проживають у географічних районах нижчого ризику, як зазначено в пункті (3);

(2) Фактори ризику продукту, послуги, операції або каналу постачання:

- (a) Страхові поліси, для яких премія є низькою;
- (b) страхові поліси для пенсійних схем, якщо немає можливості дострокового викупу, і поліс не може бути використаний як застава;
- (c) пенсійна, накопичувальна або подібна схема, яка забезпечує пенсійні виплати працівникам, де внески здійснюються шляхом відрахування із заробітної плати, а правила схеми не дозволяють передачу частки учасника за схемою;
- (d) фінансові продукти або послуги, які надають відповідно визначені та обмежені послуги певним типам клієнтів, щоб збільшити доступ для здійснення фінансової інклюзії;
- (e) продукти, де ризики відмивання коштів та фінансування тероризму управляються іншими факторами, такими як обмеження гаманця або прозорість власності (наприклад, певні типи електронних грошей);

(3) Географічні фактори ризику — реєстрація, заснування, проживання в:

- (a) державах-членах;
- (b) третіх країнах, які мають ефективні системи ПВК/ФТ;
- (c) ретіх країнах, які за даними надійних джерел мають низький рівень корупції або іншої злочинної діяльності;
- (d) третіх країнах, які на основі надійних джерел, таких як взаємні оцінки, детальні звіти про оцінку або опубліковані звіти про прогрес, мають вимоги щодо боротьби з відмиванням коштів та фінансуванням тероризму, що відповідають оновленим Рекомендаціям FATF, та ефективно впроваджують ці вимоги.

ДОДАТОК III

Фактори вищого рівня ризику

Нижче наведено невичерпний перелік факторів та типів доказів потенційно вищого рівня ризику, зазначених у статті 20:

(1) Фактори ризику клієнта:

- (a) ділові відносини або окрема операція проводяться за незвичайних обставин;
- (b) клієнти, які проживають у географічних районах вищого ризику, як зазначено в пункті (3);
- (c) юридичні особи або правові утворення, які є засобами зберігання особистих активів;;
- (d) корпоративні суб'єкти, які мають номінальних акціонерів або акції на пред'явника;
- (e) підприємства, які інтенсивно використовують готівку;
- (f) структура власності компанії виглядає незвичайною або надмірно складною з огляду на характер діяльності компанії;
- (g) клієнт є громадянином третьої країни, який подає заяву на отримання права на проживання в державі-члені в обмін на будь-який вид інвестицій, включаючи перекази капіталу, купівлю або оренду нерухомості, інвестиції в державні облігації, інвестиції в корпоративні суб'єкти, пожертвування або фінансування діяльності, що сприяє суспільному благу, та внески до державного бюджету;
- (h) клієнт є юридичною особою або правовим утворенням, створеним або заснованим у юрисдикції, в якій він не має реальної економічної діяльності, суттєвої економічної присутності або очевидного економічного обґрунтування;
- (i) клієнт прямо або опосередковано належить одному або кільком суб'єктам або утворенням, зазначеним у пункті (h);

(2) Фактори ризику продукту, послуги, операції або каналу постачання:

- (a) приватний банкінг;
- (b) продукти або операції, які можуть сприяти анонімності;
- (c) платіж, отриманий від невідомих або непов'язаних третіх сторін;
- (d) нові продукти та нові бізнес-практики, включаючи новий механізм доставки, та використання нових або технологій, що розвиваються, як для нових, так і для вже існуючих продуктів;
- (e) операції, пов'язані з нафтою, зброєю, дорогоцінними металами або камінням, тютюновими виробами, культурними артефактами та іншими предметами археологічного, історичного, культурного та релігійного значення, або рідкісної наукової цінності, а також слоною кісткою та природними видами, що знаходяться під охороною;

(3) Географічні фактори ризику:

- (a) треті країни, які підлягають посиленому моніторингу або іншим чином ідентифіковані FATF через недоліки відповідності в їхніх системах ПВК/ФТ;
- (b) треті країни, ідентифіковані надійними джерелами / визнаними процесами, такими як взаємні оцінки, детальні звіти про оцінку або опубліковані звіти про прогрес, як такі, що не мають ефективних систем ПВК/ФТ;
- (c) треті країни, ідентифіковані надійними джерелами / визнаними як такі, що мають значні рівні корупції або іншої злочинної діяльності;
- (d) треті країни, які підлягають санкціям, ембарго або подібним заходам, накладених, наприклад, Союзом або ООН;
- (e) треті країни, які надають фінансування або підтримку терористичної діяльності, або в яких діють призначені терористичні організації;
- (f) треті країни, ідентифіковані надійними джерелами або відповідно до визнаних процесів як такі, що забезпечують фінансову таємницю шляхом:
 - (i) створення перешкод для співпраці та обміну інформацією з іншими юрисдикціями;
 - (ii) наявності суворих законів про корпоративну або банківську таємницю, які перешкоджають установам та їхнім працівникам надавати інформацію про клієнтів компетентним органам, включаючи штрафи та покарання;
 - (iii) наявності слабого контролю за створенням юридичних осіб або заснуванням правових утворень; або
 - (iv) відсутності вимоги щодо запису або зберігання інформації про кінцевого бенефіціарного власника в центральній базі даних або реєстрі.

ДОДАТОК IV

Перелік товарів високої вартості, зазначених у статті 2(1), пункт (54):

- (1) Ювелірні вироби, вироби із золота або срібла вартістю понад 10 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
 - (2) Годинники вартістю понад 10 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
 - (3) Транспортні засоби ціною понад 250 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
 - (4) Повітряні судна ціною понад 7 500 000 євро або в еквіваленті у національній валюті;
 - (5) Водні судна ціною понад 7 500 000 євро або в еквіваленті у національній валюті.
-

ДОДАТОК V

Дорогоцінні метали, зазначені в пункті (55) статті 2 (1):

- (a) Золото
- (b) Срібло
- (c) Платина
- (d) Іридій
- (e) Осмій
- (f) Паладій
- (g) Родій
- (h) Рутеній.

Дорогоцінне каміння, зазначене у пункті (55) статті 2(1):

- (a) Діаманти
 - (b) Рубіни
 - (c) Сапфіри
 - (d) Смарагди
-

ДОДАТОК VI

Кореляційна таблиця

Директива (ЄС) 2015/849	Директива (ЄС) 2024/1640	Цей Регламент
Стаття 1(1)	—	—
Стаття 1(2)	—	—
Стаття 1(3)	—	Стаття 2(1), пункт (1)
Стаття 1(4)	—	Стаття 2(1), пункт (1)
Стаття (5)	—	Стаття 2(1), пункт (2)
Стаття 1(6)	—	Стаття 2(1), пункт (1) та (2)
Стаття 2(1)	—	Стаття 3
Стаття 2(2)	—	Стаття 4
Стаття 2(3)	—	Стаття 6(1)
Стаття 2(4)	—	Стаття 6(2)
Стаття 2(5)	—	Стаття 6(3)
Стаття 2(6)	—	Стаття 6(4)
Стаття 2(7)	—	Стаття 6(5)
Стаття 2(8)	—	Стаття 7
Стаття 2(9)	—	Стаття 4(3) та Стаття 6(6)
Стаття 3, пункт (1)	—	Стаття 2(1), пункт (5)
Стаття 3, пункт (2)	—	Стаття 2(1), пункт (6)
Стаття 3, пункт (3)	—	Стаття 2(1), пункт (4)
Стаття 3, пункт (4)	—	Стаття 2(1), пункт (3)
Стаття 3, пункт (5)	—	Стаття 2(1), пункт (47)
Стаття 3, пункт (6)	—	Стаття 2(1), пункт (28)
Стаття 3, пункт (6) (a)	—	3 51 по 55 статті
Стаття 3, пункт (6) (b)	—	Стаття 58
Стаття 3, пункт (6) (c)	—	Стаття 57
Стаття 3, пункт (7)	—	Стаття 2(1), пункт (11)
Стаття 3, пункт (8)	—	Стаття 2(1), пункт (22)

Стаття 3, пункт (9)	—	Стаття 2(1), пункт (34) та Стаття 2(2)
Стаття 3, пункт (10)	—	Стаття 2(1), пункт (35) та Стаття 2(5)
Стаття 3, пункт (11)	—	Стаття 2(1), пункт (36)
Стаття 3, пункт (12)	—	Стаття 2(1), пункт (40)
Стаття 3, пункт (13)	—	Стаття 2(1), пункт (19)
Стаття 3, пункт (14)	—	Стаття 2(1), пункт (12)
Стаття 3, пункт (15)	—	Стаття 2(1), пункт (41)
Стаття 3, пункт (16)	—	Стаття 2(1), пункт (17)
Стаття 3, пункт (17)	—	Стаття 2(1), пункт (23)
Стаття 3, пункт (18)	—	Стаття 2(1), пункт (7)
Стаття 3, пункт (19)	—	—
Стаття 4	Стаття 3	—
Стаття 5	—	—
Стаття 6	Стаття 7	—
Стаття 7	Стаття 8	—
Стаття 8(1)	—	Стаття 10(1)
Стаття 8(2)	—	Стаття 10(2) та (3)
Стаття 8(3)	—	Стаття 9(1)
Стаття 8(4)	—	Стаття 9(2)
Стаття 8(5)	—	Стаття 9(2) та (3)
Стаття 9	—	Стаття 29
Стаття 10(1)	—	Стаття 79(1)
Стаття 10(2)	—	Стаття 79(3)
Стаття 11	—	Стаття 19(1), (2) та (5)
Стаття 12	—	Стаття 19(7) та Стаття 79(2)
Стаття 13(1)	—	Стаття 20(1)
Стаття 13(2)	—	Стаття 20(2)
Стаття 13(3)	—	Стаття 20(2)
Стаття 13(4)	—	Стаття 20(4)
Стаття 13(5)	—	Стаття 47

Стаття 13(6)	—	Стаття 22(4)
Стаття 14(1)	—	Стаття 23(1) та (4)
Стаття 14(2)	—	Стаття 23(2)
Директива (ЄС) 2015/849	Директива (ЄС) 2024/1640	Цей Регламент
Стаття 14(3)	—	Стаття 23(3)
Стаття 14(4)	—	Стаття 21(1) та (2)
Стаття 14(5)	—	Стаття 26(2) та (3)
Стаття 15	—	Стаття 20(2), другий підпункт та Стаття 33
Стаття 16	—	Стаття 33(1) та (8)
Стаття 17	—	—
Стаття 18(1)	—	Стаття 34(1)
Стаття 18(2)	—	Стаття 34(2)
Стаття 18(3)	—	Стаття 34(3)
Стаття 18(4)	—	—
Стаття 18a(1)	—	Стаття 29(4)
Стаття 18a(2)	—	Стаття 29(5) та (6) та Стаття 35, пункт (а)
Стаття 18a(3)	—	Стаття 29(5) та (6) та Стаття 35, пункт (b)
Стаття 18a(4)	—	—
Стаття 18a(5)	—	Стаття 29(6)
Стаття 19	—	Стаття 36
Стаття 20	—	Стаття 9(2), Стаття 20(1) та Стаття 42 (1)
Стаття 20, пункт (а)	—	Стаття 9(2), пункт (а)(iii) та Стаття 20 (1), пункт (g)
Стаття 20, пункт (b)	—	Стаття 42(1)

Стаття 20а	—	Стаття 43
Стаття 21	—	Стаття 44
Стаття 22	—	Стаття 45
Стаття 23	—	Стаття 46
Стаття 24	—	Стаття 39
Стаття 25	—	Стаття 48(1)
Стаття 26	—	Стаття 48
Стаття 27	—	Стаття 49
Стаття 28	—	Стаття 48(3)
Стаття 29	—	—
Директива (ЄС) 2015/849	Директива (ЄС) 2024/1640	Цей Регламент
Стаття 30(1)	—	Стаття 63(1), (2), другий підпункти та (4) та Стаття 68
Стаття 30(2)	—	Стаття 63(5)
Стаття 30(3)	Стаття 10(1)	—
Стаття 30(4)	Стаття 10(7) та (10)	Стаття 24
Стаття 30(5), перший підпункт	Стаття 11 та Стаття 12(2)	—
Стаття 30(5), другий підпункт	Стаття 12(1)	—
Стаття 30(5), третій підпункт	—	—
Стаття 30(5а)	Стаття 11(4) та Стаття 13(12)	—
Стаття 30(6)	Стаття 11(1), (2) та (3)	—
Стаття 30(7)	Стаття 61(2)	—
Стаття 30(8)	—	Стаття 22(7)
Стаття 30(9)	Стаття 15	—
Стаття 30(10)	Стаття 10(19) та (20)	—
Стаття 31(1)	—	Стаття 58, Стаття 64(1) та Стаття 68
Стаття 31(2)	—	Стаття 64(3)
Стаття 31(3)	—	Стаття 64(5)

Стаття 31(3a)	Стаття 10(1), (2) та (3)	Стаття 67
Стаття 31(4), перший підпункт	Стаття 11 та Стаття 12(2)	—
Стаття 31(4), другий підпункт	Стаття 12(1)	—
Стаття 31(4), третій підпункт	—	—
Стаття 31(4), четвертий підпункт	Стаття 11(2)	—
Стаття 31(4a)	Стаття 11(4) та Стаття 13(12)	—
Стаття 31(5)	Стаття 10(7) та (10)	Стаття 24
Стаття 31(6)	—	Стаття 22(7)
Стаття 31(7)	Стаття 61(2)	—
Стаття 31(7a)	Стаття 15	—
Стаття 31(9)	Стаття 10(19) та (20)	—
Стаття 31(10)	—	Стаття 58(4)
Стаття 31a	Стаття 17(1)	—
Стаття 32(1)	Стаття 19(1)	—
Директива (ЄС) 2015/849	Директива (ЄС) 2024/1640	Цей Регламент
Стаття 32(2)	Стаття 62(1)	—
Стаття 32(3)	Стаття 19(2), (3), перший підпункт, (4) та (5)	—
Стаття 32(4)	Стаття 21(1) та Стаття 22(1), перший підпункт	—
Стаття 32(5)	Стаття 22(1), другий підпункт	—
Стаття 32(6)	Стаття 22(2)	—
Стаття 32(7)	Стаття 24(1)	—
Стаття 32(8)	Стаття 19(3), другий підпункт	—
Стаття 32(9)	Стаття 21(4)	—
Стаття 32a(1)	Стаття 16(1)	—
Стаття 32a(2)	Стаття 16(2)	—
Стаття 32a(3)	Стаття 16(3)	—

Стаття 32a(4)	Стаття 16(5)	—
Стаття 32b	Стаття 18	—
Стаття 33(1)	—	Стаття 69(1)
Стаття 33(2)	—	Стаття 69(6)
Стаття 34(1)	—	Стаття 70(1)
Стаття 34(2)	—	Стаття 70(2)
Стаття 34(3)	Стаття 40(5)	—
Стаття 35	—	Стаття 71
Стаття 36	Стаття 42	—
Стаття 37	—	Стаття 72
Стаття 38	Стаття 60	Стаття 11(2), четвертий підпункт, та (4), Стаття 14 та Стаття 69(7)
Стаття 39	—	Стаття 73
Стаття 40	—	Стаття 77
Стаття 41	Стаття 70	Стаття 76
Стаття 42	—	Стаття 78
Стаття 43	—	—
Стаття 44(1)	Стаття 9(1)	—
Стаття 44(2)	Стаття 9(2)	—
Директива (ЄС) 2015/849	Директива (ЄС) 2024/1640	Цей Регламент
Стаття 44(3)	—	—
Стаття 44(4)	Стаття 9(3) та (6)	—
Стаття 45(1)	—	Стаття 16(1)
Стаття 45(2)	—	Стаття 8(3), (4) та (5)

Стаття 45(5)	—	Стаття 17(2)
Стаття 45(6)	—	Стаття 17(3)
Стаття 45(7)	—	Стаття 17(4)
Стаття 45(8)	—	Стаття 16(3)
Стаття 45(9)	Стаття 41(1)	—
Стаття 45(10)	Стаття 41(2)	—
Стаття 45(11)	Стаття 41(3)	—
Стаття 46(1)	—	Статті 12 та 15
Стаття 46(2)	Стаття 39(2)	—
Стаття 46(3)	Стаття 28(1)	—
Стаття 46(4)	—	Стаття 11(1)
Стаття 47(1)	Стаття 4(1) та (2)	—
Стаття 47(2)	Стаття 6(1)	—
Стаття 47(3)	Стаття 6(2)	—
Стаття 48(1)	Стаття 37(1)	—
Стаття 48(1a)	Стаття 37(5) та Стаття 62(1)	—
Стаття 48(2)	Стаття 37(2) та (6)	—
Стаття 48(3)	Стаття 37(7)	—
Стаття 48(4)	Стаття 37(1), перший підпункт, Стаття 46 та Стаття 54(4)	—
Стаття 48(5)	Стаття 46(2) та (3) та Стаття 47	—
Стаття 48(6)	Стаття 40(1)	—
Стаття 48(7)	Стаття 40(2)	—
Стаття 48(8)	Стаття 40(4)	—
Стаття 48(9)	Стаття 37(3)	—

Директива (ЕС) 2015/849	Директива (ЕС) 2024/1640	Цей Регламент
Стаття 48(10)	Стаття 40(3)	—
Стаття 49	Стаття 61(1)	—
Стаття 50	Стаття 63	—
Стаття 50а	Стаття 61(3)	—
Стаття 51	—	—
Стаття 52	Стаття 29	—
Стаття 53	Стаття 31	—
Стаття 54	Стаття 33	—
Стаття 55	Стаття 34	—
Стаття 56	Стаття 30(2) та (3)	—
Стаття 57	Стаття 35	—
Стаття 57а(1)	Стаття 67(1)	—
Стаття 57а(2)	Стаття 67(2)	—
Стаття 57а(3)	Стаття 67(3)	—
Стаття 57а(4)	Стаття 44, Стаття 46(1) та Стаття 47 (1)	—
Стаття 57а(5)	Стаття 51	—
Стаття 57b	Стаття 68	—
Стаття 58(1)	Стаття 53(1)	—
Стаття 58(2)	Стаття 53(2) та (3)	—
Стаття 58(3)	Стаття 53(4)	—
Стаття 58(4)	—	—
Стаття 58(5)	Стаття 53(5)	—

Стаття 59(1)	Стаття 55(1)	—
Стаття 59(2)	Стаття 55(2) та Стаття 56(2) та (3)	—
Стаття 59(3)	Стаття 55(3)	—
Стаття 59(4)	Стаття 55(4)	—
Стаття 60(1)	Стаття 58(1), (2), перший підпункт та (3)	—
Стаття 60(2)	Стаття 58(2), третій підпункт	—
Стаття 60(3)	Стаття 58(4)	—
Стаття 60(4)	Стаття 53(6)	—
Директива (ЄС) 2015/849	Директива (ЄС) 2024/1640	Цей Регламент
Стаття 60(5)	Стаття 53(7)	—
Стаття 60(6)	Стаття 53(8)	—
Стаття 61	Стаття 60	—
Стаття 62(1)	Стаття 59(1)	—
Стаття 62(2)	Стаття 6(6)	—
Стаття 62(3)	Стаття 59(2)	—
Стаття 63	—	—
Стаття 64	—	Стаття 85
Стаття 64a	Стаття 72	Стаття 86
Стаття 65	—	—
Стаття 66	—	—
Стаття 67	—	—
Стаття 68	—	—
Стаття 69	—	—
Додаток I	—	Додаток I
Додаток II	—	Додаток II
Додаток III	—	Додаток III
Додаток IV	—	—